STONA FITCH

FĂRĂ SIMȚURI

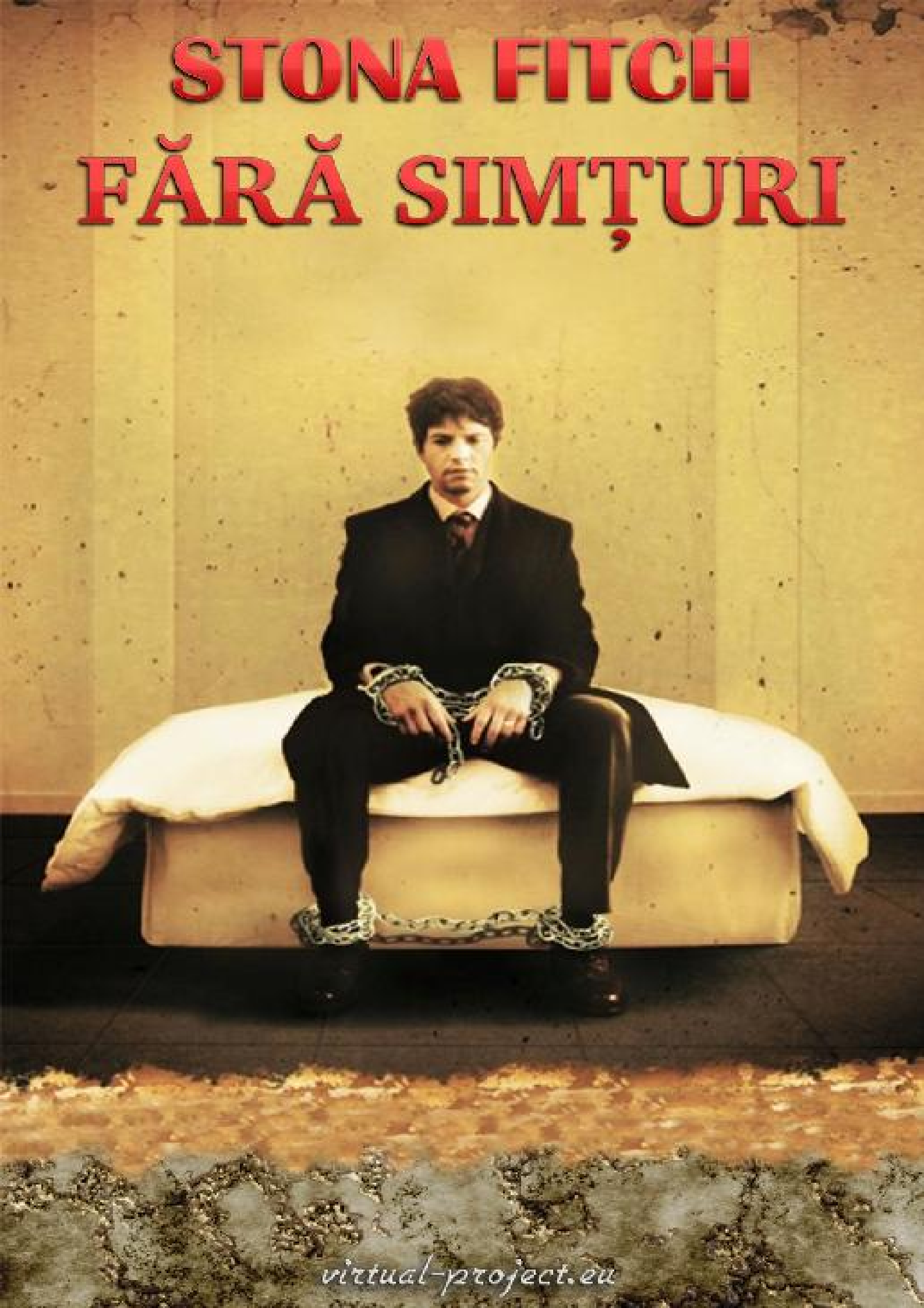

virtual-project.eu

STONA FITCH

FĂRĂ SIMȚURI

Original: *Senseless* (2008)

Traducere din engleză de:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

Editura: CRIME SCENE PRESS

2017

Stona Fitch s-a născut în Cincinnati, Ohio, în 1961. Are descendență scoțiană și cherokee.

A crescut în partea central-vestică și în sudul Statelor Unite. Pe vremea studenției la Princeton, a primit premiul Lannan pentru ficțiune în cadrul cursului de *creative writing* la care participa. A fost și director al *The Daily Princetonian* și a scris pentru *The Anchorage Daily News.*

După terminarea facultății, Stona a colaborat puțin cu *The Miami Herald,* apoi s-a mutat la Boston și a intrat pe scena muzicii *underground* de acolo. În 1984 a început să cânte la banjo electric, mandolină, acordeon și orgă și să scrie cântece pentru trupa pop Scruffy The Cat.

În 2008, Stona a fondat Concord Free Press, o editură revoluționară care publică și distribuie romane originale peste tot în lume, cerându-le în schimb cititorilor doar să facă o donație voluntară către o asociație de caritate sau unei persoane nevoiașe. Primele nouă cărți apărute la CFP au strâns donații generoase în valoare de peste 400.000 de dolari.

Acum, romanele lui Stona Fitch sunt apreciate de critici și public deopotrivă la nivel internațional și au fost un punct de plecare pentru alte opere, ca romane grafice și filme.

Trăiește în Concord cu familia lui, unde este și activist implicat în folosul comunității. Are o fermă non-profit unde lucrează cu cei dragi și este președinte al Associates of The Boston Public Library.

Romanele sale au fost publicate în Marea Britanie, Franța, Germania și Statele Unite. Romanul *Fără simțuri (Senseless)* a fost adaptat pentru marele ecran de către regizorul scoțian Simon Hynd și compania cinematografică Matador Pictures.

Mulțumiri

Vreau să-i mulțumesc, în mod special, lui Allan Guthrie – agent, editor, prieten și mai mult. Îi mulțumesc și lui Michael Congdon, Juris Jujevics, Donnei Buchan, Kenny Rodger, Megan Abbott, Simon Hynd, Michell Hynd, Laura Hynd și Micky MacPherson. Multe mulțumiri și lui Sharon Blackie și David Knowles, care au făcut posibilă apariția acestei cărți.

„[El] nu ar trebui să perceapă sunetele cu urechile, nici să simtă atingerea cu pielea. Nu ar trebui să perceapă formele cu ochii, gustul cu limba, și nici să adulmece mirosurile purtate de vânt. Ar trebui să respingă curajos cele cinci elemente care agită simțurile”.
Mahabharata

„Puterea se află în momentul de trecere de la o stare veche la una nouă”.
Emerson

Imaginează-ți camera în care urmează să fii ținut captiv. Știi că există așa ceva, toată lumea poartă cu sine această încăpere: un subsol din copilărie, cu rafturi pe care stau îngrămădite jucării uitate și pagini îngălbenite; o sală de clasă de pe vremea când erai la școală, cu pereții acoperiți de table negre, nescrise; un apartament luminos cu vedere panoramică asupra orașului, din care poți privi cum carosabilul umezit de ploaie strălucește noaptea; camera de pe colț dintr-un vechi hotel, cu oberlihtul pe jumătate deschis. Orice încăpere poate deveni o închisoare. Nu-i nevoie decât de o cheie și de cineva care s-o întoarcă. Poate că o întorci chiar tu.

Tatăl meu își petrecea zilele în celula pe care și-o alesese singur – un birou strașnic dintr-o clădire de la periferia Roanoke-ului. Mama era mereu cu nervii întinși la maximum și îi era greu să stea prea mult în casă. Lipsa vreunui flecușteț din gospodărie îi provoca o serie de ieșiri care puteau să dureze toată ziua. Când eram mic, nu eram bun la carte și mai eram și teribil de timid, o combinație care mă făcea să fug la adăpost mâncând pământul, acuzând boli mai mult imaginare decât cronice. Deseori stăteam acasă și citeam în pat, având alături supa care se răcea pe o tavă de lemn lângă un pahar înalt de Coca-Cola cu puțin brandy, leacul universal al maică-mii.

Închideam ușa camerei și îmi imaginam că sunt ținut acolo nu de vreo boală adevărată sau închipuită, ci de o altă persoană. De Bart, bătăușul blond de la școală, cu mâinile lui imense și ochii gri, morți. Sau de tatăl meu, veșnic frustrat de lenea pe care o vedea la mine și la fratele meu, Darby. În spatele ușii putea să fie el, întorcând cheia și ținându-mă înăuntru până când învățam să apreciez toate binecuvântările de care aveam parte. Nu temnicerul era important. Prizonierul era cel care mă interesa.

Citisem povești despre colonișți capturați de triburi indiene, despre soldați întemnițați în Andersonville, despre criminali izolați pe Insula Alcatraz. Proporțiile reduse ale vieților lor mă vrăjeau precum o făcuseră soldățeii de plumb când eram mai mic sau astronauții când mai crescusem. Mă fascina cum o lume întreagă putea fi restrânsă într-un spațiu infim, cum bătălia de la Culloden Moor putea fi retrăită pe covorul din sufragerie, cum trei oameni puteau trăi și lucra într-o capsulă mai mică decât camera mea. Prin aceste limitări am învățat virtutea înfrânării, eternul pretext al băieților timizi de a nu se arunca în lume cu capul înainte.

Când lumina pălea și făcea loc după-amiezii lente, cenușii, de iarnă, eu nu aprindeam becurile ci așteptam pe întuneric să văd cine ajunge acasă mai întâi. Tata, care se întorcea de la

birou? Mama, care venea de la treburile ei? Frate-miu, după ce a terminat antrenamentul de fotbal? Fiecare intra în casă cu alt zgomot de pași. Ghetele tatei bocăneau în timp ce trecea din cameră în cameră și aprindea lumina, încălțările fratelui meu rămâneau doar în bucătărie, unde el se proțăpea în fața frigiderului deschis și îi analiza conținutul. Tocurile mamei țăcăneau ca un metronom. Într-un final, unul dintre ei urca scările până în camera mea, răsucea clanța și constata că ușa era încuiată.

Dinăuntru, eu mă holbam, paralizat, la clanța de alamă care se mișca. Oare temnicerul meu se întorcea cu mâncare și apă, cu o mustrare, cu daruri, cu o prelungire a pedepsei? Care dintre ele avea să fie? Apoi rupeam vraja și mergeam încet către ușă, întindeam mâna ca să ridic zăvorul care urma să-i lase pe ei înăuntru și pe mine afară. Pe măsură ce ușa se deschidea, zidurile închisorii dispăreau la fel de repede pe cât fuseseră create și eu eram eliberat. Dar, în altă zi, în spatele altei uși, un nou temnicer aștepta la orizontul auriu, pentru că frica atrage la fel de puternic precum dorința. Prin încarcerarea mea imaginară pregăteam scena pentru o altă întemnițare, mai stranie.

ZIUA 1

Am luat cina cu un grup de directori de la o firmă de programare la *Le Nez Fin,* un restaurant nou, elegant, deschis în zona Grand-Place, nu departe de biroul meu din Bruxelles. *Filet de boeuf* cu trufe negre, *stoemp* în grăsime de gâscă, *potée bruxelloise* și nenumărate sticle de vin erau îngrămădite pe colțul mesei la care stătea grupul nostru. Am identificat *Pommard*-ul, *Vosne-Romanée*-ul și *Chambolle-Musigny*-ul chiar și când *Monsieur* Tas, directorul de marketing străin, a schimbat paharele. Au fost impresionați că un american poate fi atât de atent la nuanțe. Anii petrecuți în Washington, Londra și Bruxelles mă cizelaseră.

Mare parte din cariera mea s-a desfășurat la petreceri, cine, recepții. Domeniul meu nu este unul teoretic. Nu am stat izolat în vreun turn de fildeș. Umblam prin lumea-ntreagă, așa plină de imperfecțiuni cum e ea. La masa noastră se împleteau cu migală interesele europene și americane. Conversația gravita din când în când în jurul diverselor tehnologii care ar fi putut fi transferate dacă se îndeplineau condițiile și stimulentele corespunzătoare pentru un schimb. Nu am gândit niciodată în termenii grosolani ai contractelor și înțelegerilor. Eu nu eram decât o verigă. Aduceam laolaltă oamenii potriviți, ca un amfitrion priceput. Întâlnirile nesfârșite de la Haga sau Geneva le îndurau alții din companie. Cea mai mare parte a timpului meu mi-o petreceam în restaurante și hoteluri, medii în care am înflorit cu adevărat, ca o floare nocturnă.

Am intrat în restaurant și, multe ore mai târziu, toți șase am plecat de-acolo ghiftuiți ca niște albine în august. Eu singur trebuie să fi băut cel puțin o sticlă de vin, plus brandy la cafea. Nu eram beat, dar palpitam, cu simțurile ascuțite, așa cum mi se întâmpla adesea când mergeam pe străzile Bruxelles-ului în orele cu lumină albastră de dinaintea răsăritului. Simțeam mirosul pietrelor de caldarâm umede, izul acru de canal, fumul de țigară stătut din cafenelele goale. Oricine m-ar fi văzut în dimineața aceea în timp ce mă îndreptam spre apartamentul meu de pe Avenue Louise – și bănuiesc că eram într-adevăr ținut sub observație – putea să-mi remarce rânjetul obosit de satisfacție, haina albastră legată strâns la brâu și gulerul ridicat împotriva aerului rece al unei toamne timpurii.

Nu-mi aduc aminte când am auzit roțile scrâșnind în spatele meu. M-am gândit, pentru o clipă, că unul dintre tovarășii mei de la masă revenise ca să mă ducă până la apartament cu mașina. În timp ce mă întorceam, cineva s-a repezit în spatele meu și mi-a tras o față de pernă peste cap. S-a întâmplat atât de

repede, încât nici nu m-am gândit să mă opun mâinilor care mă împingeau în față. Zgomotul unor pași pe pavaj. Declicul unei chei răsucite în broască. În câteva secunde eram în portbagaj, unde m-am pocnit cu capul de un cauciuc de rezervă când mașina a accelerat. Gâfâind, mi-am scos cagula. În întuneric, mintea mea o lua razna și încercam să stăvilesc panica tot mai puternică.

Mașina gonea prin noapte. Piatra cubică s-a transformat în asfalt și am bănuit că intraserăm pe centura care înconjura centrul. Am încercat să număr virajele și opririle, dar erau prea multe. Aerul din portbagaj se încălzise și devenise stătut. Mi-am adus aminte că existau mașini cu deschizători de urgență în portbagaj. Am căutat împrejur dar nu am găsit niciuna. Și, oricum, cu ce m-ar fi ajutat? Roțile huruiau sub mine pe șosea.

După vreo oră, mașina s-a oprit brusc. Am auzit cum se deschid ușile. Am auzit un clinchet de chei și portbagajul s-a deschis, iar mâinile s-au repezit să-mi pună fața de pernă înapoi pe cap. M-au scos din mașină și m-au ridicat în picioare.

— Poftim, luați-mi portofelul.

Am cotrobăit în buzunarul hainei.

Un pumn zdravăn în stomac a fost singurul lor răspuns. M-am chircit în jurul lui, iar durerea a oprit orice iluzie că totul ar fi fost doar o glumă. M-au ridicat ca pe un sac de nisip și m-au cărat câțiva pași. Era nevoie de patru oameni ca să mute o povară atât de incomodă și îi auzeam cum se chinuie. După câțiva pași, m-au trântit fără să se formalizeze pe podeaua tare de fier. Ușile unui lift de marfă s-au închis, apoi liftul s-a zguduit puțin. După un minut, liftul s-a oprit. Ușa s-a deschis și am fost proiectat în față cu un picior în șale. M-am împiedicat și am căzut pe podeaua de beton. Ușile s-au închis din nou. Lipit de cimentul rece, am ascultat în jur, simțind că sunt singur din nou. M-am zbătut să-mi scot fața de pernă de pe cap și m-am întors. Am fugit către perete. Spațiul dintre ușile liftului era aproape inexistent. Am încercat să le desfac, apoi le-am lovit cu palma. În josul puțului s-a auzit un vag ecou metalic.

— Opriți-vă!, am strigat, după care mi-am dat seama că probabil era mai bine dacă rămâneam singur.

Am mers în partea din spate a camerei. Mă găseam într-un apartament curat, gol. Zidurile erau de un alb care-ți lua ochii, iar camera părea terminată doar pe jumătate, avea tocurile ușilor nevopsite și țevi scurte care ieșeau din tavanul înalt. Geamurile de sticlă ale primei camere, o sufragerie mare, erau vopsite și ele în alb, obturând lumina slabă a dimineții. Am atins geamul cu unghia, însă nu am reușit să răzuiesc

vopseaua. Am intrat în camera alăturată. Am văzut o saltea pe jos – era nouă și mirosea a folie de plastic. Lângă saltea era o cutie cu sticle de un litru cu apă minerală.

Nimic nu dădea de înțeles că apartamentul era pregătit special pentru mine. Nimeni nu mă strigase pe nume. Am bănuit că mă confundaseră. Fusesem în locul greșit când se crăpa de ziuă și li se păruse că sunt bogat. Citisem articole despre *pesca milagrosa* în Columbia. *Pescuit miraculos.* Amplasau baraje rutiere, opreau toate mașinile, dibuind călătorii bogați ca pe niște pești grași dintr-un acvariu. Era miraculos pentru pescar, dar nu și pentru pește. Însă eu eram în Bruxelles, inima politicoasă a Europei. Oricum, ce urmau să creadă când aflau că nu prinseseră decât un economist american mediocru, fără prea mulți bani și încă și mai puțină putere?

Cele două ferestre din dormitor erau, la rândul lor, vopsite în alb. Am reușit să smulg un fir de păr dintr-o pensulă care rămăsese prins în stratul dens de vopsea, înlăturând, astfel, o fâșie puțin mai groasă decât firul de păr. Am scos o monedă de un euro și am apăsat-o pe fanta creată ca s-o măresc puțin. Privind chiorâș prin ea, am văzut că această a doua cameră era îndreptată cu fața către cealaltă parte a clădirii, care avea forma literei E fără linia din mijloc. Jos de tot puteam observa un peisaj neclar, încețoșat și coșurile din cărămizi ale fabricilor. Am bănuit că eram în împrejurimile Anvers-ului, dar nu puteam fi sigur.

Am mers înapoi prin sufragerie înspre a treia cameră din apartament. Am răzuit o albă mică porțiune de vopsea și am văzut numai ferestrele albe ale dormitorului în care tocmai fusesem. Această cameră era goală, cu excepția a doua scaune pliante negre așezate față-n față. Lângă ea se afla o mică baie dotată cu duș, chiuvetă și closet. Gresia, faianța și instalația sanitară păreau să fi fost finalizate abia cu câteva ore înainte să ajung. Toate camerele miroseau puternic a ipsos și vopsea.

M-am plimbat prin cele trei camere și am încercat să-mi aduc aminte de pregătirea de demult. Trecuseră peste treizeci de ani de atunci, iar timpul și indolența estompaseră ceea ce știusem cândva. *Atunci când ești capturat, trebuie să rămâi calm. Ca să-ți garantezi siguranța și eventuala eliberare, trebuie să încerci să dialoghezi cu cei care te-au răpit.* Mai era ceva despre modul în care negocierile ar trebui să funcționeze din ambele sensuri, dinspre ambasadă și dinspre ostatic, dar uitasem tot ce era folositor.

Ostatic. Ce cuvânt străin îmi părea la momentul respectiv! Mi-am amintit vag, din perioada de pregătire, că fundamental în a evita frica – sentiment care îl face vulnerabil până și pe cel

mai puternic om – este să dai la o parte orice gânduri despre un eventual pericol. E important să rămâi concentrat pe clipă, pe ce ai, nu pe ceea ce îți fusese luat.

Mă aflam într-un apartament curat, îndeajuns de mare pentru o familie. Aveam apă, aer, lumină. Aveam un loc comod în care să dorm. Aveam chiar și o baie. Până una-alta, trebuia să fie de ajuns. M-am așezat pe saltea și am închis ochii, lăsându-mă pradă somnului în câteva clipe. Era cinci dimineața. În oricare altă zi aș fi fost în apartamentul meu, în confort, în siguranță.

ZIUA 2

M-am trezit în mijlocul dimineții, fiind convins că eram acasă, la ferma din Virginia. Când am deschis ochii am văzut un fir negru la capătul căruia era un bec mic, de dimensiunile unei cepe de arpagic. Se legăna chiar deasupra feței mele, strălucind cu o lumină roșiatică. Am dat să apuc firul, dar acesta s-a retras cu viteză, precum un șarpe electric, într-una dintre țevile din tavan. M-am urcat pe cutia cu sticle de apă și am băgat mâna în țeavă, însă nu am găsit nimic. Am mers la baie și mi-am dat cu apă pe față, apoi mi-am trecut mâinile prin păr. M-am întrebat dacă de cealaltă parte a oglinzii se uita cineva la mine. Cu degetul mare, am făcut repede două semilune în rigipsul de lângă chiuvetă ca să marchez timpul petrecut în captivitate.

În acest timp, mă holbam în oglindă. Albul ochilor era tulbure de la noaptea precedentă, iar țesutul de dedesubt era cenușiu precum o stridie. Rețeaua de riduri fine se întindea în jurul ochilor mei precum crăpăturile pe o vază veche. Însă, în cunoscuta constelație de linii, alunițe și urme decolorate nu am văzut nimic nou, niciun semn că nu mai eram aceeași persoană din urmă cu o zi, deși nu mai eram liber. Privarea de libertate nu se arată la suprafață, precum îngrijorarea sau oboseala sau furia. Se manifestă altundeva decât în expresia facială.

Mi-am umezit mâinile și mi le-am trecut prin părul ușor grizonant, dar cu firul încă gros și tuns destul de scurt. Când locuiam la Londra, lumea mă confunda uneori cu John Hurt, actorul britanic. Interpretam greșeala drept un compliment, însă nu-mi plăcea să fiu remarcat. A fi în centrul atenției era una dintre fricile mele din copilărie, când îmi închipuiam că tata m-ar obliga să vorbesc la cină sau că un profesor de la Groton m-ar pune să povestesc despre capitolul de cetologie din *Moby-Dick.* Obiectivul meu era, atunci ca și acum, să rămân neobservat, invizibil.

Când am intrat în dormitor, am observat o pungă de hârtie lângă cutia cu sticle de apă. Fusese acolo tot timpul? Sau intrase cineva cât dormeam și o lăsase acolo? Nu eram sigur. Am deschis-o și am găsit un singur măr. L-am verificat de găuri sau orice alt semn că ar fi umblat cineva la el sau că ar fi fost injectat cu vreun drog, dar nu am găsit urmă de așa ceva. Mi-era foarte foame. Dacă aș fi fost la birou, până acum aș fi ieșit să-mi iau pâine și cafea. Am mușcat din mărul proaspăt și i-am simțit gustul dulce, aproape prea dulce. L-am terminat din câteva guri, apoi am repetat un obicei din copilărie și am mâncat și cotorul, mestecând sâmburii până i-am transformat

într-o pastă lemnoasă. Mama spunea mereu, în glumă, că aveam să ajung să-mi crească o pădure în stomac.

Am râs, apoi m-am întrebat dacă eram încă privit și la ce s-or fi gândind temnicerii mei văzând că ostaticul lor stă pe podeaua unei camere goale și râde din nimic.

Mi-am petrecut dimineața plimbându-mă prin cele trei camere, până când am rămas, în final, în cea mai îndepărtată de locul în care dormisem. Mi-am înșirat conținutul buzunarelor pe podea. Un portofel. Un stilou de argint primit pentru douăzeci și cinci de ani de activitate la IBIS. Mai multe bonuri, inclusiv nota de plată astronomică de la masa de seară trecută. Ceasul meu. Trei monezi de un euro. Mobilul nu mai era.

Am privit această natură moartă pentru o clipă, de parcă aș fi putut-o transforma în altceva. Într-un pistol sau într-un cuțit, în ceva mai folositor dat fiind contextul. Am scos un card American Express și i-am dat drumul pe podea, după care l-am împins sub radiatorul de sub geam. Dacă eram mutat astăzi, cardul avea să fie dovada prezenței mele acolo. Mi-am pus portofelul și stiloul înapoi în buzunar, lăsând doar o monedă de un euro pe pervaz.

Cu moneda în mână, am început să răzui iar și iar mica fantă din vopseaua albă. Clădirea era îndreptată către est, era singurul lucru pe care-l știam sigur. Soarele bătea în geamurile date cu un strat gros de vopsea, încălzind camera. După o oră, făcusem o deschidere cam de dimensiunile monedei. Sudoarea îmi curgea pe gât. Particule de praf înotau în raza de lumină care trecea prin mica fantă, rodul muncii mele zadarnice din dimineața respectivă. Chiar dacă înlăturam mai mult din vopsea, ce-aș fi putut să fac după? Mă gândisem să scriu un bilețel în care să cer ajutor și să-l țin în dreptul fantei. Dar cine l-ar fi văzut? Uitându-mă prin cercul răzuit, mi-am confirmat bănuiala că toate celelalte geamuri ale clădirii erau la rândul lor vopsite în alb. Piațeta pavată cu ciment din spatele clădirii părea abandonată, nu existau biciclete, gunoaie sau vreo altă urmă că ar fi trăit cineva pe acolo. În depărtarea încețoșată, la distanță de kilometri întregi, apăreau fabrici și alte clădiri. Am renunțat să mai răzui, ascunzând cu atenție moneda de un euro deasupra ferestrei.

Am mers înapoi prin camera mai mare către dormitor. Pe cutie stăteau doi cilindri din carton care nu mai fuseseră acolo, l-am deschis cu precauție. Primul conținea orez brun, cald. Cel mai mic conținea legume la abur, probabil varză kale. *Ce noroc pe mine,* m-am gândit. *Să fiu ținut ostatic de către vegetarieni.* M-am întrebat cum de mâncarea, oricum ar fi fost, apăruse din senin.

Pe peretele din celălalt capăt al dormitorului era o ușă simplă, fără clanță sau balanțele vizibile. Lipindu-mi urechea de ea, am putut auzi țârâitul unui telefon și glasuri de oameni. Părea mai degrabă un birou decât un alt apartament. Am lovit în ușă cât de tare am putut cu pumnul, până când pumnul a început să mă doară și tot ce se mai auzea era o bufnitură surdă. Când am strigat, vocea mea suna caraghios, așa că m-am dat bătut.

Odată ajuns înapoi pe saltea, m-am întins, am băgat mâna în primul cilindru și am mâncat niște legume. Erau amare, dar calde încă, aveau puțin usturoi, probabil călit în ulei de susan. Din celălalt cilindru am luat și puțin orez brun, simplu dar satisfăcător pentru cineva care mâncase toată ziua doar un măr. Neavând vreo ustensilă de vreun fel, mâneam cu degetele, care au devenit la scurtă vreme lipicioase de la orez. Când am terminat, am acoperit la loc cilindrii și am mers la baie ca să mă spăl pe mâini. Apa era rece și mi-am clătit mâinile sub ea preț de câteva minute, închizând ochii și imaginându-mi că puteam să intru în robinet și să înot în jos pe țeavă prin clădire, până când aș fi ieșit la uzinele de apă din Anvers sau Bruxelles. Când eram mic, îmi imaginam că eram un băiat micșorat, care se putea plimba de-a lungul țevilor și firelor de telefon fără să fie observat.

Când m-am întors în dormitor, am observat o furculiță albă, de plastic, pe cilindrul înalt. Am luat-o, apoi m-am uitat la ușa închisă. Eram ținut sub observație, cu atenție chiar. Cineva avea grijă de toate nevoile mele, chiar dacă nu știam cine.

— Ce zici de un pahar de vin?, am strigat. Parcă ar merge unul alb. M-am gândit la un pahar rece de Graves, sec, ca să taie gustul orezului lipicios. Sau un *manzanilla* servit la rece.

Dar nu a venit niciun răspuns. Ușa a rămas închisă.

M-am întins pe saltea și m-am holbat la tavan. Prin întreg apartamentul treceau tuburi de aluminiu, cu aerisiri zăbrelite cam din metru în metru. Prin acestea venea aer și, bănuiesc, camera video, microfoanele și orice altceva mai era utilizat pentru a mă supraveghea.

— Și acum?, am întrebat grilajul.

Niciun răspuns.

— Așadar ați răpit un american. Puteați să alegeți mai bine, să știți. Nimeni nu o să dea vreun bănuț ca să-mi dați drumul. Nu sunt deloc important.

Am vorbit clar, cu convingere.

— Nimănui nu-i pasă de mine.

M-am întrebat dacă observase cineva că lipseam. Îmi făceam programul cum voiam, rar se întâmpla să merg la sediul central. Deja ratasem două întâlniri în dimineața aceea

și speram că sunase cineva, întrebându-se pe unde sunt. Poate că atunci mi-ar fi fost remarcată lipsa. M-am gândit la Alec Moore, tânărul șef de la IBIS, atât de preocupat de întâlnirile lui, de prezentările obositoare de la Haga, pline de afirmații verificate cu atenție și susținute de liste întregi de argumente. Pentru el eram doar o umbră, un bărbat din altă generație, pe care nu îl plăcea în mod deosebit.

Maura, soția mea, nu mi-ar fi observat lipsa înainte de convorbirea noastră de la finalul săptămânii. Era la fermă, *apăra cetatea,* după cum îi plăcea să spună. Programul din ultimii ani – luni întregi împărțite între Bruxelles și Washington – ne îndepărtaseră unul de altul. Timpul petrecut împreună devenise mai degrabă plăcut decât pasional. După treizeci de ani de căsnicie, pasiunile noastre erau altundeva. Nu ne sunam unul pe celălalt din oră-n oră așa cum făceam când eram proaspăt căsătoriți. De fapt, erau și zile în care abia dacă mă gândeam la ea. Acum, însă, voiam s-o sun, să-și dea seama că lipsesc. Dar știam că Maura, demnă de încredere ca totdeauna, urma să sune numai vineri seară, așa cum conveniserăm la plecare, adică peste prea multe zile.

Am început să mă plimb prin apartament. Gândurile mi s-au întors la situația mea. Căutam un motiv pentru care mă aflam acolo. Era o întâmplare? Sau fusesem ales? Poate cina avusese loc pentru a-mi servi drept capcană, să mă țină până târziu, să mă moleșească pentru a nu opune rezistență când aveau să mă răpească. Am dat la o parte această idee. Lucrasem cu colegii de la masă timp de ani de zile și cu toții profitaseră pe deplin de pe urma parteneriatului – la fel ca mine. Mă îndoiam de orice complicitate din partea lor.

IBIS. Numele sună atât de frumos, evocă o pasăre care pășește grațios prin mlaștinile Everglades. În realitate, munca noastră nu era nici grațioasă, nici frumoasă. Odată cu trecerea anilor, *International Business Interest Sector* se transformase dintr-un grup strategic obscur, din cadrul Departamentului de Comerț, într-o agenție independentă, un soi de impresar pentru întreprinderile americane și europene. Fără îndoială, nu era genul de muncă pe care mă vedeam să o fac pentru tot restul vieții atunci când terminasem facultatea. Dar ce e viața dacă nu o serie de compromisuri cântărite cu grijă? Eu, cu siguranță, îmi făcusem porția.

Munca mea de o viață era remarcabil de lipsită de importanță și nu făceam niciodată nimic încât să calc pe cineva pe bătături. Până la urmă, obiectivul nostru era pur comercial, nu politic. Deficitul comercial al Statelor Unite era singurul nostru dușman declarat, deși acum recunosc că este de neînvins, un ghețar pentru micile noastre târnăcoape. La baza

muncii mele era pur și simplu faptul ușor de înțeles că prea multe bunuri importate și prea puține exportate nu duc la o economie sustenabilă. Mai pe la începutul vremurilor mele cu IBIS, fusesem interesat de această inegalitate care creștea permanent. Stăteam de pază pe frontiera economică, apărând lucrătorul american. Combinațiile pe care le făceam valorau milioane de dolari sub formă de contracte de export. Obișnuiam să-mi contabilizez rezultatele, convins că însemnau ceva. Dar eram un biet soldat oarecare într-o încăierare economică europeană, în timp ce marile bătălii aveau loc în Extremul Orient.

Ca de obicei, această trecere în revistă a carierei mele m-a dezumflat. M-am plimbat prin dormitor, evitând marginile saltelei, și am tras un șut în zid, descoperind, astfel, că era solid, de construcție belgiană, nu vreun perete american oarecare din rigips. Mi-am lipit urechea de ușă și am auzit din nou vocile îndepărtate, două bipuri electronice, poate telefoane. Cine erau? Cu siguranță niciuna dintre corporațiile membre IBIS, americane sau europene, nu avea ceva cu noi. În jocul nostru toată lumea câștiga. Și, oricum, era vorba doar de afaceri. Niciun dezvoltator de software din Amsterdam sau vreun producător de plăci pentru tipar din Leverkusen nu era deranjat de munca noastră. Era greu de crezut că incursiunile ocazionale pe segmentul lor de piață s-ar fi putut solda cu luări de ostatici.

Dar, din nou, poate că întâmplarea era de natură personală. În această zonă aveam chiar și mai puține motive să-mi fie frică. După cum ar sugera domeniul meu, eram sociabil, ospitalier, îndeajuns de abil încât să conving chiar și cel mai încăpățânat și provincial manager de rang mijlociu că îi sunt cel mai bun prieten. Îi eram fidel Maurei, neînșelând-o în niciun fel, nici măcar cu un sărut. Viața mea personală era remarcabil de lipsită de intrigă sau duplicitate.

Am încetat să mai caut pe cineva responsabil pentru situația în care mă aflam. Aveau să se arate în curând, fără îndoială. Totul urma să fie dezvăluit. M-am întins să dorm – nu somnul profund, neîntinat al celor inocenți, ci somnul agitat al celui izolat, al vinovatului fără vină.

ZIUA 3

Înțelepciunea zilei – a fi prizonier este foarte plicticos. Ziua a trecut lent. Ore de muncă la geam cu moneda de un euro, apăsarea unghiei de la degetul mare în rigips pentru a marca ziua, câteva bilețele scrise și pitite în cotloanele apartamentului, sosirea pe furiș a recipientelor de mâncare – aceste evenimente nu au contribuit prea mult la viteza cu care a trecut ziua. În după-amiaza lungă, plictisitoare, orice urmă de frică a dispărut din mine. Dacă ar fi avut de gând să mă pună în lanțuri la zid și să mă bată, ar fi început deja. Nu mi-ar fi dat mâncare caldă și nu m-ar fi ținut în aceste condiții destul de confortabile. M-am convins că, în spatele ușii, răpitorii mei realizaseră că au prins pe cine nu trebuia. Nici măcar Alec Moore, liderul nostru incapabil, nu merita atâta atenție sau bani.

Am rămas în dormitor o mare parte din dimineață, sperând să surprind personalul invizibil care îmi strângea masa și îmi aducea, apoi, altă mâncare. Când ieșeam din cameră puneam o capcană pe care o consideram deșteaptă, așezând una peste alta trei sticle de un litru și sprijinindu-le de ușă, astfel încât să cadă la cea mai mică mișcare.

În acea după-amiază, am mers în camera mai mare pentru ora de gimnastică. Am presupus că exercițiul fizic era o parte importantă a experienței de ostatic, o modalitate de a rămâne sănătos și întreg la cap. Dezbrăcat până la boxeri, am alergat în cercuri până când inima a început să-mi spargă pieptul și camera să se învârtă. Sudoarea îmi curgea pe față și aerul avea iz de praf. Am băut niște apă *avec gaz* – cutia conținea atât apă plată, cât și acidulată, un alt semn că răpitorii mei erau civilizați. Am făcut câteva flotări neconvingătoare. Dacă răpitorii mei m-ar fi urmărit, cu siguranță li s-ar fi făcut milă de mine. Viața la Washington și Bruxelles nu încuraja sănătatea. O alergare săptămânală, un sfârșit de săptămână ocazional cu Maura la un spa în Maryland, corvezile de weekend de la fermă unde căram diverse lucruri – acestea erau apărarea mea sporadică împotriva grăsimilor, a vinului de Bordeaux și a pachetelor de Dunhill.

M-am întors pe spate și m-am ridicat de câteva ori, adică am făcut abdomene, cum se spune, insinuând că aș avea așa ceva. Cu fiecare ridicare burta mea moale, de regulă ascunsă sub vreun costum, ieșea la iveală. M-am întrebat când îmi devenise privelișteа propriului corp atât de neplăcută. Ideea că eram privit mi-a încheiat repede exercițiile. M-am așezat înapoi pe

podea și m-am uitat la țevile de aluminiu, întrebându-mă cine mă privea atunci.

— O carte!, am strigat. Și haine noi – port costumul ăsta de trei zile, pentru numele lui Dumnezeu. Și un pachet de țigări. Dunhill roșu. Astea sunt cererile mele. Momentan.

Am râs nervos, sperând că răpitorii mei aveau și simțul umorului. Apoi am închis ochii și am așteptat ca inima să mi se liniștească în urma alergării.

Când m-am trezit, lumina ce trecea prin geamurile vopsite slăbise. În dormitorul gol, raza de lumină din cercul răzuit proiecta un mic soare portocaliu pe zid. Dormisem ore întregi. M-am întors în dormitor pentru a mă răcori. Recipientele obișnuite de mâncare stăteau lângă saltea. Așezate peste ele erau o pereche de pantaloni bej, lejeri, trei perechi de chiloți, și trei cămăși. Am luat hainele și am văzut că toate aveau mărimea mea și erau de fabricație germană. În cealaltă parte a saltelei era un cartuș roșu de Dunhill și un teanc de cărți. Le-am luat pe rând, observând că erau uzate, având coperțile ușor rupte. Prețurile trecute cu creionul în interior erau în franci belgieni. Erau cărți în engleză, toate destul de ieftine și aparent alese aleatoriu – o carte ilustrată numită *Corăbiile lumii,* un ghid turistic decolorat despre Congo ce se axa pe târgurile profitabile ce puteau fi realizate în anumite piețe, un volum conținând jurnalul Cosimei Wagner și o carte despre metalurgie.

— Mulțam, am spus grilajului de deasupra patului. Când eram copil, personificam diverse lucruri din camera mea – scaunul de lângă geam era mama mea, în colțul îndepărtat stăteau prieteni de la școală. Niciodată nu eram singur, nici măcar noaptea. Momentan, grilajul îmi era supraveghetor, public, judecător.

ZIUA 4

Îmi creasem un program care îmi permitea să mă conving că dețineam controlul – era un gând consolator. Într-un fel, puteam să fac ce doream, câtă vreme era înăuntrul apartamentului. Diminețile mi le petreceam citind *Corăbiile lumii.* Navigatul nu mă interesase în mod deosebit niciodată, însă acum totul părea fascinant. Citeam fiecare paragraf cu atenție. Lungimea chilei *schooner*-ului Albans. Ruta dintre New York și Londra ce trecea pe lângă Grand Banks. Am realizat cât de puține știam despre corăbii. M-am hotărât ca, odată liber, să plec împreună cu Maura într-o croazieră. Până una-alta, mă străduiam să uit că apartamentul nu îmi aparținea, că toată mâncarea, toate hainele și chiar și cărțile veneau de la cineva de dincolo de ușă.

Gândurile îmi evadau din închisoare, deși eu nu puteam. La final de săptămână, eu și Maura obișnuiam să mergem în vest, dinspre Washington prin Virginia de est, privind cum orașul lăsa loc orășelelor, iar acestea, la rândul lor, drumurilor de țară. La un moment dat, lângă Tynsdale, opream mașina și mergeam pe jos. Aveam la noi doar un mic rucsac cu prânzul și niște cărți de citit. Cât de simple și libere păreau acele vremuri! În primele zile ale captivității, imaginile îmi reveneau la suprafață adesea – un antidot pentru prezent.

Era într-una dintre acele excursii de sfârșit de săptămână cu Maura când am mers prima oară pe drumul ce trecea de cele două hambare și de pășunile cu iarbă înaltă, împrejmuite de ziduri de piatră dărâmate. La capătul drumului am văzut casa cu două etaje, înaltă, într-un stil care amintea de *Greek Revival,* dar construită din piatră pală atent montată și cu o mansardă acoperită cu tablă. Buruieni ieșeau din crăpăturile mortarului iar acoperișul, din care lipseau bucăți de tablă, arăta precum un păstrăv curățat de solzi pe jumătate. Deasupra ușii din față se citeau câteva cuvinte săpate în piatră. *Triangle Farm, 1819.* De la bun început, acea casă ciudată ne-a fascinat. Ce determinase pe cineva să facă o casă atât de trainică și severă atât de departe la țară? Mi-am închipuit un fel de Jefferson în exil, poate un politician de rang mai mic care dorea să creeze un imperiu. Orice motiv ar fi fost în spatele construcției, acum era pierdut istoriei, lăsând în urmă doar ruinele, pe care le-am explorat ore întregi.

Ideea ni s-a dezvăluit amândurora cu greu. Puteam să cumpărăm ferma și s-o restaurăm. Am realizat că voiam să trăim la țară, nu doar să mergem în excursie la fiecare sfârșit de săptămână. Era 1980, începutul groaznicilor ani Reagan, o

perioadă numai bună pentru a pleca din Washington. Aveam amândoi în jur de 35 de ani și idealismul nostru tot făcea loc unor realități mai puțin plăcute. Munca mea consta în scrierea de analize de politici economice ce rar aveau parte de mai mult de o duzină de cititori, niciunul dintre aceștia nefiind într-o poziție în care să acționeze pe baza recomandărilor mele. În afară de asta, economia se prăbușea, un motor aurit cu măruntaiele corodate. Maura lucra la o agenție non-profit care se ocupa de conservarea pământurilor. Domeniul, care o interesase inițial, acum nu o mai satisfăcea, și abia aștepta ceva care să-i distragă atenția.

Căsnicia noastră, de asemenea, ajunsese într-un punct delicat. Când pasiunea se stinge, în urmă rămâne un gol. Unii au copii. Alții au aventuri. Pentru noi, ferma avea să devină preocuparea noastră, domeniul nostru de 40 de acri. După ce ne-a trecut entuziasmul inițial al achiziției, ne-am dat seama de munca enormă care avea să urmeze, să ne stoarcă de economii și chiar mai mult.

În timp ce toată lumea din Washington stătea prin prânzuri de afaceri și se plimba în limuzine, noi trăiam ca niște pionieri nepregătiți. După luni de muncă susținută, frumusețea de odinioară a fermei a ieșit la iveală, ca un tablou eliberat de pojghița de lac îngălbenit de vreme. Musafirii ocazionali râdeau de albumul nostru foto de „înainte", uimiți de transformare. Cu o oarecare satisfacție, am urmărit cum impozitul pe casa noastră s-a dublat, triplat, apoi mai mult. Recompensa Maurei a fost mai puțin materială. Triangle Farm îi dădea un scop, o rațiune de a exista pe care nu o avusese înainte. O ancorase când am început să călătoresc mai mult, îi dădea un șir nesfârșit de responsabilități care-i ofereau satisfacții și compensa pentru mariajul nostru nu tocmai perfect. Numele părea predestinat. Triangle Farm. Ferma, Maura și cu mine formam un triunghi la fel de neașteptat și solid precum zidurile de piatră ale proprietății.

La prânz am devenit mai puțin sigur că aveam să mă întorc la fermă curând. Apartamentul inspira o anumită eficiență ce dădea senzația de stabilitate. Părea pregătit pentru o încarcerare de lungă durată, poate luni de zile. M-am gândit la ostaticii iranieni de la finalul anilor Carter. Fuseseră ținuți ostatici pentru mai bine de patru sute de zile. Mi-am amintit cum, din când în când, fața bărboasă a lui Terry Anderson[11] te privea, sfrijită, de pe coperta *The Washington Post.* Pe măsură ce treceau anii, devenise, parcă, un motiv de continuă stânjeneală, uitat și pierdut cum era într-un beci din Beirut. Ideea de săptămâni în captivitate, darămite ani, mă umplea de groază. Voiam ca timpul meu în rol de ostatic să fie scurt, o

notă de subsol, o poveste pe care s-o pot spune la întâlniri sau după cină.

Viața mea până în urmă cu câteva zile era remarcabil de previzibilă. Cel mult era posibil să fiu nevoit să merg la Berlin pe nepusă masă. Tot timpul circulau zvonuri cum că IBIS urma să se închidă și să fuzioneze cu altă agenție. Unii prieteni sufereau de atacuri de cord sau operații iar eu cu Maura mergeam să-i vizităm la spital. Primeam telefoane de la Roanoke care mă anunțau că stră-mătuși și stră-unchi muriseră în case de bătrâni. Mă sunau colegi să mă anunțe că divorțează. Se petreceau accidente, oameni se răneau și se făceau bine. Terenul stabil, bătătorit al vieții mele mă făcuse să cred că nimic nu avea să mi se întâmple vreodată.

ZIUA 5

Am rupt cu grijă recipientele de carton pentru mâncare și le-am spălat și uscat în baie, locul cel mai puțin probabil să fie supravegheat. Am mâzgălit un bilețel – *Numele meu este Eliott Gast. Sunt un american ținut ostatic la etajul de sus al clădirii cu geamuri albe. Vă rog ajutați-mă.* Am scris numărul de telefon de la biroul IBIS și numărul meu de telefon din Virginia. Am rescris același bilețel pe trei bucăți diferite de carton, pe care le-am ascuns în buzunarul de la spate.

Înapoi în camera principală, am apucat unul dintre scaunele de metal și am mers repede spre geamurile vopsite. Ridicându-l deasupra capului, am lovit cât de tare am putut în sticlă. A ricoșat, lăsând o mică ciobitură în vopsea. Am ridicat scaunul sus deasupra capului, lovind iar și iar, impactul metalic reverberând prin apartament. Sudoarea îmi curgea pe față. M-am retras în partea din spate a apartamentului și am alergat înspre geam, aruncând scaunul cât de tare am putut. Scaunul a căzut pe podea. Planul meu de a arunca bilețelele de la geamul spart devenea prostesc. M-am aplecat, apoi m-am ridicat în aerul greu și înțepător cu mintea arzându-mi de frustrare.

Când m-am ridicat, am văzut că mai multe duzini de cabluri negre șerpuiseră din țevi și acum mă așteptau, extinse, privindu-mă cum aveam să continui.

— Lua-v-ar naiba!

Am sărit să apuc un cablu, dar s-a retras înapoi în tavan.

— Îți sugerez să încetezi imediat.

De undeva se auzea vocea unei femei.

— Ce? Vocea mea suna straniu după atâta tăcere.

— Sticla nu se va sparge. Nu are rost să încerci.

— Unde ești?, am întrebat, uitându-mă la tavan.

— Nu trebuie să strigi, a zis vocea în engleză, cu accent. Sunt în camera de lângă.

Am mers prin apartament și m-am oprit la ușa de la dormitorul îndepărtat. Pe scaunul rămas acolo era așezată o femeie minionă în blugi, cu o bluză albă și o eșarfă alb cu negru care îi ascundea întreaga față în afară de ochi. Gândurile mele o luaseră razna. *Hezbollah. Separatiști algerieni. Musulmani fanatici.* Eram în mâinile adevăraților teroriști, nu în cele ale unor simpli răpitori. Am încercat să-mi aduc aminte de oricine ar fi avut ceva de-a face cu asta. O întâlnisem cândva pe regina Noor la o recepție. Știam câțiva afaceriști iranieni la Londra.

— E un costum, o deghizare, a spus femeia, bănuindu-mi gândurile după privirea îngrijorată. A arătat înspre tavan.

— Suntem priviți?

— Firește. A arătat înspre pervaz și m-am așezat. Am observat că micuța fantă pe care o răzuisem fusese vopsită la loc, în aer rămânând mirosul de rășină.

Câteva clipe ea a tăcut și eu am așteptat. Bănuiesc că urmăream să-mi dea pe loc o explicație detaliată a motivului pentru care mă aflam acolo. M-am uitat mai cu atenție la partea din acoperământ ce lăsa vederii ochii de un căprui intens, linia vagă a unor sprâncene atent stilizate, nasul ei delicat. Ochii îi străluceau și avea o căutătură familiară pe care am identificat-o la scurtă vreme. Maura obișnuia să citească jurnale și memorii pe post de distracție de la cărți mai serioase. Ochii răpitoarei mele îmi aduceau aminte de privirea umedă a lui Anaïs Nin de pe coperta fiecărui volum din jurnalele ei, căutându-l pe Henry Miller într-un grup de francezi. Și atunci, de la această vagă asociere, mi-a venit numele pe care aveam să i-l pun.

— De ce sunt aici?, am întrebat-o pe Nin.

A dat din umeri.

— Nu sunt aici ca să vorbesc despre ideologii. Sunt legătura ta. Nimic mai mult.

— Legătura către…

— Ceilalți. Ei fac planurile.

Am luat aminte la diferența dintre Nin și ceilalți, sperând că asta presupunea și că se putea discuta cu ea.

— Și care sunt aceste planuri?

Din nou, a dat din umeri.

— O să le afli, cu timpul. Până una-alta, eu sunt aici să mă asigur că toate nevoile tale sunt rezolvate și că te simți confortabil. Presupun că apartamentul îți este pe plac.

Am clătinat din cap.

— Pentru o închisoare, da, bănuiesc că e în regulă. Dar sunt reținut ilegal. Cer să fiu eliberat imediat.

A dat din cap.

— Acesta e doar începutul. Fără îndoială, îți este frică. E normal.

— Familia mea va fi foarte îngrijorată. Soția mea va alerta autoritățile Statelor Unite, copiii mei vor…

— Nu ai copii, spuse Nin categoric.

M-am oprit, fiind luat prin surprindere.

— Cine e șeful aici? Ce vor de la mine?

— Din nou, întrebările tale merg mai departe de răspunsurile pe care ți le pot da eu.

Vocea îi era liniștită și captivantă, de parcă am fi stat la povești într-o cafenea.

— Poate îți trebuie asigurări. Atunci să știi că, deși suntem dedicați idealurilor noastre, nu suntem extremiști.

— Diferența?

— Extremiștii poartă bomba.

Ochii i-au scânteiat la această definiție, de parcă ar fi spus o glumă.

— Noi nici măcar nu avem o bombă. Te avem numai pe tine.

— Sunt flatat.

— Poate că ar trebui să fii.

Nin s-a aplecat puțin în față și scaunul metalic a scârțâit.

— Rolul tău e important. Cel mai important dintre toate.

— Sună de parcă aș face parte planurile voastre, oricare ar fi acelea.

— Și nu faci?

— Nu. Am fost luat pe sus de pe Rue du Marché acum patru zile.

Nin s-a aplecat în față.

— Venirea ta aici nu a fost întâmplătoare.

Nu am spus nimic.

— Te urmărim de ceva vreme.

— De cât timp?

— De la Londra.

Operațiunea noastră se mutase de la Londra la Bruxelles în urmă cu aproape un deceniu. M-am foit neliniștit în scaun. Nin s-a ridicat și a venit către mine. Abia avea puțin peste un metru și jumătate. Pentru o clipă, m-am gândit s-o înșfac și să răstorn situația. Dar a fost doar un gând de moment. Eroismul nu era de mine.

— Vom vorbi din nou, Monsieur Gast. Deocamdată, tot ce îți pot zice este că majoritatea ostaticilor trăiesc, a spus ea imprecis, continuând și mai criptic: Asta dacă nu decid contrariul.

Am râs nervos.

S-a apropiat și mi-a șoptit.

— Nu-i vremea de glume. Ceva urmează să ți se întâmple, Monsieur Gast. Ceva ce te va schimba pe vecie. Te sfătuiesc să te pregătești.

S-a întors și a ieșit din cameră. Am rămas așezat pe pervaz pentru o clipă, apoi am început să umblu din nou prin apartamentul în care lumina devenea tot mai palidă. Nu era nicio urmă de Nin. Dispăruse dincolo de ziduri pentru a se realătura camarazilor ei invizibili.

ZIUA 6

Timpul trecea extrem de lent, chiar și mai lent după ce aflasem că sunt observat atât de îndeaproape. În toate momentele în care nu aveam ce face, vorbele lui Nin ieșeau la suprafață și îmi dădeau fiori. *Ceva urmează să ți se întâmple.* Poate că această declarație era adevărata tortură. Să-mi spună că urmează să se întâmple ceva îmi dădea o stare de continuă și neplăcută anticipație. M-am mișcat prin cele trei camere. Lectura nu reușea să mă distragă suficient de mult. Ajuns la mijlocul cărții despre metalurgie, am închis-o cu violență și am aruncat-o în cealaltă parte a camerei, dezgustat de mine însumi. Nu căutam conflicte, dar mi se adunaseră atât de multe întrebările în minte încât nu mai aveam cum să scap de ele altfel decât obținând răspunsuri.

— Ce urmează să se întâmple?, am strigat către grilaj.

Niciun răspuns.

— Cer să fiu eliberat.

Nimic.

Am aruncat cu *Corăbiile lumii* în grilaj și cartea a căzut pe podea, cu paginile împrăștiate și fâlfâindu-i, precum un porumbel pe pietrele de la Grand-Place.

După-amiaza a fost înnorată și lumina ce intra prin geamurile vopsite devenise anemică, palidă. Amărăciunea se instala în apartament. Maura urma să știe că s-a întâmplat ceva și avea să contacteze ambasada. Aveam încredere în temeinicia și hotărârea ei. Urma să înceapă căutarea, urma să afle că sunt aici, în acest apartament, și urma să mă elibereze.

Luminile s-au aprins una după alta, nu fiindcă aș fi avut eu nevoie de ele ca să văd – terminasem cu metalurgia și navele lumii pe ziua respectivă. S-au aprins fiindcă ei trebuiau să mă observe pe mine, prizonierul lor, distracția lor.

Mi-am imaginat ochii întunecați ai lui Nin cum îmi privesc fața nerasă și hainele boțite. Poate că regreta că și-a dat drumul la gură. Putea să mă fi lăsat să cred că nu urma nimic, că sunt doar un spectator inocent. Dar știam că nu e cazul.

ZIUA 7

Am fost trezit de un miros de fum. M-am uitat spre pervaz, unde îmi țineam scrumiera și țigările. Acolo stătea un bărbat ce purta o mască de plastic de pirat cu un petic negru peste un ochi. În vârful măștii era cocoțat un tricorn ferchеș de corsar cu un craniu și oase în cruce. Partea de jos a măștii se termina într-o barbă neagră de plastic, urmată de câteva degete din propria barbă neagră, lucioasă. Puteam vedea niște ochi negri privindu-mă prin micile găuri din mască.

Barbă-Neagră fuma, ținând cu atenție țigara în orificiul pentru gură al măștii. Când dădea fumul afară, acesta ieșea pe nasul măștii.

— Ai gusturi bune.

A arătat către pachetul de Dunhill cu țigara pe care o luase.

M-am trezit și m-am ridicat de pe saltea, trăgându-mi pantalonii pe mine, apoi încălțând pantofii. Când terminasem să mă îmbrac, Barbă-Neagră aprinsese deja o altă țigară, pe care mi-a oferit-o. Avea mâinile bătătorite și degetele lui groase, aspre se terminau cu unghii tăiate atent. Am luat țigara și m-am retras către colțul camerei, unde m-am așezat pe cutia cu sticle de apă.

— Am aflat că ești îngrijorat.

Cu accentul lui, primele două cuvinte spuse în engleză sunaseră ca *l've hurt.* Era german, flamand, olandez. Nu-mi dădeam seama.

— Sunt îngrijorat fiindcă sunt reținut aici împotriva voinței mele de aproape o săptămână, am spus. Și cer să fiu eliberat.

Barbă-Neagră își flutură mâna prin față.

— Toate la timpul lor, Eliott Gast. Până una alta, nu te considera reținut.

— Serios?

— Nu. Ești pedepsit.

— Pentru ce?

— Păcatele tale. La fel cum toată lumea e pedepsită pentru ele.

— Și care sunt aceste păcate, mai exact?

— Știi care sunt.

— Nu, nu știu.

A făcut o pauză, aruncând scrum pe podea.

— Munca ta ne deranjează din plin.

— Îmi pare rău să aud asta.

M-am uitat în altă parte, iar în acel moment Barbă-Neagră s-a dat jos de pe pervaz și a venit repede înspre mine. M-a apucat de cămașă și m-a aruncat pe jos, apoi m-a lovit cu

piciorul în abdomen. Am căzut, năucit, cu mâinile acoperindu-mi burta. Lovitura nu fusese deosebit de puternică, dar mă luase prin surprindere. Mi-am ascultat șuieratul respirației accelerate.

Barbă-Neagră s-a aplecat către mine. Mirosea a țigări și cafea.

— Insist să vorbim pe șleau, fără vreun pic din obrăznicia ta americană. Chiar nu te va ajuta aici.

M-am adunat de pe jos. Durerea goală din abdomen se atenuă. Barbă-Neagră se întoarse la pervaz și ridică țigara lăsată atent în echilibru pe filtru.

M-am ridicat.

— Nu sunt spion.

— Da, știm asta.

Vocea îi era adâncă și catifelată, o voce de actor.

— Ești mai rău de-atât.

— Sunt economist.

— Atunci descrie-ți munca.

— Promovez colaborarea și schimburile internaționale.

— Pentru…?

— Pentru corporații, cele mai multe din Statele Unite. Dar orice grup interesat să intre pe piețe străine poate să se alăture IBIS.

— IBIS.

Barbă-Neagră râse.

— IBIS este CIA-ul economic al țării tale.

Am clătinat din cap.

— Munca noastră nu are de-a face cu politica.

— Totul are de-a face cu politica. Știi asta, Gast. O faci să sune de parcă ești vreun… funcționar care scrie cifre toată ziua într-un ceaslov. Munca ta, după cum știi, are un impact mult mai profund. Ai contribuit în mod direct la globalizarea economică.

— Poate că am influențat puțin balanța comercială, am fost eu de acord. Dar nu pot zice că am mers mai departe de atât.

— Atunci ești modest, și mai și minți.

— Cu ce v-ar putea interesa munca mea pe voi?, am întrebat într-un final. Și ce-am făcut ca să merit asta?

Am arătat camera cu degetul.

Barbă-Neagră se plimba prin fața mea precum un manager de nivel mediu care urmează să traseze un grafic. Apoi s-a întors către mine, ochii sclipindu-i în spatele măștii.

— Ai întrebat de ideologia noastră. Poate asta te va ajuta să înțelegi, măcar atât cât e nevoie să înțelegi. Hai să începem cu începutul. Adu-ți aminte de vremurile primelor conferințe în

care se discuta despre o unitate europeană. Adu-ți aminte că au avut loc manifestații împotriva acestei idei prin toată Europa.

— Da.

Mi-am adus aminte de anumite reacții de opoziție venite dinspre grupurile obișnuite – naționaliștii dintr-o extremă, radicalii de stânga din cealaltă, anarhiștii de peste tot. Ziarele abordaseră subiectul protestelor.

— N-am izbutit să atragem atenția asupra cauzei noastre la acel moment crucial, a spus Barbă-Neagră. Și mare parte din vină cade asupra ta și a grupului tău, așa-zisul IBIS, care a luat cu japca întreaga Europă în această farsă numită uniune.

Am clătinat din cap.

— Nu am avut absolut nimic de-a face cu asta.

Aproape am râs numai la gând.

— Ideea de uniune era în discuție de zeci de ani. Încă de la Tratatul de la Roma, din 1957.

— Dar accelerată de tine și prietenii tăi. Poți să te justifici cum vrei, dar rolul tău ne este clar și bine documentat.

— Din câte știu, dorința a venit din Europa, nu din SUA, am fost de părere.

— Dar interesele voastre financiare au uns rotițele. Și au construit fundația pentru globalizare, nu-i așa, Eliott Gast?

Am dat din umeri.

— Nu am idee despre ce vorbești.

M-am întrebat dacă Barbă-Neagră mă confunda cu altcineva, vreun diplomat american sus-pus.

Barbă-Neagră începu din nou să se plimbe prin încăpere.

— Pornește sistemul audio, a strigat către tavan, apoi a început să vorbească din nou, mai tare de această dată: Comunitatea Economică Europeană a fost un plan american. Ce modalitate mai bună de a ne slăbi decât să ne alăture – ca o căsătorie între veri. A fost inventată de americanii intriganți care își vedeau doar propriile interese – să țină piețele străine deschise, să-și impună dominația culturală și să extindă marele imperiu american. Adu-ți aminte de istoria voastră, Eliott Gast. Trebuie să te fi învățat ceva la Princeton. America de astăzi este precum Anglia în vremea Reginei Victoria. Doar că imperiul îi este ascuns. Bătăliile nu au loc pe mare, ci în camerele de consiliu ale Băncii Mondiale, ale summit-ului G8, ale Organizației mondiale a comerțului sau ale mult iubitelor tale corporații. Transferul puterii nu are loc pe câmpul de bătălie, ci rulând sume enorme de bani.

S-a oprit pentru o clipă.

— Lată care este motivul mâniei noastre. Odată ce suntem dominați economic, nu va mai dura mult să fim absorbiți financiar, cultural și militar. Noi luptăm să dezbinăm uniunea

și să dăm puterea înapoi statelor care au format-o. Pentru asta, vom dezvălui conspirația economică americană. Pe scurt, ce-o să-ți facem ție va fi un avertisment pentru restul lumii.

— Cred că ați fi putut alege un exponent mai bun al imperialismului american.

— Oprește sistemul audio! a strigat Barbă-Neagră către tavan.

Apoi s-a întors către mine.

— Asta, la fel ca multe alte lucruri, nu este la latitudinea ta să alegi. Ai făcut propriile alegeri, ai luat propriile decizii în viață, iar acum trebuie să fii dispus să suporți consecințele.

— Oricare ar fi opinia voastră despre mine, despre munca mea, sau despre guvernul meu, un lucru e, cu siguranță, clar. Sunt reținut aici ilegal.

Vorbeam cu precauție.

— Trebuie să mă eliberați imediat. Cauza voastră nu poate să aibă decât de suferit dacă țineți ostatici.

— În privința asta greșești, Gast. Capturarea ta este cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. Ești precum cloșca de aur pentru noi. Cea care face ouă de aur.

Barbă-Neagră se încruntă în spatele măștii.

— Vom mai vorbi. Mi-a făcut plăcere să discutăm.

Nu m-am obosit să remarc că nu fusese nicio discuție, ci doar o prelegere. Poziția lui Barbă-Neagră era ridicolă – un amalgam de teorie a conspirației, anti-americanism obosit și aiureli despre globalizare. Însă determinarea lui mi s-a părut înspăimântătoare. Era limpede că dezvoltase o teorie elaborată și greșită, o teorie în care eu jucam rolul personajului negativ. Nin se înșela. Chiar erau extremiști.

— Deocamdată odihnește-te. Mâine e o zi foarte importantă. O zi *foarte* importantă.

Barbă-Neagră și-a stins brusc țigara și a ieșit cu pași mari din cameră, de parcă și-ar fi adus aminte că are o întâlnire altundeva. Am rămas așezat pe cutia de carton și m-am întrebat cum puteam să conving această grupare, oricum s-o fi numit ea, că pusese mâna pe persoana greșită.

ZIUA 8

Când se confruntă cu un pericol, animalele se prefac că îl ignoră și se contopesc cu mediul înconjurător. Un iepure se uită în altă parte și poate rămâne stană de piatră până când felina care îl amenință se îndepărtează. Un oposum se poate preface că e mort. Învățasem despre *crypsis,* o serie de tehnici de supraviețuire prin evitare, la orele de biologie de la Roanoke și de atunci nu mă mai gândisem la ele. Ce aș putea face să îi evit? Apartamentul părea mai degrabă o închisoare. Intențiile grupului erau în continuare neclare, dar departe de a fi inocente. Tirada lui Barbă-Neagră încă răsuna în cameră. Simțeam cum îi crește mânia. Nu puteam decât să o ignor, cum fac și animalele înfricoșate. Așa că mi-am văzut mai departe de viața în captivitate pe cât de bine puteam. M-am trezit, mi-am mâncat porția de cereale, m-am spălat pe dinți, am citit un capitol despre extragerea fierului din taconit. Dar, în tot acest timp, mă pregăteam pentru întoarcerea lor.

•

După-amiaza târziu, s-au năpustit în cameră în timp ce răzuiam vopseaua cu moneda de un euro. Când m-am întors, în fața mea stăteau deja trei oameni – Nin, Barbă-Neagră și un bărbat slab pe care nu-l mai văzusem și care purta un halat alb, lung, de laborator. În jurul ochilor avea o mască simplă, ca de Zorro, care nu reușea să-l deghizeze cine știe ce.

— Să înceapă spectacolul, Eliott Gast.

Barbă-Neagră arătă către scaunul de metal. M-am așezat, iar picioarele de metal au trosnit. Luminile s-au aprins la putere maximă și cablurile negre au coborât lent prin toate aerisirile din cameră. Inima a început să-mi bubuie.

— Ți-am explicat rolul.

Barbă-Neagră s-a așezat pe vine în fața mea.

— Acum e timpul să-l și joci.

Am aprobat din cap către piratul caraghios, neînțelegând la ce se referea. În spatele lui, Nin stătea cu un castron mare de metal în mâini, genul de vas în care se amestecă salata. Dacă era vreo urmă de emoție în ochii ei, eu nu am detectat-o. Aveau doar aceeași întunecime scânteietoare pe care o văzusem în timpul primei vizite.

În spatele ei, doctorul slab se agita, cu halatul alb fluturând în urma lui. Era puțin adus de spate, asemenea copiilor care cresc prea înalți. Avea pielea bronzată, părul negru și subțire, cu un început de chelie. Putea fi basc, arab sau algerian. Nu-mi dădeam seama. Poate că tocmai din pricina asta apelase la o

asemenea deghizare superficială. N-avea nicio trăsătură ușor de identificat.

Părea să caute ceva aflat pe plinta pereților din apartament. Lângă geamuri, a găsit o priză. Apoi s-a întins către geanta lui neagră și a scos un fier de călcat, un fier de călcat simplu, cu tălpica aceea obișnuită, prevăzută orificii pentru abur, un mâner turcoaz, de plastic, și un fir lung, pe care l-a conectat la priza din perete.

Fierul de călcat era un obiect obișnuit în orice gospodărie, asemănător, de fapt, cu cel pe care îl aveam acasă eu și Maura. Totuși, în acest context, căpăta semnificații complet diferite. Ne uitam cu toții cum fierul stătea pe pervaz, țăcănind în timp ce se încălzea. După o clipă, Doctorul i-a atins suprafața cu vârful degetului, apoi a ales setarea maximă.

Nin bătea cu degetele în castronul de metal, trimițând un țiuit slab prin cameră. Barbă-Neagră s-a întins și a apucat-o de încheietură, smucind din cap înspre grătarele aerisirilor. Ea se opri.

După câteva clipe, Doctorul a verificat fierul de călcat din nou și l-a găsit mulțumitor. A dat din cap către Barbă-Neagră.

Barbă-Neagră s-a deplasat în spatele scaunului meu și și-a apropiat fața de a mea. Puteam să simt cum barba lui îmi înțepa fața.

— Să începem, deci.

Am dat din cap fără să vreau, neștiind ce avea să înceapă. Sudoarea îmi curgea pe lateralele capului și mi se tăiase respirația.

Doctorul s-a întins din nou către geanta lui neagră și a scos o seringă, pe care a umplut-o grijuliu cu un lichid limpede dintr-o fiolă mică.

A îndreptat-o spre mine, de parcă mi-ar fi oferit o bucată de fruct sau o țigară, și a ridicat din sprâncene.

Am scuturat din cap, neștiind ce era în seringă, dar convins că nu era nimic bun.

— Îți sugerez să accepți recunoscător injecția, mi-a șoptit Barbă-Neagră. Este doar un analgezic menit să te ajute. Zi mersi că nu suntem amatori.

S-a întins peste umerii mei și a apucat brațele scaunului, practic imobilizându-mă. M-am zbătut, dar nu-mi puteam mișca decât picioarele. Sunt sigur că urlam în tot acest timp, strigând fără să vreau *nu, opriți-vă, dați-mi drumul* și altele asemenea. Dar nici măcar eu nu-mi auzeam spusele. În urechi nu auzeam decât un vuiet.

Am continuat să dau din picioare până când Doctorul a scos din geantă două cabluri de cauciuc la capătul cărora era câte o clemă de metal. Folosisem cabluri asemănătoare la fermă, ca

să ancorez canoele de plafonul mașinii. *Corzi de bungee-jumping.* Cuvintele mi se păreau ciudate și ridicole. Deși m-am zbătut, Doctorul mi-a fixat repede gleznele de picioarele scaunului. Nu puteam decât să încerc să mă smucesc în față, lucru care nu a făcut altceva decât să-l determine pe Barbă-Neagră să îmi țină umerii și mai strâns lipiți de spătarul scaunului. Acul mi-a înțepat antebrațul, apoi o căldură ușoară a început să mi se răspândească prin tot brațul.

Privind fix în față, l-am văzut pe Doctor cum se apropie, cu un zâmbet strâmb care-i înghețase pe fața încordată. În mâna dreaptă ținea o pereche de clești de metal cu mânere de cauciuc maroniu, din cei care se folosesc pentru a lua pastele dintr-o oală sau să aduni sparanghel. Aveam clești identici în propria mea bucătărie. Însă vederea unui astfel de obiect familiar nu mă liniștea. Doctorul a desfăcut cleștii și s-a îndreptat spre mine. Am strigat din nou iar el, cu prilejul strigătului, mi-a apucat vârful limbii. Metalul se încleștase și nu aveam scăpare. A tras atât de puternic încât, pentru o clipă, am crezut că vrea să-mi rupă limba cu totul. Mintea îmi alerga în ciuda injecției.

Nin se apropie, îngenunche și aduse castronul sub bărbia mea, ca într-un ritual. Ochii ei treceau în viteză de la fața mea la castron și la Doctor.

Am urmărit cum ochii i s-au mărit brusc și mi-am dat seama că Doctorul ținea un cuțit lung, de filetat, în mâna dreaptă. Cu mâna stângă, a tras pentru ultima oară, astfel încât durerea de la baza limbii a devenit aproape insuportabilă. Apoi a mișcat cuțitul, ca un bucătar care eviscerează un păstrăv. În clipa aceea, durerea s-a înmiit. Simțeam că întreaga limbă îmi luase foc. El a făcut un pas înapoi și am văzut că în clește ținea un strat subțire de carne care se zvârcolea dintr-o parte în alta, ca un țipar. A aruncat-o în castron și am auzit un zgomot metalic. Am urlat. Sângele a zburat de-a lungul metalului. Nin l-a colectat îndemânatică în castron. Puteam să-mi simt limba cum alunecă de pe buze când am urlat din nou.

— Aproape gata, a strigat Barbă-Neagră.

M-a apucat și mai strâns și l-am văzut pe Doctor venind către mine, ținând din nou cleștele în mâna dreaptă și fierul de călcat în stânga, cu firul atârnându-i în spate. Prin orificiile măștii, ochii nu păreau să exprime vreo emoție. Parcă doar ar fi dus la bun sfârșit o sarcină dată și o îndeplinea pe cât de eficient putea.

A întins brusc cleștele și a reușit să-mi prindă limba din nou, de această dată ținând-o de margini. Am simțit cum mâna lui Barbă-Neagră îmi apasă falca în jos. Analgezicul îmi intrase în organism, făcându-mă să simt o stranie detașare de scena care

se desfășura, ca și cum aș fi plutit spre tavan, printre grilajele aerisirilor și cablurile negre. M-am văzut de sus, pironit în scaun, înfricoșat și necooperant. La picioarele mele, Nin ținea castronul ca pe un potir. Îmbrățișarea strânsă a lui Barbă-Neagră părea aproape frățească. Iar Doctorul impasibil părea să caute modalitatea corectă de a-mi opri sângerarea. Împreună formam o natură moartă medievală perversă. *Vindecarea celor Vătămați.*

Doctorul mi-a apropiat fierul de călcat de gură și mi-a pârjolit limba, aţâţând din nou flăcările durerii. Fumul mi-a trecut pe lângă ochi și am simțit miros de carne rumenită pe grătar. A apăsat puternic fierul de călcat preț de o clipă, iar ochii mi s-au închis împotriva a tot ceea ce se întâmpla acolo, într-un apartament necunoscut, undeva în Belgia, în mijlocul unei lungi după-amiezi de toamnă. Am părăsit camera albă și m-am întors la fermă ca să mă plimb pe poteci până în adâncul pădurilor, cu frunzele de arțar ca un covor des de-a lungul drumeagului și toată durerea dispărând.

ZIUA 9

Acum, că nu aveam să mai simt vreodată gustul vinului, am petrecut toată dimineața cuibărit sub o pătură, aducându-mi aminte de aroma specifică a Bordeaux-ului. Fiecare sticlă păstrează în timp vara recoltei, devenind tot mai bună odată cu trecerea timpului. Considerasem întotdeauna vinul drept o modalitate de a regăsi vara pe timp de iarnă, de a mă întoarce în timp fără să plec de la masa la care luam cina.

La un restaurant liniștit din Kensington, eu și Maura am băut o sticlă de Château Margaux, 1945, pentru a sărbători ultima noastră noapte în Londra. Fuseserăm nevoiți să-l convingem pe chelner că voiam exact această sticlă și că eram conștienți de preț. Era unul dintre cele mai bune vinuri din lume. Mâinile îi tremuraseră în timp ce deschisese sticla și îmi turnase puțin în pahar. Vinul stătuse în sticlă aproape cincizeci de ani, o capsulă a timpului dintr-o altă epocă. Recolta fusese aproape uitată până târziu în august, când strugurii erau foarte copți și gata să plesnească, de parcă viile sărbătoreau, la rândul lor, victoria. De la prima înghițitură am simțit cum vinul se dezvăluie, aromele vechi încântându-mi papilele gustative. Era un vin plin de patos, așa cum îmi plac mie. O aromă întunecată, arsă, de zahăr ținut prea mult într-o tigaie de fier, făcea loc notelor de mijloc netede, goale, ale vinului, care îl făceau plăcut după ce înainte fusese tulburător. Notele de final îmi înțepaseră o clipă gura, apoi se retraseseră.

Vinul mă purtase înapoi în biroul întunecat al tatălui meu, ticsit de cărți decolorate și mirosind a tutun de pipă cu aromă de cireșe, unde el și mama mea dansaseră și unde aflaseră că războiul a luat sfârșit, Îmi imaginasem că stau pe jos și îi privesc, auzindu-l pe Darby cum trage iar și iar cu pistolul de jucărie pe peluză. Valul de nostalgie mă copleșise o clipă în restaurant și îmi dăduseră lacrimile. Maura mă privise, curioasă, iar chelnerul mă întrebase dacă nu cumva vinul nu mai era tocmai bun. L-am asigurat că era excelent.

Îmi doream să dispar din nou câteva clipe în trecut, dar eram țintuit în prezent de urmările operației brutale din ziua precedentă. Fără ceva care să îmi abată gândurile, durerea mă copleșea. Toată viața nu avusesem parte decât de răni obișnuite, minore. O vertebră tasată îmi făcuse brațul drept să mă furnice timp de o lună. Când mă tăiasem la mână cu foarfecele de grădinărit avusesem nevoie de cinci copci ca să închid rana. Mă lovisem cu capul de parbriz când un microbuz intrase în Volvo-ul meu într-o dimineață, pe șoseaua de centură. Arsura de pe limbă le depășea pe toate. Învelită în

tifon, limba mea micșorată stătea precum o limbă de clopot amuțită. Orice mișcare declanșa din nou durerea. Nin, care se așezase turcește lângă saltea, m-a ajutat să înghit două tablete de codeină. Păreau să-mi elibereze doar mintea, care putea să se pornească spre Virginia sau Londra. Trupul meu rămânea aici, ostatic.

Nu simțeam niciun gust. Poate exista vreo operație care să repare stricăciunile provocate de Doctor. Părea improbabil. Din gura mea ieșea un miros acru, de care nu puteam scăpa. Doar arcuindu-mi buzele și respirând cu atenție puteam să îl dau la o parte. Lumina de la mijlocul dimineții, filtrată prin geamurile albe, era blândă și nu arunca umbre. Dar apartamentul se cufundase în durere, la fel cum o bătălie schimbă pentru totdeauna un câmp înverzit. Într-un asalt rapid, totul se modificase în chip oribil. Nin, Barbă-Neagră și Doctorul erau mai răi decât niște temniceri. Nu mai erau activiști politic cu o ideologie extremistă. Erau torționari.

„Mai vreau codeină”, am mâzgălit pe carnetul negru pe care mi-l dăduse Nin. Bandajele și durerea din gură nu-mi permiteau decât să scot niște zgomote. Nu merita să-mi provoc mai multă durere încercând să comunic.

Nin a luat carnetul negru și a citit ce scrisesem. S-a uitat la ceas, un ceas digital pentru copii, cu o față roz.

— E prea devreme. Peste cincisprezece minute, a spus ea blând.

Nin mi-a pus carnetul negru înapoi în poală, apoi s-a lăsat pe spate. Stătea ca o stană de piatră lângă saltea. Erau momente în dimineața aceea în care uitam că se afla și ea în cameră.

Carnetul negru se tot umplea cu întrebări, cereri, acuze – Nin le încasa pe toate cu aceeași detașare. În ochii ei, pe jumătate ascunși de eșarfă, am încercat să zăresc dovada că era în stare de o asemenea cruzime. Mai devreme, când Doctorul venise să-mi verifice bandajele, mă refugiasem într-un colț al camerei. Dar, în spatele măștii, văzusem că de data asta venise să mă ajute, că nu avea de gând să mă rănească mai mult, cel puțin nu pe durata acelei vizite. Așa că m-am apropiat, l-am lăsat să-mi umble în gură, unde provocase atâta durere în ziua de dinainte cu o singură mișcare bruscă de cuțit. Poată că avea să i se facă milă după ce își vedea opera îngrozitoare. M-am gândit la câini, care se întorc deși au fost bătuți. Nevoia mea de a avea încredere părea să fie mai mare decât frica.

Încă puteam să mi-o aduc aminte pe Nin care îngenunchease să-mi țină castronul de inox sub bărbie, ca o preoteasă care strângea sângele jertfei. M-am uitat în ochii ei negri, centrați în linia îngustă de deasupra eșarfei. Erau atât de obișnuiți! Ochii

nu erau o oglindă a sufletului ei, ci mai degrabă un văl. Nu puteam să ghicesc nimic în ei. Fețele criminalilor, ale paznicilor din lagărele de concentrare, ale adolescenților care împroșcau cu gloanțe pe terenurile de joacă – toate erau, invariabil, obișnuite. De ce era așa surprinzător? Dacă aceia care fac rău *și-ar da de gol* răutatea, ar fi mult prea simplu să-i identifici. Adevăratul caracter al unei persoane stă în ceea ce face, nu în ceea ce pare a fi capabilă să facă.

Mintea îmi rătăcea, trecând în revistă coincidențele care mă aduseseră aici, M-am gândit la acest parcurs ca la un fir de ață albă, fragil și inocent, înnodat precum un rozariu. Urmând firul alb, am ajuns într-o după-amiază de primăvară, în urmă cu zeci de ani, pe când eram în ultimul an la Princeton. O rețea de raze de soare pătrundea, ca într-o catedrală, prin geamurile cu zăbrele de plumb ale unui birou înghesuit de la McCosh Hall. Coordonatorul de teză stătea la biroul său dezordonat. Pe atunci era lector de Economie, un bărbat simpatic, cu păr rebel și semnele unei guși timpurii. Încă de pe vremea aceea părea deosebit de ambițios, lucru dovedit ulterior, când avea să se alăture guvernului Ford. În acea după-amiază de mai, am stat să discutăm despre teza mea, un studiu despre condițiile economice care au condus la izbucnirea Revoluției Franceze. Ipoteza mea era că, în timp ce toți ceilalți priveau Revoluția din punct de vedere socio-politic, adevăratul motiv din spatele ei și al atâtor altor momente-cheie ale secolului al XVIII-lea era, de fapt, economia – o idee atât de evidentă încât n-aș fi avut nici pe departe nevoie de cele două sute de pagini ca s-o prezint și s-o argumentez. Dacă aș fi recitit manuscrisul azi, aș fi descoperit siguranța de sine a unui inocent, judecata în alb și negru a unui urmaș al lui Aristotel care nu băga de seamă că lumea era gri.

Afară, Cannon Green era liniștit. Protestatarii își luaseră acasă goarnele și pancartele. Cei care rămăseseră erau apolitici, străini sau interesați mai mult de învățătură decât de politică. Biblioteca era plină de lași școliți care se adăpostiseră pe nenumăratele etaje pline de cărți, în timp ce clădirea ROTC ardea. Eu rămăsesem deoarece mi se părea ridicol să crezi că dacă nu terminai facultatea Războiul din Vietnam avea să se încheie cumva. În afară de asta, tatăl meu îmi explicase clar că dacă nu terminam facultatea, el personal avea să facă tot posibilul să nu rămân decât un funcționar mediocru la agenția lui de asigurări.

După ce am discutat despre teza mea, coordonatorul s-a apropiat de mine și mi-a șoptit, deși camera era goală:

— N-ai vrea să faci ceva mai mult pentru țara ta decât asta?, m-a întrebat, ridicând manuscrisul gros.

Privirea lui mă pironea cu un scop precis. M-am oprit o clipă. Petrecuserăm multe ore împreună și ajunseserăm să ne știm bine unul pe altul. Dar coordonatorul meu mă judecase greșit. Nu eram patriot în mod deosebit, dar nu eram nici împotrivă. Prezența mea în continuare în campus era mai mult din frică de tata decât din dragoste de țară. Dar, nedorind să-l jignesc, am dat din cap. Da, aș vrea să fac mai multe pentru țara mea. Cu acel acord, mi s-a deschis o lume la care nu mulți au acces.

Motto-ul de la Princeton – *În slujba națiunii* – era menit să transmită studenților un sentiment de datorie față de lumea largă. Precum cei de dinaintea noastră, și noi urma să ne dăm obolul de muncă altruistă fie ca funcționari în sectorul public, fie ca avocați corecți sau jurnaliști porniți în cruciadă pentru aflarea adevărului. Unii absolvenți și-au lăsat amprenta în zona publică: Woodrow Wilson, F. Scott Fitzgerald, John Foster Dulles – cu toții persoane mai mult sau mai puțin onorabile sau simpatice. La un nivel mai ascuns, Princeton fusese întotdeauna un teren fertil de recrutare a funcționarilor invizibili. Aceștia intrau în straturi nevăzute ale guvernului, făcând parte din agenții cu misiuni necunoscute publicului american, chiar și majorității politicienilor. Coordonatorul a început să-mi vorbească despre ceva care, potrivit spuselor lui, „putea să ducă la oportunități și mai mari pe frontul internațional”. Subiectul tezei, a presupus el, arăta interesul meu pentru afacerile externe, o arie vastă de interes. Europa de Est. Cuba. Uniunea Sovietică. Până una-alta, urma să mă înscriu la Institutul de Limbi Străine din Monterey, California, în aparență ca să-mi aprofundez studiile. Acolo urma să primesc mai multe instrucțiuni.

La sfârșitul ultimei noastre ore împreună, i-am mulțumit coordonatorului meu, deoarece la momentul respectiv limbile străine păreau mult mai interesante decât tabelele de statistică. Am plecat de la McCosh și am mers pe aleea pietruită, capitonată cu florile vinețiii, parfumate, ale arborilor de magnolie. Zăpăcit, am trecut pe lângă sufocantele Whig Hall și Clio Hall, am evitat fațadă roșiatică a Edwards Hall și m-am întors la Cuyler, turnul gotic, rece, în care tremurasem toată iarna cât îmi scrisesem teza. Am rămas o clipă în afara curții interioare și am privit cum soarele cobora lent pe deasupra terenurilor de sport goale, prea frumoase și fără cusur ca să fie adevărate. Tocmai stabilisem primul contact cu o mașinărie elaborată, una care, încet-încet, mă trăgea înăuntrul ei. Această perspectivă pe care nu o cerusem făcea ca lumea să pară regizată și falsă, o fațadă pentru adevăratele mutări care aveau loc în umbră.

Puțini oameni știu ce vor, sau ce e bine pentru ei. Numai privind retrospectiv, alegerile se dezvăluie ca fiind corecte sau greșite. În acea zi de bun augur mă călăuzea doar norocul. Mă prefăceam că fac alegeri pe care alții le făcuseră deja pentru mine. Mi se deschideau uși după ce sunau câteva telefoane. Ca un orb, mergeam ținându-mă de firul de ață albă. Nu știam unde avea să mă poarte, dar nu voiam să-i dau drumul.

Am petrecut un an la Monterey, unde aptitudinea mea pentru limbi străine și servicii externe s-a dovedit a fi teribil de scăzută. Nu aveam trăsăturile potrivite, oricare ar fi fost acelea, care m-ar fi făcut un candidat bun pentru o ilustră carieră în spionaj. Tindeam mai degrabă către introspecție decât către observație. În timp ce camarazii mei păreau să se regăsească pe deplin în regimul de cazarmă, eu mergeam până în pânzele albe ca să scap de el. Eram prea studios să fiu James Bond și nu eram îndeajuns de dezinvolt sau ambițios să lucrez ca șef la vreo ambasadă.

Firul de ață albă, însă, mă conducea în propriul său fel nevinovat, predispus hazardului. În ultimul meu an, cunoscusem o tânără femeie numită Maura Emory, una dintre primele femei admise la Princeton, ținta atenției multor ziare și a batjocurii studenților. Am păstrat legătura când a plecat în vest, pentru niște cursuri post-universitare la Stanford. Ne petreceam sfârșiturile de săptămână mergând cu mașina în josul autostrăzii de pe coastă în *Corvair*-ul ei decapotabil, oprindu-ne în mici restaurante posomorâte pe North Beach, cu zidurile acoperite de manifeste războinice. În acea toamnă, ultima din anii ’60, ne-am căsătorit și ne-am mutat la Washington, o mișcare care m-a adus cu un pas mai aproape de închisoarea belgiană.

— Eliott Gast.

M-am întors către Nin.

— Poți să-ți iei pastila acum.

Mi-a întins pastila de codeină. Pe suprafața ei albă era înscrisă cifra *3*.

Când m-am ridicat, m-am simțit nesigur pe picioare, ca o bărcuță în larg pe vreme rea. Combinația de durere și analgezice, frica și plictiseala îmi amorțiseră organismul, care nu mai era decât o valoare neutră înscrisă pe axa șovăielnică a zilei. Am mers la baie, târându-mi picioarele pe parcursul întregului drum. M-am uitat în oglindă la ochii mei injectați, am văzut bandajul care mă jena, alb, pătat de maro roșcat, și care-mi stătea în gură precum un căluș. Ca să iau medicamentele trebuia să împing o pastilă până dincolo de bandaj, către esofag. Am pus pastila în locul corespunzător, dar mi-am dat brusc seama că nu aveam vreun pahar cu apă în

apropiere. Am pornit robinetul, mi-am făcut palmele căuș și am sorbit cu precauție apa prin laterala gurii, evitând bandajul. Până am făcut eu toate acestea, pastila deja mi se lipise de gât. Am tușit, dar ea nu s-a mișcat. Am tușit din nou, apoi m-am înecat. Nu aveam cum să-mi mișc limba, așa că nu mai puteam să fac nimic. Am căzut pe podea și am simțit cum panica mi se răspândește în corp ca un șoc electric. Chircit pe-o parte, am vomitat mica porție de orez apos pe care izbutisem s-o trec de bandaj în dimineața aceea. În ceea ce dădusem afară se afla și pastila albă, care începuse să se dizolve. Am luat-o de jos și am pus-o înapoi în gură, așteptând gustul amar, dar nesimțind nimic.

Când m-am rostogolit pe spate, am văzut cablurile negre la doar câțiva centimetri de minte. S-au retras rapid când am încercat să le lovesc.

— ’a’ț’vă’a o pa’e!, am bălmăjit.

Au rămas la marginea aerisirii, privindu-mă.

ZIUA 10

Barbă-Neagră se așezase pe vine lângă saltea. Își apropiase masca de fața mea. Vocea sa tunătoare m-a trezit.

— … a fost absolut genială, Gast. Partea cu pastila. Oamenii nu contenesc să te compătimească… și să plătească, desigur.

Reușise să negocieze un acord cu IBIS pentru eliberarea mea? Preț de o clipă am simțit cum mă cuprinde speranța. Răpitorii primiseră ce voiau și în curând aveam să fiu eliberat. M-am ridicat încet, sprijinindu-mă cu palma pe saltea.

Barbă-Neagră își agita țigara deasupra unui teanc de hârtii.

— Desigur, nu este îndeajuns. Nici măcar nu se apropie de cât am cerut oficial.

M-am așezat la loc.

— Gândește-te la această nefericită… rană ca la o mare șansă.

Barbă-Neagră se plimba prin cameră.

— Voi, americanii, sunteți mereu prea înfometați. Mereu mâncați. Mâncați în timp ce lucrați, în timp ce mergeți. Devorați carne pe care corpul nu o poate digera. Fibrele se depun și putrezesc în colon. Mă dezgustă.

Barbă-Neagră s-a cutremurat o clipă, apoi și-a continuat plimbarea și discursul.

— Liderii voștri… adevărații voștri lideri, elita corporatistă americană… vor doar să cumpere, să vândă, să fută și să mănânce.

Mâinile îi zvâcneau ca niște capete de hidră care încercau să apuce totul în jur.

— Ideal pentru ei ar fi dacă le-ar face concomitent. În această convergență ar găsi adevărata fericire.

Gâtul i se înroșise.

— Sunt ca niște conturi bancare cu burți mari, pușe mici și colecții de artă.

— De ce-mi faceți asta?

Vocea îmi era slabă, jalnică.

Barbă-Neagră s-a oprit din mers o clipă și m-a privit, ochii săi pătrunzători arzându-mă din spatele măștii.

— Vrem să arătăm ceva nou. Nimeni nu a mai făcut ceea ce facem noi acum, din câte știm.

— Ce? Tortură?

Vorbele înăbușite îmi rămâneau în gât.

— S-a mai făcut.

Barbă-Neagră se plimba din nou.

— Pentru a schimba cu adevărat un om, trebuie să-i iei ce are mai de preț. Unui om bogat trebuie să-i iei averea. Unui

bărbat pasional să-i iei femeia. Tu ești un om al simțurilor, Eliott Gast. Așa că ți le eliminăm. Astfel, te putem schimba radical. Prin exemplul tău, putem schimba masele.

Nu am spus nimic. Eram perplex.

Barbă-Neagră se trase de barba de plastic și lăsă elasticul s-o ridice la loc.

— Asistenta îmi spune că durerea se mai atenuează.

Părea să fi uitat că el era răspunzător pentru starea mea. Barbă-Neagră mi-a luat una dintre țigări și mi-a întins-o, apoi mi-a observat bandajul însângerat din gură și s-a răzgândit.

S-a sprijinit de tocul ușii.

— Nu te îngrijora, Eliott Gast. Le-am atras atenția, iar acum ne străduim să le transmitem mesajul. Așa că odihnește-te. Relaxează-te. Încarcă-ți bateriile. Mai avem mult de lucru împreună, Gast. Mult mai mult.

Barbă-Neagră plecă. Am observat că una dintre hârtiile din teanc zburase pe jos. Așezându-mă pe saltea, am dat pătura la o parte și am mers, nesigur, către ușă. Pe pagină nu erau scrise decât două coloane lungi de numere. Îmi aduceau aminte de rapoartele care ajungeau destul de des pe biroul meu de la IBIS. Păreau să fie sume în dolari, niciuna prea mare. Am mototolit hârtia și am aruncat-o înspre geamurile vopsite, care străluceau în alb de la soarele de după-amiază.

Era adevărat – durerea se atenuase. Puteam să-mi mișc capul fără să simt lovitura insuportabilă de cuțit, care părea să-mi ajungă până în creier. Puteam să-mi mișc anemic chiar și limba bandajată. Aveam mintea confuză din pricina codeinei. Eram slăbit și nu mâncasem. Dar îmi reveneam. Fără niciun efort din partea mea, corpul se vindeca de rănile pricinuite de răpitori. Trupul îmi era veșnic optimist, își revenea iar și iar, până când nu mai avea la ce să revină. Mi-a trecut prin minte faptul că supraviețuim în fiecare zi mai puțin una, iar pentru mine respectiva zi, din care se scursese deja o jumătate, nu părea destinată să-mi fie ultima. Am mers până la baie ca să mă spăl de frică și durere și s-o iau de la capăt.

ZIUA 11

Cina a fost un fel de supă de orez, mai diluată decât de obicei. Cu o linguriță lungă de plastic, am pus cu grijă supa dincolo de limba mea bandajată și am reușit să înghit fără prea multă durere. Supa era doar o zeamă necondimentată, însă nimic din ce mâneam nu avea gust, nu simțeam nimic în afară de o senzație de cald sau rece curgându-mi în jos pe gât. Barbă-Neagră avea dreptate într-o privință – eram un bărbat al simțurilor. De ani de zile îmi delectasem papilele gustative cu feluri de mâncare din care puțini aveau norocul să guste. Maura și cu mine exploram bucătării noi, iar una dintre marile noastre pasiuni era să gătim împreună. Căutam restaurante birmaneze în New York, colibe cu fructe de mare pe coasta din Maryland, pico roca în centrul din La Fontaine. Voiam să gustăm din toate.

În urmă cu mai mulți ani, directorul economic francez și soția sa au organizat o excursie de final de săptămână la Inn, în Fox Creek, un hotel luxos la vreo oră de mers cu mașina de Washington. Pretextul era ocazia de a discuta despre interesele economice comune dar, în realitate, era făcut de așa natură încât să ne permită tuturor să ne petrecem un sfârșit de săptămână bând și mâncând precum romanii. Gazda aranjase ca bucătarul să prepare un fel tradițional din sud-vestul Franței, *ortolan.* Ani de zile, eu și Maura auziserăm despre aceste păsări rare care seamănă cu presura. Erau prinse vii, erau hrănite cu forța cu grăunțe îmbibate în unt, apoi înecate în Armagnac. Pe urmă erau fripte întregi și se mâncau, cu oase cu tot, cu degetele. Pe măsură ce fiecare dintre cei doisprezece oaspeți își ridica paharul, gazda noastră a ținut un toast, lăudând continuarea cu orice preț a tradițiilor, ceea ce trebuie să fi fost costisitor, ținând cont că *ortolan*-ul este extrem de rar. Ospătarii ne-au acoperit apoi pe fiecare cu un șervet mare de pânză, explicând că acestea aveau să prindă mirosul prețios al păsărilor fripte.

— Sau să vă ascundeți față de Dumnezeu! a glumit gazda noastră.

M-am uitat cu atenție la mica pasăre din mâna mea, friptă până devenise aurie. Înmuind ortolanul în unt cu brandy, l-am ridicat și am observat brusc ochiul întunecat al păsării, nu mai mare decât o mărgeluță, cu o lacrimă de unt strălucitoare în el. M-am oprit, apoi mi-am făcut curaj și am luat prima înghițitură. Carnea era aromată delicat, ușor pișcătoare de la Armagnac și bogată de la unt. Dar adevărata diferență între ortolan și altă pasăre de vânat erau micile oase crocante, mai

subțiri decât chibriturile, apoi recompensa finală era abundența de carne dulce, friptă, dinăuntru. Am pus cu lingura mai mult sos și am terminat pasărea cu nețărmurită plăcere.

Ceilalți comeseni, învăluiți în șervetele albe, se aplecau deasupra farfuriilor. În spatele fiecăruia stătea un chelner care aranja fiecare șervet și reumplea paharele cu *Coteaux du Layon* auriu. Pe fiecare chip se citeau extaz și concentrare, de parcă studiam frumusețea lumii printr-un microscop. În total am mâncat șase ortolani, însă puteam mânca și treizeci dacă aveam ocazia.

Să te ascunzi de Dumnezeu.

Poate că plăteam pentru diversele mele excese, pentru tot ceea ce făcusem sau nu făcusem. Îmi turnam terci de orez cu lingura direct în gât, deși putea la fel de bine să fie și pastă de hârtie, pentru mine era totuna. Chiar dacă nu simțeam nicio plăcere în această masă, mă hrănea și îmi oprea tremuratul picioarelor. Cuprins de o curiozitate morbidă, m-am întrebat ce se întâmplase cu bucata de limbă tăiată. Oare ajunsese la public, precum urechea tânărului Getty? Poate că Alec Moore o primise odată cu poșta de dimineață, ca un mesaj crud și primitiv printre datele financiare abstracte. Sau poate că fusese aruncată, la fel ca toate celelalte hârtii, chiștoace, recipiente de mâncare goale și alte deșeuri produse de către această comunitate perversă formată din mine, Nin, Barbă-Neagră, Doctorul și din ceilalți oameni nevăzuți de dincolo de zidurile apartamentului. Acestor întrebări, precum și multor altora, nu le găseam răspuns.

M-am holbat la grătarul din tavan și nu am văzut nimic, deși eram sigur că sunt ținut sub supraveghere.

— Vreau să plec, acum! am strigat înspre grilaj, apoi am început să plâng incontrolabil, cu lacrimi de frustrare și epuizare.

Ce se întâmplase până în momentul acela era îndeajuns de înfiorător.

ZIUA 12

După cină, m-am ras cu lama de unică folosință pe care am găsit-o lângă chiuvetă. Fire gri și negre s-au lipit de chiuvetă și am clătit-o cu apă ca să le îndepărtez, apoi am râs de acest gest. Nimănui nu-i păsa cum arătam, cât de îngrijit eram, cum aveam grijă de celula mea. Dar tatăl meu mă învățase să păstrez aparențele, să-mi fac treburile fără să mă plâng.

M-am uitat în oglindă. Aveam ochii injectați și pielea de pe frunte era încrețită și albită. Mi-am băgat mâna în gură și am început să desfac bandajul rămas, desfășurându-l cu atenție. Ultimul strat era lipit chiar de suprafața limbii, așa că am picurat apă cu degetele ca să-i desprind. Am aruncat bandajul la gunoi, apoi m-am întors ca să mă uit pentru prima dată la rană. Suprafața înnegrită a limbii era plină de crăpături roz, lucioase. Pe margini, sângele uscat formase cruste. Am scuipat bucățile înnegrite în chiuvetă. Am vorbit, având grijă să nu-mi mișc limba prea repede sau să o răsucesc în vreun fel care să declanșeze o nouă hemoragie.

— Sunt Eliott Gast.

Vocea era puțin șuierătoare, dar încă inteligibilă. Puteam să vorbesc în continuare, iar asta era o oarecare consolare.

Am închis gura și m-am uitat în oglindă. Probabil că slăbisem mai mult de două kilograme, dar încă puteam fi recunoscut. Dar apoi am deschis gura din nou și am scos limba încet, dezvăluindu-mă ca un om mutilat în mod hidos, schimbat pe vecie. M-a trecut un fior și am ieșit din baie.

Nin mă aștepta în cameră, cocoțată pe marginea scaunului de lângă saltea. În primele zile mă bucurasem de vizitele ei, văzând în ele o șansă de a comunica. Nu mai era cazul. Când o vedeam, cu fața ascunsă în spatele eșarfei în carouri, nu puteam să mi-o imaginez decât ținând castronul și strângând sângele în el. Ochii ei blânzi erau înșelători, făceau parte din deghizare.

— Te simți mai bine?

Nu am spus nimic. M-am apropiat de pervaz și m-am uitat afară la albul mat al unei alte după-amiezi. Aici trăiam printre nori, fiecare zi trecând de la întuneric la gri, la alb, la gri, la întuneric.

— Înțeleg. Probabil că te doare când vorbești.

— Nu înțelegi nimic, am spus încet, cu vorbe șuierătoare din pricina rănii de la limbă.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai înțelege cu adevărat, nu i-ai lăsa să continue.

Nin a rămas tăcută vreun minut.

— Oprește sistemul audio, a strigat.

Nimeni nu a răspuns.

— Oprește sistemul audio!

Un declic, apoi o voce fără trup a mormăit *oui*. Încă un declic.

— Trebuie să-ți vorbesc repede, a spus. Deși cred în obiectivele noastre, nu sunt de acord cu metodele lor. Am spus asta de la bun început, dar am fost în minoritate. Sunt foarte entuziaști, foarte convingători. Nu m-au ascultat deloc. Când le spun că nu sunt de acord cu ceea ce se întâmplă, ei îmi aduc aminte că singura metodă de a scăpa de îndoială este de a scăpa de cei care se îndoiesc. Așa că trebuie să-mi păstrez părerile pentru mine.

— Mă încălzește de nu mai pot, am spus.

— Te voi ajuta, Eliott Gast. Crede-mă. Gândește-te la mine ca la temnicerul care îți va da cheile.

— Atunci dă-mi-le.

— Toate la timpul lor.

Ochii i-au zburat către ușă, de unde a apărut Barbă-Neagră, cu masca pusă strâmb pe față și care arăta ca un actor chemat brusc pe scenă.

— Ce se-ntâmplă?, a strigat. Am spus ca sistemul audio să rămână pornit câtă vreme nu zic eu altfel!

— Vorbeam despre starea lui medicală, a spus Nin. Iar Monsieur Gast a cerut ca această discuție să rămână confidențială.

— Să rămână confidențială?

Barbă-Neagră a început să râdă, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi.

Nin a privit în altă parte.

— Vreau doar câteva clipe de intimitate, am spus.

— Dă-mi voie să-ți explic, a zis Barbă-Neagră când și-a revenit. Nu e ca monitorizarea dintr-o bancă. Nu doar că te urmărim, Eliott Gast. Te difuzăm întregii lumi în fiecare clipă din zi și din noapte. Transmisiunea nu poate fi întreruptă.

Șerpii negri au coborât prin grătare.

— Perspective diferite. Unghiuri multiple. Audio. Video. Oricine te poate urmări direct de pe computer. Ce facem noi este ca un show TV. Ești o vedetă… Primul ostatic online.

Șerpii negri s-au retras.

Ideea îmi provoca greață, atât era de ingenioasă și perversă. Cineva care stătea la calculator se putea uita la mine o clipă, apoi să dea click altundeva ca să vadă prognoza meteo sau să verifice bursa.

— De ce? De ce să nu trimiteți doar poze la ziar?

Barbă-Neagră a dat din cap.

— Ce idee de modă veche! Tehnologia este marele catalizator al cauzelor radicale. Internetul. *Live streaming*. Transmisiuni în timp real. O arhivă de documente care ne definesc poziția. Am imortalizat fiecare moment încă de când ai venit. Incidentul cu limba ta s-a dovedit a fi deosebit de popular.

S-a gândit o clipă.

— A fost descărcat de milioane de oameni.

— De ce faceți asta?, am urlat.

— Interesul continuu în ceea ce te privește ne generează mai multe donații financiare. E foarte simplu.

Spre deosebire de Nin, Barbă-Neagră părea să nu aibă niciun fel de scrupule legat de ceea ce făceau. Parcă explica un plan de afaceri.

S-a întors către Nin.

— Pe viitor, toate conversațiile trebuie înregistrate, ai înțeles?

Ea a dat din cap, jucându-se cu ciucurii eșarfei.

Barbă-Neagră a plecat, urmat de Nin.

Singur în cameră, m-am așezat pe saltea și m-am întins ca să mă holbez la tavan. Dintr-unul dintre grătare a ieșit un șarpe negru și a plutit o clipă deasupra mea înainte să se retragă. Acești intruși mă conectau la lume. Ei dădeau oamenilor o fereastră către închisoarea mea, iar oamenii se buluciseră ca *voyeur*-ii în fața iatacului unei femei. Apariția primului ostatic online părea la fel de inevitabilă pe cât era de cumplită.

Cei mai mulți ostatici așteptau pe întuneric, mutați de colo-colo prin camere mizere din Beirut sau Teheran. Dacă erau ținuți prea mult, poveștile lor dispăreau treptat din ziare, cu noutăți care apăreau doar când se împlinea o perioadă rotundă de la răpirea fiecăruia. Dar eu eram ținut ostatic în public, la vedere, dar ascuns. Oricine mă putea privi în timp ce-mi mâncam orezul, urinam sau dormeam. Dacă erau îndeajuns de norocoși să mă urmărească la momentul potrivit, puteau să mă vadă chiar în timp ce eram torturat, să-mi observe chipul contorsionat de durere și frică în timp ce Doctorul își mânuia cuțitul. Dacă ratau faza, puteau oricând s-o urmărească mai târziu. Cât de convenabil – tortură la cerere. Publicul aștepta mereu să vadă ce urma, ca într-o emisiune care nu se oprește niciodată.

Deși uram ideea ca orice moment să fie atât de public, într-o oarecare măsură mă consola să știu că nu eram singur. Când mă uitam la capătul strălucitor al unuia dintre șerpii negri, mă gândeam că, poate, de la celălalt capăt privea Maura, luminată de ecranul computerului și cu mâna întinsă către mine, slăbit dar încă aici.

ZIUA 13

Dincolo de geamurile albe aștepta o lume liberă alcătuită din aer proaspăt și dorințe și dinamism. Era toamnă. Frunzele foșneau pe pietre. Vânzătorii vindeau pe stradă melci aburinzi în castroane de supă, înmânau mici pahare de vin alb, apoi le scuturau ca să le curețe. Pe măsură ce după-amiaza întuneca străzile înguste, birourile noastre se luminau puternic, iar colegii mei se ocupau să pregătească rapoarte pentru ședința noastră anuală din toamnă.

În apartament, eu existam într-un regim de singurătate menit de regulă celor mici sau bătrânilor, celor răniți sau criminalilor. Uram zidurile și geamurile inutile care urmăreau traiectoria soarelui din cameră în cameră. Mi-era dor să mă ascund în adâncul pădurilor pe care izbutisem să le văd câteva clipe la orizont, să devin invizibil precum o molie albă pe un mesteacăn.

Când eram copil obișnuiam să explorez potecile de-a lungul râului cafeniu din spatele casei. Malul râului mirosea puternic a putregai și viață, iar eu scoteam midii din noroi cu degete nerăbdătoare, și le desfăceam ca să văd albul strălucitor ce pulsa în interior. Făceam focul și le mâneam fierte și sărate, savurându-le gustul marin, apoi strângeam cochiliile într-o grămăjoară. În iulie culegeam mure. În august culegeam struguri sălbatici care atârnau sub frunzele în formă de stele.

În rucsac aveam Coca-Cola, păstramă de vită uscată, o carte și pistolul cu aer comprimat al fratelui meu. Hoinăream de unul singur ore întregi, râul fiindu-mi singurul reper, trecând dincolo de câmpurile verzi de tutun, de vitele adunate laolaltă ca niște stânci negre și ferme învechite de vânt, ploi și trecerea anilor. Îmi închipuiam că eram un spion confederat, care urmărește fiecare fermier de pe câmp, fiecare comis-voiajor din mașină. Cu toții erau inamicul. Iar eu treceam neobservat printre ei.

În acest obicei al copilăriei se regăsea modelul vieții mele, un șablon pentru anii ce aveau să urmeze. Urma să mă plimb prin lume, invizibil dar informat, căutând pe drum delicatețuri și plăceri. Doar că, acum, eram capturat de inamic, ținut departe de casă, care exista numai în amintiri.

•

— Americanii sunt simpli sclavi ai mass-media, ascultă tot ce li se spune că trebuie să facă, să poarte, să gândească…

M-am așezat pe saltea, abia auzind cea mai nouă tiradă a lui Barbă-Neagră. Îl urmărisem pe Barbă-Neagră îndeaproape și încercam să îmi dau seama cum arată mai exact, astfel încât

să-l pot identifica atunci când aveam să fiu eliberat. Avea mișcări rapide și fluide, ca ale unuia de vreo douăzeci-treizeci de ani. Aparent nu avea o morală, nu avea conștiință și nu simțea niciun fel de vină pentru ceea ce îmi făceau el și colegii lui. Eu eram cel vinovat, și eram pedepsit pentru asta. Pentru asta și multe altele, îl uram. Orele de trezie erau pline cu scenarii de răzbunare. În visele mele îl omorâsem de o duzină de ori.

Deja pe la mijlocul discursului, Barbă-Neagră ajunsese într-o stare de furie cu o țintă precisă, dând vina pe mine pentru relele lumii occidentale.

— Eforturile tale, Eliott Gast, ne-au adus pe toți mai aproape de globalizarea pe care țara ta o concepe pentru lume. Mereu ne ademenește să ne aruncăm în așa-numitul „creuzet" care ar elimina toate diferențele și granițele ce ne protejează de dominația ei.

Mi-am ridicat mâna, ținând palma deschisă.

— Ți-am spus de nenumărate ori, eu nu am absolut nimic de-a face cu vreo conspirație. Eu sunt un simplu economist la IBIS, nimic altceva…

Barbă-Neagră și-a vânturat țigara, apoi și-a deschis și și-a închis degetele ca pe o gură.

— Negările tale pur și simplu mă enervează din ce în ce mai tare. Poate că a sosit momentul să fii vătămat din nou.

A zâmbit.

Nu am spus nimic.

— Oricum, îi lăsăm pe oameni să decidă ce urmează pentru tine. Iar asta se face într-un stil pur democratic, nu democrația falsă promovată de țara ta, aiureala asta cu *toți suntem egali,* de parcă directorul Microsoft ar fi același lucru cu un bărbat care forează după țiței în Texas.

— Asta e o simplificare.

— Un om, un vot. Ce ar putea fi mai simplu?

Nu am spus nimic.

— Am adus dovezi în fața lumii și i-am rugat să te judece. Contra cost, desigur.

A râs.

— Suntem precum agenții de la bursă în această privință. Nu contează cum anume votează cineva, contează să ne plătească. Adunam mii de donații zilnic. Ador internetul. Este cu adevărat extraordinar.

A dat din cap cu considerație.

— O să vă găsească într-un final și jocul se va termina.

— Cu greu.

A dat din umeri.

— Am o echipă de genii de calculatoare care ne mută site-ul de colo-colo. Își zic Black Hats. Tineri și vicleni. Sunt experți în *site-jacking,* după cum se numește. Suntem ca niște vagabonzi. Ajunși așa din cauza ticăloșiei tale, care ne-a alungat de pe pământurile noastre, a adăugat el o nouă acuzație inutilă. Astăzi poți fi găsit pe pagina guvernului elvețian. Mi se pare foarte amuzant, ținând cont de rolul pe care-l au elvețienii în corupția monetară internațională.

Mi-am închipuit cum ar fi fost ca Barbă-Neagră și cu mine să spunem toate astea lângă o hartă a Elveției, niște poze cu Alpii și o listă de sfaturi pentru turiști.

— Și câți bani ați strâns până acum?

— De ce te interesează? Crezi că asta îți va da, în vreun fel, măsura valorii?

— Nu.

Avea dreptate. Voiam să văd că lumea își dăduse seama de chinul meu și că voia să-i oprească.

— Nu banii contează. Nu suntem nici măcar aproape de ținta noastră. Ceea ce e cu adevărat fascinant este cum votează oamenii.

— Care sunt alegerile?

Barbă-Neagră strigă către tavan:

— Oprește sistemul audio!

— Oui.

Vocea plictisită, lipsită de un trup, se auzise din dreptul unui grilaj, apoi se percepu un declic.

— Pot vota să te elibereze. Sau pot vota să continuăm.

— Cum au votat?

Barbă-Neagră și-a înclinat capul.

— Atâtea întrebări. Cred că te interesează foarte mult, Eliott Gast.

Chiar mă interesa.

— Voturile de până acum ne spun să continuăm.

Barbă-Neagră întinse teancul de hârtii tipărite.

— Să continuați cu ce?

Cu siguranță nimeni nu-și dorea să mă vadă prizonier în continuare.

— Următoarea etapă, desigur.

— Nu a votat nimeni să mă elibereze?

— Sigur că da. Dar sunt mai puțin vocali.

Am închis ochii și m-a trecut un fior. Multe se întâmplaseră în lume care să o deprindă cu suferința. Totuși, mă așteptasem ca majoritatea oamenilor să-și fi păstrat simțul binelui și al răului.

— Pornește sistemul audio!

Barbă-Neagră își stinse țigara pe pervaz, apoi se ridică pentru a-și rosti ultima proclamație a zilei.

— Acum știi cum e să fii în minoritate, Eliott Gast. Să fii controlat de dorințele crude ale majorității, precum bascii, flamanzii, irlandezii…

Lista continua. Nu îl mai ascultam. Gândurile mi-au zburat către următoarea etapă și ce avea să vină odată cu ea.

ZIUA 14

Nin, Barbă-Neagră și Doctorul au intrat încet, silențios în camera mea și s-au așezat la rând la marginea canapelei. M-am ridicat și am fugit în cealaltă cameră, urlând.

Barbă-Neagră m-a doborât și m-a ținut jos pe spate, cu mâinile prinse sub mine.

S-a aplecat și mi-a șoptit:

— Spectacolul începe, Eliott Gast! Dă-le oamenilor ceea ce vor.

Brandy-ul din respirația lui mirosea a bătrâni din cafenele pregătindu-se să ridice un zid de cărămidă.

Inima îmi bubuia. Doctorul stătea deasupra mea, ținând două tampoane albe cu ațele atârnând.

— Vrea să-ți pui astea în nas.

Barbă-Neagră nici nu zâmbi când formulă cererea sa ridicolă.

— Ce?!

Am dat să mă împing cu picioarele, dar șosetele mi-au alunecat pe podea. Apariția lor mă prinsese în chiloți.

Doctorul se aplecă. Mi-am întors capul într-o parte, dar el pur și simplu mi-a presat fața de podea cu o mână, în timp ce împingea tamponul către nas cu cealaltă. Din mâini îi venea un miros dulceag, medicinal. A împins tamponul încet în nară, apoi mai tare, până când am simțit o durere acută. Al doilea a fost mai greu de introdus, și mi l-a ghidat în cealaltă nară cu palma, oprindu-se doar când era adânc înăuntru. Durerea inițială dispăruse, fiind înlocuită de furnicături, apoi o amorțeală care mi-a cuprins întreaga față. M-am zbătut, încercând să mă eliberez de Barbă-Neagră, dar el a apăsat mai tare, strânsoarea brațelor fiind fără de scăpare. S-a aplecat mai aproape și m-a lins pe frunte.

Barbă-Neagră se opri pentru o clipă.

— Frica are gust de oțet alb, a spus. S-ar potrivi pe cartofi prăjiți.

Doctorul își deschisese geanta neagră și cotrobăia prin ea. Scoase o mică unealtă de metal cu un mâner de plută la un capăt și un fir electric la celălalt. Am recunoscut această jucărie din copilărie, o unealtă de pirogravură. Pierdeam ore întregi cu fratele meu la masa din bucătărie, arzând în lemn de pin ieftin feluriți cai în galop sau fețe serioase de președinți. Doctorul a băgat ștecherul în priză și am așteptat. Mi-am imaginat că trebuie să arăt ca o morsă captivă.

Într-o clipă, Doctorul a tras firele de sub nasul meu, și am presupus că tampoanele au ieșit, deși nu le puteam simți. S-a

întins după unealta de pirogravură, însă firul nu ajungea până unde eram eu. i-a făcut semn lui Barbă-Neagră și m-au tras împreună pe podeaua rece înspre zid, iar maioul mi se ridică.

— Țipă, lua-te-ar naiba, mi-a șoptit Barbă-Neagră.

Dar nu am zis nimic. M-am zbătut cât am putut când vârful uneltei s-a apropiat, simțindu-i căldura când a trecut prin fața mea. Doctorul mi-a apăsat fruntea cu putere ca să-mi dea capul pe spate și să mi-l stabilizeze. Am văzut o ușoară dâră de fum ridicându-se către tavan. Am închis strâns ochii. Fața mea amorțită nu simțea nimic. Doctorul se înghesuia în mine în timp ce lucra, privindu-mă fix și cu sudoarea curgându-i pe bărbie. Apoi m-a apăsat și mai puternic și deodată am simțit o arsură în spatele feței, undeva înăuntru, în apropierea ochilor. Am deschis brusc ochii și am scrâșnit din dinți, gemând gros, ca un câine.

— Fă ceva inedit, murmură Barbă-Neagră. Mai multă acțiune înseamnă mai mulți bani. Mai mulți bani înseamnă că vei fi eliberat mai repede. Înțelegi legătura?

Totuși, am rămas pe cât de tăcut am putut – un participant fără voie, necooperant. Doctorul a mișcat unealta și a trimis un alt fuior de fum în sus, către tavan. M-am zbătut din nou și Nin s-a întins pentru a-i ajuta să mă țină imobilizat. I-am simțit mâna delicată pe obraz. Apoi Barbă-Neagră a apucat-o.

— Aici, asistentă, a spus. Pacientul tău are nevoie de tine.

A luat unealta de pirogravură și i-a strâns degetele în jurul ei.

— Dar eu…

— Treci la treabă.

Am văzut frica lucind în ochii dilatați ai lui Nin. Doctorul și-a pus mâna sigură peste a ei și împreună au scormonit în cealaltă nară, pârjolind totul pe măsură ce avansau, precum generalul Sherman când mărșăluia prin Sud.

Senzația de arsură se accentuă. Am strâns din dinți și am ținut în mine urletele pe care le simțeam crescând. La ce bun? Nin se uita la mâna ei cu groază. Încerca să aibă grijă, să mă rănească pe cât mai puțin posibil, dar mâna îi tremura fără voia ei. Fumul ieșea ca dintr-o tămâie lipsită de parfum. M-am uitat la fețele torționarilor care pluteau aproape, ca niște aștri, în timp ce șerpii negri se bălăngăneau deasupra tuturor, difuzând cel mai recent eveniment către lume.

ZIUA 15

Eram întins pe podeaua unde mă lăsaseră după operație, cu unealta de pirogravură încă lângă mine. M-am întins cu atenție ca să-mi ating fața și am simțit marginile aspre ale unui bandaj lipit sub ochi și deasupra gurii. Nările îmi erau umplute cu vată iar limba, plină de cruste și bășici, se uscase dureros de la respiratul pe gură. M-am rostogolit cu atenție pe o parte, apoi m-am ridicat în picioare.

Geamurile erau de un alb strălucitor. Era dimineață, o dimineață însorită de toamnă undeva în Belgia. Pentru o clipă, m-am gândit că aș putea pur și simplu să merg spre ușile liftului, care s-ar deschide și m-ar duce până în stradă, de unde aș chema poliția.

Un coșmar se sfârșește dimineața. S-ar putea să rămână un rest pe durata zilei, o neliniște, sau sentimentul tulburător că totul era cumva greșit, lumea ieșindu-și din echilibru. Dar aceste senzații rareori depășeau ora prânzului. Caznele mele, în schimb, păreau să se amplifice pe zi ce trecea. Mi-am adus aminte de promisiunea lui Nin că nu aveam să mor. În dimineața aceea, cu fața arzând de durere, nu mai eram așa de sigur.

Abia îl mai recunoșteam pe bărbatul din oglindă, pe jumătate ascuns de un bandaj cu pete maronii. Am tras de el încet și l-am dat în jos. Nasul îmi era umflat și roșu-vinețiu, cu semne negre de-a lungul nărilor, precum urmele de la o țigară lăsată prea mult pe marginea unei mese. Un lichid galben curgea din vată. Am tras de ea ușor și am simțit o durere pură, profundă, atât de puternică încât am rămas locului și n-am mai respirat ca s-o opresc. Am lăsat vata unde era și mi-am pus bandajul cu atenție sub ochii injectați și sălbăticiți. M-am întins și am însemnat cu grijă ipsosul cu unghia de la degetul mare, fiecare semn marcând o zi pierdută în fața durerii și a plictiselii.

Am deschis gura și mi-am văzut limba înnegrită, uscată și crăpată. Mi-am umplut mâinile cu apă și le-am ridicat lent, sorbind-o ușor, apoi, gură după gură, bând cât de repede puteam. Bucățele de cruste curgeau odată cu apa, dar beam mai mult. Am frecat cu puțină apă zonele libere ale feței, apoi mi-am trecut degetele prin păr. Arătam puțin mai asemănător cu mine, însă vătămat, schimbat pe vecie. În timp ce mă întorceam în cameră, fiecare pas îmi făcea să pulseze durerea din centrul feței, astfel încât am înaintat cu mâinile întinse, precum cineva care merge pe sârmă.

Barbă-Neagră stătea pe salteaua mea cu o pătură trasă până sub bărbie. Și-a trecut mâna peste figură și m-a luat peste picior.

— Ah, năsucul meu… ah, limbuță mea… mă doare așa de rău, mami! Fă-o să-nceteze!

— Du-te-n mă-ta, am șuierat, cuvintele declanșând un nou val de durere.

Barbă-Neagră s-a ridicat.

— Vorbești în somn, să știi. Strigi oameni. Vorbești. Azi-noapte ai zis ceva despre o întâlnire la Berlin.

Nu i-am răspuns.

— Poate că, într-o bună zi, îți vei împărtăși secretele, vei dezvălui numele altora implicați în așa-zisa ta muncă. Când o vei face, noi vom fi cu siguranță pregătiți.

Mi-am pus mâna pe un zid și m-am sprijinit.

— Mai taci odată.

Barbă-Neagră a dat din cap. A mers înspre pervaz, a scos o țigară din pachet, și o aprinse. Se uită pe geam pentru o clipă.

— E o zi minunată afară, Gast. Un pic din ceea ce voi, americanii, numiți *vară indiană,* cele câteva zile calde rămase până încep ploile de toamnă. Îndrăgostiții stau afară, pe pături, pe malul râurilor. Școlarii pleacă în excursii. Turiști peste tot. Din păcate pentru tine, tu nu te poți bucura de această zi, fiindcă ești ocupat cu altele.

A dat din umeri.

— Ce păcat.

— N-ați făcut îndeajuns de multe?

— Nu. Mai sunt multe încă. În afară de asta, activitățile de ieri nu au creat nivelul de interes la care ne așteptaserăm.

A venit mai aproape și mi-a șoptit la ureche:

— Trebuie să te rog să lucrezi mai îndeaproape cu noi. Rezistența ta nu face decât să-ți prelungească agonia. Exersează-ți urletele, te rog.

Nu am spus nimic, apoi am pus întrebarea care nu-mi dădea pace de zile întregi.

— De ce nu taci odată și nu mă ucizi acum?

Barbă-Neagră s-a oprit, după care și-a dat ochii peste cap.

— Asta ar fi așa de pe față. Așa de banal. Așa stil… *Arhiducele Ferdinand,* a spusei cu mare dispreț. E ușor să ucizi. În țara ta, copiii merg la școală și fac asta. Ce idee tipic americană – să te ucid. Și, mă rog, cum aș face-o, Eliott Gast? Să te strangulez?

A venit spre mine și și-a pus mâinile grele în gurul gâtului meu. Deși degetele lui aspre abia m-au zgâlțâit, mi-au declanșat un nou val de durere și au făcut camera să se întunece pe la colțuri.

— Oprește-te!

Și-a ridicat mâinile de pe gâtul meu, apoi a dus mâna la spate.

— Poate ar trebui să te împușc?

Mi-a înfipt țeava scurtă a unui pistol argintiu mat între ochi. Priveam în față în timp ce metalul rece îmi apăsa pielea.

— Sau poate să-ți dau foc?

Și-a pus pistolul înapoi la cureaua blugilor și a întins vârful aprins al țigării înspre mine.

— Sau să te sodomizez până mori?

S-a furișat în spatele meu și a început să se lovească de mine, declanșând iarăși noi explozii de durere cu fiecare mișcare.

Barbă-Neagră s-a aplecat spre mine.

— Scula mea groasă te-ar termina imediat.

Apoi mi-a șoptit la doar câțiva centimetri de ureche:

— Lumea cu siguranță găsește această scenă ca fiind șocantă și tulburătoare, nu crezi, Eliott Gast?

A dat din cap spre tavan, de parcă am fi fost actori și publicul ne urmărea de undeva de sus. În zilele de când vorbiserăm pentru prima oară, Barbă-Neagră se obișnuise să se plimbe prin apartament cu mare pompă, de parcă ar fi fost un cuceritor care inspectează un oraș capturat. Mă dezgusta.

— Nimeni nu e amuzat de durerea altora.

M-am sprijinit cu ambele mâini de perete. Când închideam un ochi, durerea părea să se amelioreze.

Barbă-Neagră se aplecă râzând. Ochii îi sticleau în spatele măștii.

— Din contră, oamenii sunt veșnic fascinați de durere și suferință câtă vreme nu este a lor. Există un cuvânt pentru asta. În germană, desigur.

Se opri pentru o clipă.

— *Schadenfreude.* Să te bucuri de necazul altora. Acest impuls e de când lumea, face parte din natura umană, nu-i așa?

— Poate. Dar oamenii au și empatie.

— Mă surprinzi, Eliott Gast! Un om care a schimbat în rău, de unul singur, viața a milioane de oameni, vorbește acum despre empatie! Dacă ai fi avut-o, nu ți-ai fi jucat rolul în conspirația economică americană.

I-am făcut semn să plece și m-am întors către perete.

— Du-te acum, i-am spus încet, sperând că Barbă-Neagră avea măcar un dram de compasiune.

— A, da. Încă ceva. Asistenta are liber astăzi.

M-am blocat. Nin era singura cale posibilă de a ieși din apartament. Îmi dăduse de înțeles că voia să mă ajute, dar părea complet lipsită de putere.

— Se întâlnește cu alții din grupul nostru ca să-i putem reanaliza… tăria de caracter, a spus Barbă-Neagră, serios. Dar nu ar trebui să-i pui la îndoială hotărârea. Ea este cea mai radicală dintre noi. Nu lăsa aparențele să te înșele. Ceea ce ți se întâmplă a fost, în întregime, ideea ei, să știi.

Oare să fie adevărat? Un nou val de durere mă întrerupse și mi-am apăsat o parte a feței de zidul rece.

— Îți trimite asta.

Deodată am simțit în coapsă o împunsătură care m-a proiectat dureros în zid. Uitându-mă în jos, am văzut în mâna lui Barbă-Neagră o seringă. A apăsat pistonul repede. Când a terminat, a lăsat seringa să-mi atârne de picior și a ieșit vijelios din cameră.

Am tras-o și am aruncat-o după el. Piciorul îmi ardea și m-am târât spre saltea.

M-am așezat pe spate și am lăsat substanța cu care mă injectase Barbă-Neagră să-și facă efectul, indiferent ce o fi fost.

ZIUA 16

O zi pierdută pe care mi-am petrecut-o dormind și recuperându-mă. M-am întors, văzând-o pe Nin pe pervaz la un moment dat, o vedenie. Era frumoasă, geamul vopsit în alb din spatele ei arăta precum norii Raiului, eșarfa în carouri transformându-se într-un veșmânt antic. M-am holbat drogat la ea, asistenta medicală și îngerul păzitor, atât de nemișcată și puternică.

Apoi, când am privit din nou, îngerul dispăruse, înlocuit de Doctor, care stătea pe vine aproape de mine, cu mâinile pline de bandaje pătate cu galben și maro. Când a văzut că deschid ochii, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna scurt, de parcă eram prieteni plecați în vreo aventură. Dintre cei trei, pe Doctor îl înțelegeam cel mai puțin. Torționar și vindecător deopotrivă. Mă bazam pe cunoștințele lui, atâtea câte erau. În timp ce Barbă-Neagră părea să fie responsabil de torturile mele – și credeam că toate ideile vin de la el, nu de la Nin, cum lăsase de înțeles –, Doctorul era cel care le ducea la bun sfârșit. În spatele măștii de Zorro, ochii lui negri se uitau intens la mine, urmărindu-mi starea și convalescența, curățându-mi gura cu dezinfectant verde.

Chiar și cu torționarul meu atât de aproape, am adormit la loc. Nu-mi puteam controla trupul. Mă determina să mănânc, să beau, să dorm – protejându-mă de propria-mi minte, care voia să nu fac absolut nimic. Simțeam în mine instinctele puternice care fuseseră ascunse de poftele și gândurile de suprafață. Instinctul de supraviețuire era mai presus de situația mea de acum. Beam apă din sticlă, stăteam locului pentru a lăsa timpul să mă vindece, dormeam în fața pericolului.

ZIUA 17

De cerni se întâmplă asta? Întrebarea care mă bântuise încă de când m-am trezit prima oară în apartamentul alb îmi dădea târcoale din nou. Știam motivele pe care mi le oferise Barbă-Neagră. Voiau să facă ceva nou. Voiau să mă lase în viață, dar pedepsit, drept exemplu pentru lumea întreagă.

Dar în acea după-amiază, pe jumătate visând de la codeină, am încercat să-mi dau seama ce-i mâna pe răpitorii mei. Poziția lor anti-americană, anti-UE, era clară. În schimb, ce susțineau nu era la fel de clar. Într-una dintre tiradele sale, Barbă-Neagră vorbise de *Flaams Blok,* un grup care apăruse deseori la știri cât timp eram la Bruxelles. Cei mai mulți dintre colegii mei îi priveau ca fiind de extremă dreapta, periculoși și, cu siguranță, dăunători pentru afaceri. Barbă-Neagră se plânsese că Blocul Flamand nu era îndeajuns de dedicat cauzei, nedorind să facă mai mult decât să agite sabia naționalismului. Poate că Barbă-Neagră încerca să impresioneze pe cineva, poate pe un fost coleg. Mă simțeam ca un obiect la o licitație a decenței și a bunăstării, care se devaloriza iar prețul i se ducea în jos. Deși îmi regretam rolul în acest joc terifiant, nu puteam să nu mă întreb care avea să fie reacția. De ce ar fi fost nevoie ca să-l depășești pe Barbă-Neagră? Zece ostatici online? Execuția în direct a unor oameni nevinovați? Orice părea îngrozitor de posibil.

M-am culcat pentru a nu-mi mai da frâu liber imaginației, despre care știam că e mângâiere și tortură, deopotrivă.

ZIUA 18

Am ajuns să o aștept pe Nin să apară, pândind pentru a-i auzii pașii. Absența ei mă îngrijora. Simțise Barbă-Neagră că urma să mă ajute și o pedepsise pentru asta? Am reconstituit fiecare conversație, întrebându-mă dacă spusesem ceva ce o dezvăluise drept colaborator. Barbă-Neagră n-ar fi avut o reacție plăcută la conflicte în cadrul grupării. Mi-am imaginat-o pe Nin închisă în altă cameră, ascunsă pe undeva, prinsă la fel ca mine, așteptând prelegerile lui Barbă-Neagră și pedepsele lui.

M-am așezat pe saltea cu spatele la zid, sprijinindu-mă ca să evit orice mișcare care ar fi putut declanșa noi dureri. Ajunsesem să mă gândesc la durere ca la un jocheu diabolic care-mi călărea corpul, înfigându-și pintenii din când în când și biciuind. Mânat de suferință și frustrare, am decis să nu mai aștept să se întâmple ceva, vreun miracol care să mă elibereze. În timpul zilei lungi și goale am urzit planuri, intrând și ieșind din ceața provocată de codeină, care îmi acoperea mintea ca o pătură, dar în același timp îmi dădea idei, inspirație pură ce avea să mă conducă afară din cameră. Eram David pentru Goliatul jucat de Barbă-Neagră. Aveam nevoie de o strategie care să mă ajute să îl dobor rapid și definitiv. Elementele ei au început să apară și să se ordoneze într-o manieră care mă făcea să zâmbesc, îmi dădea speranță și un soi de curaj.

•

În timp ce încercam să bag câteva grame de orez pe gât la cină, am auzit ceva ce părea a fi un avion zburând pe cerul alb. M-am uitat la geamul vopsit, dar nu am putut vedea nimic. Uruitul îndepărtat mi-a adus aminte că nu era pentru prima oară când eram luat ostatic. Prima dată se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, încât aproape uitasem, tratând-o ca pe o poveste de mâna a doua potrivită să o spui la cină.

Maura și cu mine ne aflam în Miami pentru o scurtă vizită la mătușa ei în vârstă, care deținea un apartament în West Palm Beach și care de curând căzuse și își rupsese șoldul. În același timp, aveam și treabă în Miami, o prezentare în cadrul unei conferințe. Era 1973, iar eu tocmai începusem să lucrez la IBIS. Criza petrolieră umbrea munca noastră. Hârtiile noastre albe, abstracte, susținând reducerea importurilor, controale financiare mai amănunțite și niveluri mai ridicate de inițiativă comercială păreau ca bibelourile ornate dar inutile într-o eră a plasticului. Îmi aduc aminte cum conduceam de-a lungul oceanului, valurile de culoarea cerului contrastând cu starea proastă pe care o aveam atât eu, cât și Maura, de parcă un

recuziter coborâse din greșeală un fundal vesel în spatele unei piese de Cehov.

În timpul zborului de întoarcere am citit, am băut un vin alb îngrozitor și am mâncat un mango pe care-l adusesem în bagajul de mână, împrăștiindu-i pretutindeni sucul. Mult sub noi, Atlanticul strălucea, linia albă a valurilor ce se spărgeau trasând forma coastei pe măsură ce avansam spre nord.

Deodată, un bărbat ce stătea în partea din față s-a ridicat și a strigat cât îl țineau plămânii:

— Avionul ăsta e deturnat spre Cuba de către HCE!

A agitat ceva mic și negru din mână.

Ceilalți pasageri au mârâit și au strigat, mai mult iritați decât speriați. Trăsesem lozul necâștigător și aveam să fim următorul avion deturnat. Fuseseră atâtea. Bărbatul s-a întors și a vorbit în grabă cu o însoțitoare de zbor, care a fugit spre sectorul din față și a dispărut în cabina pilotului.

— Toți ceilalți să rămână așezați!

Vorbea prea tare, rostea cuvintele prea rapid. Nu eram în mâinile vreunui revoluționar antrenat, vreun compatriot de-al lui Ché sau Fidel. În schimb, eram deturnați de un bărbat înalt, slab, neliniștit, cu păr stufos, un fel de afro pentru oamenii albi care era în vogă pe atunci. Arăta ca un tânăr abia ieșit de pe băncile facultății.

Individul care ne deturnase mergea lent pe culoar, chiorându-se la fiecare în parte, cântărind potențialul nostru de a cauza probleme sau de a-l amenința. Nu avea de ce să-i fie teamă. Cei mai mulți erau „păsări migratoare” în vârstă, care se întorceau dintr-o vacanță de iarnă în Florida.

A trecut repede de rândul pe care stăteam eu și cu Maura, uitându-se în jos, între picioarele noastre. Puteam să-i miros tricoul purtat, pătat de sudoare la subraț. Panica se manifestă pentru o clipă, spunându-mi să mă ridic și să fug, deși nu era niciun loc în care să mă ascund. I-am rezistat cu ușurință. Eram, până la urmă, la începutul carierei, un tânăr soț cu nevasta lângă el. Povara responsabilităților mele limitate mă apăsa. Aveam să las orice împotrivire în seama altcuiva, mai interesat să joace rolul eroului.

Individul s-a oprit în sectorul din fața noastră, unde stătea un cuplu pe la patruzeci de ani; vorbeau agitat. Păreau bogați, bărbatul chel fiind într-un costum maroniu iar femeia, cam plinuță, strânsă de o rochie albă. Avea un atac de panică și bustul ei impunător se ridică și se lăsa cu fiecare respirație, precum al unei amante din piesele lui Shakespeare. Își ținea strâns de mână soțul, dar el se uita fix înainte, alb la față, cu pielea umezită de sudoare și cu fruntea pământie.

— Dă-mi aia.

Teroristul a arătat către mâna soției, ținută în cea a partenerului. Pe încheietura tremurândă strălucea o brățară impresionantă, cu diamante.

Fără să scoată o vorbă, și-a luat brățara de pe mână și i-a dat-o teroristului, care a băgat-o în buzunar.

— Nu!, a spus soțul brusc, apoi a părut surprins, de parcă i-ar fi ieșit cuvântul pe gură fără voia lui.

— Cum adică „*nu*”?

Teroristul s-a încruntat la soț, care nu spunea nimic, doar își ferea privirea.

Individul a ridicat pistolul și l-a apăsat pe fruntea strălucitoare a soțului, până când carnea din jur s-a zbârcit. Soțul se uita către partea din față a avionului, cu sudoarea curgându-i pe față.

O perioadă nefiresc de lungă de timp, trioul a rămas înghețat în această postură. Apoi, soțul a scos un zgomot ciudat, ca un gâlgâit, și și-a retras mâna din cea a soției pentru a o duce la piept. S-a aplecat și teroristul și-a dat pistolul la o parte.

— Dumnezeule, are un atac de cord! a strigat soția.

Ochii soțului s-au bulbucat precum ai unui pește bătut și o dâră de spumă i s-a scurs de pe buza de jos. Teroristul s-a întors și a scuturat din cap, agitându-și arma pe culoare ca să ne țină pe toți așezați. S-a aplecat și i-a șoptit ceva soțului care murea acum pe scaunul de la clasa întâi. Nu am putut să aud ce i-a zis. Apoi a mers până în fața avionului, satisfăcut de moarta unui bogătaș, nu tocmai victima lui, dar pe aproape. A afișat un zâmbet satisfăcut de împlinire până la Havana.

Am aterizat pe o pistă îngustă, denivelată a aeroportului José Martin și ne-am oprit în fața unui hangar scund. Un grup de bărbați în uniformă s-au apropiat și ușa avionului s-a deschis, lăsând înăuntru un val de aer cald și lăsând afară teroristul. Soldații au vorbit puțin și el le-a înmânat pistolul. I-au pus cătușe și l-au aruncat în spatele unui jeep. Avea o expresie nedumerită în timp ce era luat pe sus ca o valiză. Era vremea deturnărilor, una în fiecare săptămână, după câte se părea, și calculase greșit cât de sătui erau cubanezii de tineri zeloși care ghidau Boeinguri 707 către țărmurile lor. N-am aflat niciodată ce a pățit, ce era HCE-ul, sau orice alt detaliu despre scurta noastră încarcerare, care s-a încheiat câteva ore mai târziu când am aterizat în siguranță la Dulles. Bărbatul mort a rămas așezat lângă soția sa, care a suspinat pe tot restul călătoriei tăcute. Cercul roșu, unde fusese apăsată țeava pistolului, redevenea ușor alb în timp ce restul pasagerilor vorbeau cu voce tare despre deturnare iar eu o țineam pe Maura de mâna încă lipicioasă de la sucul de mango.

Frica, nu glontele, îl omorâse pe pasager. În acest fel, mintea este mai puternică decât trupul, capabilă să curme viața doar imaginându-și ce ar putea urma. În ciuda fricii mele crescânde, știam că aveam să supraviețuiesc acestor cazne. De-ar fi fost să cad, lovit de un atac de cord, sau pradă descurajării, s-ar fi întâmplat deja. Orice putere mai aveam urma să mă mențină în viață. Toți ostaticii trăiesc, îmi spusese Nin. Doar dacă nu decid contrariul.

ZIUA 19

Gust. Miros. Nu mai există. Au dispărut. Fiecare ceas de vindecare le acoperea sub țesut cicatrizat. Eram schimbat pentru totdeauna. Nu aveam să mai miros vreodată trotuarele umede după o ploaie, frunzele de toamnă în pădurile din spatele fermei, pâinea pusă la copt în bucătărie. Și nu aveam să mai simt gust de pâine, vin, cafea cu frișcă și zahăr dimineața, friptura *au poivre, coquilles St. Jacques,* înghețata în iulie, alune prăjite la tigaie… lista preparatelor mele preferate nu se mai sfârșea. Îmi petrecusem o viață întreagă făcând colecție de gusturi. Numai gândul la mâncare îmi provoca o nostalgie mai dureroasă ca rănile. Stăteam pe pervaz și încercam să-mi golesc mintea și să mă concentrez la planul care urmează să mă elibereze din acea cameră. Aveam nevoie să fac puțină ordine în amestecul de detalii, în înlănțuirea evenimentelor care trebuiau să aibă loc. Dar nu reușeam. Amintirile mă năpădeau, una câte una. Când eram un băiat slăbănog, tăcut, eram lipsit de interes față de rețetele vechi de familie pe care le respecta mama mea. Plăcinta de pecan a mătușii Ida. Tartele cu lămâi ale bunicii. Budinca mătușii X. Pur și simplu nu mă interesa gustul niciunei mâncări. Mâneam ca să trăiesc. Dacă aș fi continuat să mănânc așa cum intenționau părinții mei, m-aș fi făcut cât un urs până la jumătatea vieții mele, la fel ca fratele meu Darby. Acesta, după ce s-a alăturat firmei tatălui nostru, s-a umflat pentru a umple spațiul din spatele biroului lui ca un airbag deschis. Foamea lui avea alte valențe – avea nevoie să-și umple nefericirea cu mâncare. A mea era mai academică. Eu exploram gusturile pentru a evita lumea mai complicată a oamenilor.

Când m-am căsătorit cu Maura, eram amândoi prea ocupați cu munca pentru a petrece prea multă vreme gătind sau ieșind să mâncăm în oraș. Abia mai târziu, la vremea când cei mai mulți oameni fac copii, am început să avem pofte. Această pasiune ne-a copleșit precum un zel misionar. Ne recitam unul altuia rețete din reviste, căutam cele mai proaspete ingrediente la piața orientală și la fermele din adâncul Virginiei. Ne petreceam vacanțele vizitând cantinele din Barcelona și Paris. Citeam secțiunea gastronomică din *Washington Post* cu același apetit infinit pentru detaliu ca al băieților obsedați de baseball. Am măsurat cu grijă temperatura de-a lungul fundației de la Triangle Farm și am aflat că era perfectă pentru depozitarea vinurilor. Am construit rafturi speciale destinate sticlelor. Apoi, am cumpărat cutii nenumărate din Bordeax-ul nostru favorit, convins că, pe termen lung, cheltuiala era justificată. Calon-

Ségur. Haut-Bailly. Léoville-Las Cases. Gruarud-Larose. Incursiunile mele, înregistrate cu dragoste, în lumea vinului, fuseseră curmate brusc de cuțitul de filetare a Doctorului.

Am auzit pași apropiindu-se din cealaltă cameră și m-am entuziasmat la ideea de a o vedea pe Nin din nou, de a-i împărtăși planul meu, cel care avea să ne elibereze pe amândoi. Dar acești pași erau grei și zgomotoși, lipsiți de grația lui Nin.

Barbă-Neagră dădu buzna înăuntru.

— Te simți mai bine?

Interesul lui nu-mi mirosea a bine. Era precum un crescător de vite care își măcelărește cireada bucată cu bucată, un picior de aici, unul de dincolo.

M-am ridicat și am mers în colțul opus al camerei.

— Unde e?

— Asistenta ta?

— Da.

A dat din umeri.

— Prin preajmă. Are și alte responsabilități în afară de a avea grijă de tine.

— De ce faci asta?

Un mic cheag de sânge îmi căzu din nas pe podea. L-am întins cu pantoful, creând o nuanță de carneol demnă de orice cămin elegant. *Crustă,* avea să fie numit în catalogul de decorațiuni.

Barbă-Neagră a ridicat din umeri.

— Pentru că putem?

Am dat din cap.

— Ați putea face orice. Ați putea să mă jupuiți de viu, să mă tranșați în bucăți, să mă spânzurați lent, să mă scalpați… doar faceți-o odată.

Barbă-Neagră tremură.

— Ce idee odioasă, scalparea.

— Așa e mai bine?

Am arătat către fața mea, înnegrită, înroșită, arsă, tăiată.

— Ești atât de naiv.

A scuturat din cap.

— Cândva, era un timp când te-am fi rănit și ți-am fi dat drumul. Ăsta era modul în care făceam lucrurile. Dar acum, oamenii vor mai mult. Dacă vrei atenție, Eliott Gast, trebuie să o iei complet razna.

— Complet razna, am repetat.

— Exact. În această săptămână, un cutremur în China a ucis mii de oameni. Dizidenții din Belarus au ocupat un reactor nuclear. Un nou virus a fost identificat în India și deja a

infectat trei sate. O tânără mamă din Liverpool și-a băgat nou-născutul la microunde.

Nu am spus nimic.

— Asta e competiția noastră, Eliott Gast. Trebuie să facem ceva atât de îndrăzneț încât oamenii să ne bage în seamă. Lucruri mici… jefuirea unei bănci, o crimă… astea pur și simplu ating suprafața doar o dată și apoi se scufundă, ca o piatră pe care o azvârle un copil în baltă. O piatră. Un plici. Sfârșit. Tu, în schimb, continui să stabilești noi recorduri.

Și-a verificat hârtiile.

— Milioane de oameni te-au urmărit până acum. Mai mulți cu fiecare zi. Facem bani cu carul.

Se opri pentru o clipă.

— Și tu faci, Gast.

— La ce te referi?

— Știu că tu mă consideri un om nemilos. Cineva care pur și simplu se bucură să te vadă cum suferi. Ca un băiețel care rupe picioarele insectelor.

A clătinat din cap.

— Dar eu nu sunt cu adevărat așa. Doar îmi joc rolul, îmi urmez instrucțiunile.

— Nu prea cred asta.

— Bineînțeles că nu crezi. Te afli sub imperiul durerii. Eu nu. Tu simți că eu sunt responsabil pentru durerea ta. De aceea dai vina pe mine. Are logică. Dar poate că vei suporta mai ușor durerea dacă afli că există o recompensă la final.

M-am așezat pe cutia de sticle de apă. Nu-mi puteam imagina ce fel de recompensă ar putea egala durerea pe care o simțisem până atunci, darămite ce va urma.

Barbă-Neagră a început să se plimbe țanțoș prin cameră, folosindu-și tonul puternic și grăbit, cel pe care ajunsesem să-l recunosc ca fiind rezervat momentelor când se adresa maselor. Voia să fie sigur că publicul aude tot ce spune.

— Ținând cont de rolul tău unic și important din misiunea noastră, am decis că tu ar trebui să primești zece la sută din câștigul nostru brut.

S-a apropiat de mine cu brațele larg deschise.

— E foarte generos, nu-i așa?

— E dezgustător. Numai o minte foarte bolnavă ar găsi generoasă propunerea asta.

Barbă-Neagră s-a apropiat.

— Oprește sistemul audio! a strigat.

— Deja ești bogat. Și dacă îți joci corect cărțile cât timp mai ai de petrecut cu noi, s-ar putea să ajungi milionar. Sfatul meu? Mai exersează-ți urletele, Gast. Trebuie să strigi foarte tare

pentru a fi auzit în incredibilul zgomot al lumii. Trebuie să o iei… razna.

— Pleacă.

Mi-am agitat mâna în față.

S-a îndreptat către ușă.

— Ești un prost. Timpul tău pe care ți l-ai petrecut în tranșeele conspirației economice americane te-a lăsat remarcabil de rupt de realitate. Nu ai idee cum e lumea, nu ai imaginație.

Barbă-Neagră a clătinat din cap pentru o clipă, apoi a ieșit grăbit, ca un om de afaceri care trebuie să ajungă la o întâlnire urgentă.

Se înșela. Imaginația mea croia o sumedenie de planuri. Voiam să îi apuc masca afurisită și să i-o smulg. Roata avea să se învârtă și aveam să-l dau în vileag. Aceleași camere care îmi înregistrau orice mișcare aveau să-i rețină imaginea, chiar și pentru o clipă, și aveau s-o transmită lumii întregi. Cu siguranță cineva din public l-ar fi recunoscut și identificat. Apoi, nu ar mai avea unde să se ascundă. Lumea întreagă ar fi închisoarea lui. Savuram acest plan de răzbunare ce întârzia atâta.

ZIUA 20

Apartamentul a fost invadat de vreo duzină de oameni, o echipă de muncitori care s-au îngrămădit în jurul unei scări scurte din apropierea unei țevi. Purtau cu toții blugi, pantofi negri, tricouri albe și măști de extraterestru, verzi, cu ochi imenși și guri încremenite, deschise în formă ovală. Unul dintre extratereștrii din vârful scării ținea un tub cu cabluri, iar ceilalți își făceau de lucru cu șurubelnițe. Când m-am apropiat de ușă s-au întors, luându-mă în seamă pentru un moment. În mijlocul găurilor pentru ochi puteam vedea priviri mijite, piezișe. Cu siguranță erau Black Hats, tinerele genii în calculatoare de care era Barbă-Neagră atât de mândru. Se întoarseră la lucru.

Am plutit către pervaz, apoi către baie. Eram neimportant, un clovn uman în circul lor tehnologizat. Arsurile, fața mea umflată, nu aveau niciun efect asupra lor. Era doar masca mea, cu nimic mai reală pentru ei decât cele pe care le purtau ei înșiși.

Erau puși pe treabă, oricare ar fi fost aceasta. Poate că imaginile torturii mele permanente nu aveau o calitate suficient de bună. Sau poate că acum urma să fiu difuzat stereo. Mi-am încercat norocul presupunând că erau dezactivate camerele cât lucrau ei. La baie, m-am întins și am apucat para dușului cu o mână și am încercat s-o deșurubez. Nu mergea. Am apucat-o cu ambele mâini și am învârtit-o câțiva centimetri. Efortul mi-a provocat un acces de durere de-a lungul feței și sângele a început să-mi picure dintr-o nară. În câteva momente, aveam para de duș în mână. Era cam de mărimea unei mingi de baseball și era făcută dintr-un oțel greu, acoperit cu crom strălucitor. Am băgat-o sub tricou și am apăsat cu brațul ca să o țin să nu-mi cadă. Am ieșit din duș și am tras draperia. Am băgat para sub mormanul de prosoape umede de sub chiuvetă.

Unul dintre Black Hats a deschis ușa brusc cu piciorul și a privit înăuntru. M-am întors către oglindă și am arătat înspre nasul meu sângerând.

— Trebuie să mă spăl, am spus, apoi m-am îndreptat spre robinet.

Individul ieși.

Mi-am spălat fața încet. Era posibil să fi repornit camerele.

Când am ieșit, câteva minute mai târziu, Black Hats își terminaseră treaba. Cel din vârful scării a pus înapoi cablurile adânc în țeavă, a înșurubat la loc grătarul și a coborât. Un altul

a pliat cu grijă scara și a luat-o sub braț. Odată sfârșită treaba, au plecat precum o echipă de instalatori extratereștri.

În dreptul ușii camerei mele, ultimul care ieșea s-a oprit pentru o clipă și a privit în urmă. Poate, că în acea clipă, și-a imaginat cum ar fi să fie ținut prizonier în această cameră, așteptând ce avea să aducă următoarea etapă. Sau poate doar verifica dacă-și luaseră toate uneltele cu ei.

Camera era din nou goală. Am încercat să fumez o țigară, prima după multe zile, dar fumul îmi usca limba dureros și nu îi simțeam gustul. Avusesem parte de destule arsuri. Am stins țigara, o altă acțiune difuzată spectatorilor din jurul lumii așezați în fața ecranelor de calculator.

Ce interes posibil, ca să nu mai vorbesc de plăcere, puteau să aibă de pe urma prizonieratului meu? Să fii ținut ostatic te abrutiza și te terifia în același timp, de parcă aș fi stat sub un pian care atârnă, așteptându-l să cadă. Pianul cânta aceeași melodie la nesfârșit – un cântec plictisitor despre somn, mâncare servită în cutii de carton, ore lungi petrecute în fața geamurilor albe, gândindu-mă la plan. Barbă-Neagră își ținea tiradele. Cântecul devenea mai intens, scurte pauze prilejuite de apariția Doctorului. Altminteri, zilele mi le petreceam așteptând sub pian, observându-i umbra cum se mișcă deasupra mea.

ZIUA 21

— G*oedemorgen,* Eliott.

Unul dintre șerpii negri s-a aplecat mai mult pentru a capta vocea șoptită a lui Nin. Nu am spus nimic, nevrând să par bucuros că o văd.

M-am uitat la zona vopsită în alb unde îmi puteam imagina orice. Ea se mută la pervaz, foșnindu-și fusta lungă, cu imprimeu.

— Ești supărat pe mine?

— Unde ai fost zilele astea?

— Au avut alte treburi pentru mine, șopti. Timpul meu nu-mi aparține.

— Susține că toate astea sunt ideile tale.

I-am urmărit ochii printre încrețiturile eșarfei.

— Cu greu, șopti.

Unul dintre șerpi a coborât mai mult. Nin s-a ridicat în picioare.

— Firește că sunt ideile mele. Trebuie să fii pedepsit pentru rolul tău în conspirația economică americană. În acest fel, putem trimite un mesaj puternic lumii.

Spusese aceste fraze cu tonul ei dialectic, prețios – pe care-l căpătase, probabil, pe durata recentei reeducări. Știam că nu credea nici ea ce zice. Pur și simplu voia să fie atentă ca să nu mai aibă probleme.

— Ai spus că ai să mă ajuți, am șoptit. Cred că știu cum poți. Trebuie să vorbim.

— Nu e momentul potrivit pentru asta, a mi-a răspuns ea șoptit.

Un șarpe negru coborî din tavan.

— Scopul nostru este clar, hotărârea nestrămutată, a spus tăios. Arătăm lumii că această conspirație economică americană nu va mai fi tolerată.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Contrazice-mă, Monsieur Gast, *s'il vous plait,* a sâsâit printre dinți.

M-am gândit pentru o clipă.

— Ce se întâmplă aici nu va afecta în vreun fel politica la nivel național. Asta e agresiune asupra unei persoane.

— Într-un fel, da, însă munca ta te face o persoană publică. Reprezinți imensul aparat pe care guvernul tău l-a creat pentru a controla economia globală.

— Mă reprezint doar pe mine, am țipat. Iar încercările voastre de a mă transforma în vreun fel de simbol sunt îndreptate complet greșit. De ce nu răpiți un senator?

Nin a dat din umeri.

— Nimănui nu-i pasă de ce pățește vreun senator.

— Indiferența ta mă uimește cu adevărat. Imaginează-ți dacă ți-aș fi frate. Sau soț. Cum ai suporta să mă vezi torturat așa?

S-a așternut o lungă tăcere și ochii lui Nin au privit lung în gol; ai mei au privit lung, la rândul lor, către ea.

— Nu am soț, a spus încet.

De-atâta strigat m-a apucat durerea de cap, așa că am fost nevoit să mă așez pe podea.

S-a îndepărtat și s-a dus către ușă.

— Dosarele noastre despre tine sunt publice acum, mi-a spus. Pot decide dacă meriți acest tratament sau nu, Monsieur Gast.

A mărșăluit afară din cameră și m-am uitat după ea. Am ridicat un recipient de mâncare pe jumătate plin și l-am aruncat, lăsând o dâră convingătoare de fiertură rece de-a lungul zidului. Nin era singura mea speranță de a scăpa din apartament, și acum părea să fie supravegheată la fel de mult ca și mine. Cum puteam să-i spun despre planul meu? Cine putea supraviețui unei supravegheri atât de intense? Cine nu poartă cu el ceva ce nu ar vrea să dezvăluie lumii – un plan, un secret, un păcat?

•

Când aveam opt ani, eu și cu fratele meu am devenit oameni de afaceri. Topeam bucăți de plumb și modelam soldați, pe care-i vopseam și îi puneam în cutii de cedru pe care le decoram – o pădure pentru un cavaler medieval, Turnul Londrei pentru garda engleză, un șir de tufe pentru un țintaș confederat. Mergeam cu soldații din ușă-n ușă în Roanoke și îi vindeam la cincizeci de cenți bucata. Darby și cu mine făceam un schimb bun cu băieții din cartier și am început să facem bani, ceea ce nu era prea greu din moment ce tata ne dăduse stanța de Crăciun și atelierul auto din zonă ne lăsa să plecăm cu câte bucăți de plumb puteam duce.

Tatăl nostru, mândru, ne-a condus în *Old Dominion Savings and Loan,* unde a fost deschis un cont special pentru „afacerea” noastră. Am primit amândoi câte un libret de economii, ștampilat cu aceeași cerneală mov, difuză, pe care o vedeam uneori pe grăsimea albă a fripturilor de la supermarket. După aceea, tatăl nostru ne-a lăsat să ne aventurăm tot mai departe de casă după-amiaza, iar traseul nostru de vânzări în creștere ne-a permis să ajungem în zone ale orașului până atunci interzise.

Într-o după-amiază eram în Simms, unde casele stăteau într-o rână și gazonul era jerpelit precum covoarele din pod. Am

bătut la ușa din față a unei case de pe colț, ce părea puțin mai bine întreținută decât celelalte. Un câine negru, cu pieptul mare și botul plin de bale, era priponit de leagănul de pe verandă, dar a venit la noi doar ca să ne adulmece.

Ușa s-a deschis încet și un băiat negru, slab, cam de vârsta noastră, a apărut din spatele ei. Purta o cămașă murdară, cu mâneci scurte, și pantaloni scurți cafenii. Era desculț și-i puteam vedea unghiile lungi ca niște gheare. O pisică gri se freca de gambele lui.

— Ce vreți?

Vocea îi era neașteptat de groasă. Niște ochelari de soare curbați îi ascundeau ochii iar el ținea capul într-o parte când vorbea.

Eu și cu fratele meu ne-am uitat unul la altul, amândoi realizând că era orb. Mila pe care am simțit-o s-a transformat repede într-o întrebare mai presantă – ce ar putea face un băiat orb cu un soldat de plumb? Pentru o clipă, ne-am simțit prostuți și rușinați. Ne-am gândit amândoi să fugim. Dar apoi Darby a vorbit.

— Vindem soldați de plumbi. Costă cincizeci de cenți.

Băiatul și-a întins mâna. Pe degete avea urme de cicatrici roz, unghiile îi erau lungi și neîngrijite. Darby i-a pus un soldat în mână, un pușcaș unionist, am observat. Poate că i se părea lui mai potrivit. Eu deja mă îndepărtam de verandă. Ar fi trebuit să mergem către zonele noi de la periferia orașului, unde casele erau apropiate și pline de familii aranjate de albi, cu tați comis-voiajori și mame care erau lidere de cercetași. Buricele roz ale degetelor băiatului se tot plimbau pe soldat de parcă încercau să-l descifreze. Într-un final, s-a oprit din pipăit și s-a aplecat să-l așeze cu atenție pe jos.

— O să cumpăr unul.

S-a întors și a mers înapoi în casă, târându-și mâna de-a lungul zidului. L-am urmărit cu privirea și am văzut semnul lung, de grăsime, care împărțea casa cam la vreun metru și ceva deasupra podelei. Când a refăcut acel drum, câteva clipe mai târziu, avea cu el o tabacheră de damă cu un pachet de Kools și o brichetă Zippo ieșind din husa maronie. A întors tabachera și a umblat în celălalt buzunar, scoțând un teanc mototolit de bancnote. Degetele separau bancnotele de un dolar, de cele de zece, apoi mi-au înmânat una din teanc.

— Poftim.

Mi-a întins una de douăzeci.

M-am uitat la Darby. A dat din umeri. M-am întors și m-am holbat la mâinile băiatului. Cinstea îmi era pusă la încercare de Dumnezeu și de un băiat negru, orb, cu degete unsuroase, care nu putea să diferențieze bancnotele. M-am uitat din nou la

fratele meu, a cărui expresie rămăsese neschimbată, dând bir cu fugiții de la această încercare într-un fel pe care l-am considerat pe dată ca fiind laș. Poate că era lăcomia, poate că era furia că fratele meu nici măcar nu a încercat să mă sfătuiască – un singur semn din cap rapid m-ar fi întors pe calea cea dreaptă – în orice caz, am luat bancnota de douăzeci. Apoi i-am înmânat băiatului orb două monezi strălucitoare cu chipul sever, neutru, al lui Washington, care nu putea spune vreodată o minciună.

— Mersi, am spus.

Și vorbeam serios. Mersi pentru bani. Puteam vedea deja ștampilele mov din libretul de economii cum se adună. Mersi că m-ai lăsat să scap basma curată, măcar o dată. Fratele meu fusese mereu oaia neagră, însă acum îl făcusem de râs și îi luasem locul celui mai rău. Ne-am întors și am mers înapoi pe aleea sfărâmată, apoi am fugit până acasă.

•

În acea seară, Darby i-a povestit tatălui nostru evenimentul în detaliu, adăugând o minciună despre cum mă prevenise să nu iau banii. A doua zi, mă aflam din nou la casa din Sims. l-am înmânat băiatului orb o bancnotă de douăzeci de dolari și un set format dintr-o duzină dintre cei mai reușiți soldați. Apoi, în timp ce tata mă urmărea îndeaproape din mașină, am rostit o frază ridicolă, un denunț pe care mă ajutase să-l scriu. Cu o voce gâtuită, am recunoscut că furasem banii în mod deliberat, că păcătuisem, și că speram ca Dumnezeu și bunătatea Lui să mă salveze de la obiceiurile mele imorale. Profitasem de o dizabilitate și de aceea mă înjosisem nu doar pe mine, ci și pe familia mea, statul Virginia, și întreaga mea rasă.

La finalul discursului meu, băiatul orb a ridicat soldații, a băgat în buzunar bancnota, și a zâmbit ușor. Pentru o clipă m-am gândit dacă gluma nu cumva era pe seama mea. Darby mi-a spus că era aproape sigur că oamenii orbi puteau să diferențieze bancnotele.

Plasa de la ușă s-a închis cu zgomot și unghiile băiatului zgrepțănară de-a lungul peretelui către centrul întunecat al casei. M-am urcat în mașină, ușurat și epuizat. Tatăl meu nu a spus nimic în timp ce plecam, apoi a oprit mașina atât de brusc încât m-am lovit cu capul de bord.

— Du-te și zi-le ce făcuși.

A arătat înspre următoarea casă, o fermă gri cu scaune de fier ruginite îngrămădite pe verandă.

Mi-am frecat fruntea.

— Ce? Ei nu știu nimic despre asta.

— O să știe acum.

S-a întins și mi-a deschis ușa, apoi m-a împins afară cu bocancul.

Până la capăt, am jucat rolul penitentului de mai bine de o duzină de ori, încasând râsetele și privirile goale ale străinilor. Odată ce lecția tatălui meu se încheiase, îmi marcase sufletul atât de profund încât nu mai puteam s-o uit vreodată. Fusese primul meu păcat adevărat.

Nu e de mirare că oamenii ținuți prizonieri mărturisesc într-un final totul. Aici aveam la dispoziție ore, zile întregi ca să-mi retrăiesc greșelile și să mă întreb dacă ele erau responsabile pentru starea mea actuală. Era greu să nu-l investesc pe Barbă-Neagră cu puterile Sfântului Petru, judecând toate păcatele reale sau imaginare ce te îndepărtau de calea cea dreaptă. În tinerețea mea, mințisem unele fete ca să le atrag prin paturi, mașini sau câmpuri. La Princeton, odată cu predarea tezei am oferit și o listă cu o duzină de membri SDS de la clubul campusului. Pentru asta, coordonatorul de lucrare mi-a mulțumit, adăugând că și guvernul îmi mulțumește. La institutul de limbi străine am copiat la un test de spaniolă ca să mă calific pentru un post la ambasadă. Această înșelăciune mi-a deschis calea către o ședere de un an la ambasada din Santiago, unde îi învățam pe tinerii fii de bani gata ai oamenilor lui Pinochet cum să vorbească engleză, cum să facă cercuri de fum și cum să execute faimoasele ovații Tiger. Apoi au fost IBIS și munca pe care Barbă-Neagră și cu ceilalți o găseau atât de condamnabilă. Dar păcatele nu mi se terminau acolo…

Nin intră precipitat în cameră.

— Nu avem mult timp, Monsieur Gast, a spus.

M-am ridicat și m-am încheiat la cămașă.

— Timp pentru ce?

— Să vorbim între patru ochi.

Am arătat înspre tavan.

— Între patru ochi?

— Am un prieten care se ocupă de emisia din această după-amiază. A promis că sistemul va avea parte de o scurtă pierdere a semnalului.

S-a uitat la ceasul ei roz.

— Începând de acum.

— Te rog ajută-mă, i-am spus. Scoate-mă dracului de aici. Te rog, fă orice poți.

Dădu din cap că nu.

— Tot ce pot face este să-ți spun ce știu, ca să te poți pregăti.

— Să mă pregătesc pentru ce?

— Pentru ce urmează.

— Nu și-au primit banii încă?

Sperasem că banii aveau să însemne încheierea timpului meu petrecut ca ostatic.

— Și-au atins țelul și l-au depășit, a spus pe scurt. Acesta este mărul discordiei pentru grupul nostru. Unii dintre noi, și nu poți menționa asta nimănui…

Am dat din cap.

— Unii dintre noi consideră că totul a mers prea departe deja, că ideea planului a fost mai eficientă decât execuția în sine.

Nu am spus nimic, însă perspectiva încheierii torturii îmi ridica moralul. Priveam neînțelegerile din rândurile lui Barbă-Neagră ca pe un semn bun.

— Suntem convinși că dacă mergem mai departe ar fi o pierdere. Ne-am transmis mesajul. Mai mult decât ce am făcut deja ar fi crud, fără sens și repetitiv. Dar alții insistă să continuăm, să facem mai mulți bani, să ajungă mesajul la mai mulți oameni.

— Și să mă mai țineți?

— Da. Și trebuie să menționez, din nou, că nimic din toate astea nu au fost ideea mea, Monsieur Gast. Grupul nostru este divers prin natura lui. Diverse grupări sunt la cuțite unele cu altele.

— Atunci, ajută-mă să scap de aici.

— Sunt prea multe controale, prea multe măsuri de siguranță.

S-a uitat la ceas.

— Pierdem timp prețios discutând imposibilul.

Am deschis gura și mi-am scos limba înnegrită la ea. O crăpătură groasă, de culoarea unui *kaki* copt, o traversa central precum o falie a durerii. Orice cuvânt spuneam și orice respirație îmi atingeau un nerv.

Și-a adunat eșarfa în jurul ei.

— Dumnezeule! Oprește-te!

— Asta e ceea ce-ai făcut tu. Dacă nu ești mândră, atunci cere-ți scuze.

Apartamentul rămase tăcut pentru o clipă. Puteam să aud aerul cum vâjâie prin țevi, unde șerpii negri erau liniștiți pentru prima oară. Geamurile de sticlă țăcăneau discret precum un radiator, așa cum făceau târziu în zi, când soarele începea să apună.

Nin s-a întors la mine cu ochii căprui lucind de lacrimi.

— Firește că-mi pare rău. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Îmi pare tare rău.

— Atunci, ajută-mă.

A dat din cap.

— O să fac ce pot.

Am îngenuncheat lângă ea.

— Vreau să-ți demasc prietenul pirat.

— E binecunoscut autorităților. Asta l-a făcut foarte vigilent să mențină totul secret. Va trebui să-l ucizi mai întâi.

— Pot să-l amețesc pentru un timp, însă voi avea nevoie de ajutorul tău. Împreună ar trebui să putem să-l doborâm și să-i arătăm fața camerelor.

— Camerele nu sunt pornite tot timpul, a spus. În afară de asta, de obicei sunt mulți oameni în jurul lui.

— Atunci am nevoie ca tu să-mi zici când e momentul potrivit.

— Îți voi da un semn… o să-mi ridic mâna dreaptă sus.

— Bun, am spus. Va trebui s-o facem când se așteaptă mai puțin. O să-l lovesc în cap.

— Cu ce?

— Cu ceva. O armă. Încă lucrez la asta. Va fi surprins, amețit. Atunci vom putea să-i dăm jos masca.

— Va fi foarte periculos.

— N-o să las să ți se întâmple nimic, am zis, nesigur de felul în care urma să mă țin de promisiune.

— Ce vrei să fac?

— Deschide ușile. Arată-mi calea spre ieșire.

Nin s-a uitat la mine pentru o clipă, apoi s-a aplecat și mi-a apăsat ușor fruntea cu degetele. Le-a ținut acolo pentru o clipă, apoi le-a retras, de parcă s-ar fi mirat de propriile acțiuni. Atingerea ei m-a făcut să-mi dea lacrimile.

— Mai avem doar câteva clipe, Eliott, a zis încet. Trebuie să-ți mai zic ceva.

— Da?

— Trebuie să știi că urmează ceva foarte dificil.

— Ce ar putea fi mai rău decât ce mi-au făcut deja?

— Crede-mă, e mai rău.

Nins-a întors spre mine și i-am văzut ochii negri săgetând din spatele eșarfei.

— Lasă-mă să termin cu cel mai important lucru. Nu-i pot opri pe ceilalți să-și continue treaba. Dar îți pot spune asta. Trupul tău te face o maimuță. Mintea te face omul care ești. Mintea ta va supraviețui, intactă, chiar și când trupul îți este vătămat.

Am zâmbit amar.

— Aș prefera să rămân cu ambele. Trup și minte. Cele două tind să conlucreze.

— Firește. Dar situația de-acum nu e ideală.

Nin păși prin cameră.

— Sunt hotărâți să meargă mai departe, la celălalt nivel.

— Fiindcă vin atâția bani?

— Acesta ar fi unul din motive. Dar sunt și altele… mai personale.

Înainte să mai pot cere informații, unul din șerpii negri coborî lent din țeavă.

— Pornește sistemul audio, a spus o voce plictisită.

— … și, după cum sugeram, a început Nin, cu vocea de profesoară, ai putea să utilizezi acest timp pentru a reflecta asupra vieții tale.

— Nu prea am făcut altceva, am replicat, jucând rolul ostaticului furios.

Era adevărat. Nu mai existau distracții. Nu puteam să citesc fără să realizez absurditatea cititului. Nu mai puteam face exerciții fizice fără să realizez inutilitatea lor. Orele se scurgeau zadarnic, de parcă mă aflam la bordul unui zbor lung, cu destinație necunoscută. Conversația îmi dăduse noi speranțe. Iar promisiunea lui Nin de a mă ajuta mă făcea să nu mai fiu singur.

Îmi înmâna un pachet cu tablete de codeină.

— Trebuie luată una la patru ore. Nu mai multe.

— Sau ce? Accidental s-ar putea să mor în liniște și să răpesc lumii plăcerea de a mă vedea suferind?

— Am spus destule. Ți-ai primit instrucțiunile.

Nin s-a ridicat, aruncând priviri distrate. Își asumase un risc pentru a vorbi cu mine și nu știa sigur dacă scăpase. A mers înspre cealaltă cameră, atingându-mi ceafa în timp ce ieșea. Trecuseră săptămâni de când nu mai fusesem atins de cineva, în afară de momentele când eram torturat. Atingerea ei, chiar și atât de trecătoare, m-a făcut să lăcrimez din nou și m-am întors către perete pentru a-mi ascunde fața.

ZIUA 22

Sticle vechi. Câini înecați. Reviste *Playboy* făcute ferfeniță de ape. Darby și cu mine obișnuiam să mergem prin albiile și pe malurile râurilor căutând orice ar fi fost adus de ape. Am găsit la un moment dat un teanc de bani băgat în niște ciorapi, cam cincizeci de dolari, sumă care ne-a ajuns pentru mai multe săptămâni. Cred că asta era laitmotivul copilăriei noastre, să căutăm bani.

Într-o după-amiază caldă de octombrie eram mult în fața lui Darby și prea ocupat să mă uit pe unde calc ca să observ că nu mai eram singuri. Trei băieți mai în vârstă, pe care nu-i mai văzusem până atunci, mă urmăreau de-a lungul malului. Purtau toți jachete de blugi, jeanși negri și bocanci. Puteam auzi zăngănit de lanțuri de portofel. Când și când, unul dintre ei striga ceva cu un accent pronunțat, necultivat, sau arunca în mine cu vreo piatră. M-am prefăcut că nu-i observ. Apoi au trecut în grabă în fața mea, formând un cordon. Am încercat să trec printre ei, dar mi-au pus piedică și mi-au răsucit mâna la spate.

Băieții m-au târât repede prin albia râului și m-au băgat cu fața într-o baltă acoperită de mizerii și mătasea broaștei. Mi-am ținut respirația și am așteptat să-mi dea drumul. Apoi, pe măsură ce rămâneam fără aer, mi-am deschis ochii și am privit prin apa de culoarea tutunului, pătată cu frunze negre. Bulele îmi ieșeau din nas precum picăturile argintii de mercur scăpate dintr-un termometru. Pieptul mă durea și, când mi-am arcuit spatele către suprafață, băiatul care îmi ținea părul între degetele lui a apăsat și mai tare. Puteam auzi râsul lor înăbușit prin apă. M-am zbătut cât de tare am reușit, după care nu am mai putut. Am inspirat, iar apa murdară m-a făcut să mă înec și să mă zgudui atât de tare încât băiatul mi-a dat drumul.

Sau cel puțin așa am crezut. Unul dintre băieți fugea împiedicându-se prin albie, ținându-și mâna pe o zonă însângerată din spatele capului. Darby mă ajunsese din urmă într-un final. Stăteam în albia râului și îl priveam pe fratele meu cum îi fugărește pe băieți cu o jumătate de cărămidă în mână. A aruncat-o și l-a lovit pe ultimul în șale, întețindu-i goana prin pădure. Au fugit precum o haită de câini sălbatici.

Darby a venit la locul unde zăceam.

— Un minut te las singur și intri în bucluc.

Mi-a șters fața cu mâneca de la cămașă.

Am tușit și am scuipat amăreala din gură.

— Sunt din Gallensberg, ascultă-mă. Te-ar îneca pentru niște țigări.

— Nu am țigări.

— Atunci pentru distracție. Cum fac băieții de la fermă cu pisoii.

Nu-mi plăcea comparația.

— Nu le-am făcut niciodată nimic.

Darby scutură din cap.

— Nu contează. Să fii inocent nu garantează că nu-ți iei bătaie.

S-a încruntat pentru o clipă.

— De fapt, în general înseamnă că *vei fi* bătut, după câte îmi dau eu seama.

— Data viitoare când îi văd, o să le trag o mamă de bătaie.

Darby clătină din cap.

— Data viitoare când o să-i vezi vor fi în ziar, atunci când vor fi arestați pentru că vor fi făcut ceva rău. Până una alta, evită-i.

Am mers înapoi în susul pârâului, eu scuipând, fratele meu iscodind malurile pentru vreun alt băiat din Gallensberg. Nu ne-am întors acolo vreodată.

În camera goală îmi puteam auzi respirația și nimic mai mult. Mă plimbam prin apartament, verificând dacă mai intrase cineva. Fratele meu nu mai era acolo ca să mă protejeze. Eram pe cont propriu.

M-am holbat la mine în oglinda de la baie. Când eram copil îmi petrecusem nenumărate ore studiindu-mi fața, vrăjit de succesiunea rapidă a trăirilor, una după alta, precum reflecția strălucitoare a frunzelor pe un perete de dormitor. Băieții sunt cei mai mari narcisiști din lume. Pe măsură ce treceau anii evitam oglinzile, nefericit de atingerea timpului. Acum aveam un motiv nou să mă uit – să analizez stricăciunile.

Epuizarea și mesele în stil spartan mă trăseseră la față și îmi gravaseră riduri pe frunte și la colțurile ochilor. Dacă îmi țineam o mână peste gură și nas puteam aproape să mă prefac că sunt același om ca înainte, doar puțin obosit ca în urma vreunui zbor sau mahmur. Dar când îmi analizam ochii, vedeam o lipsă de viață pe care nici cea mai mare epuizare nu o putea provoca. Am văzut ochii unui câine care a fost lovit de prea multe ori de stăpânul său. Erau fără viață și agitați, așteptând pericolul, de parcă lumea era compusă numai din așa ceva. Apoi mi-am mutat mâna și schimbarea era clară. Am numărat șase arsuri roz și negre de-a lungul marginilor nărilor.

Când am deschis larg gura am dat drumul unor șuvoaie de durere și mi-am strâns pumnii ca să mă abțin să țip. Am aruncat, cu dexteritate, o tabletă de codeină în spatele limbii înnegrite și am băut din căușul palmelor. Nu existau prosoape curate, așa că mi-am uscat mâinile în păr. Apartamentul, atent

îngrijit la începutul prizonieratului, căzuse în dezordine. Pe podeaua băii erau înșirate prosoape murdare, tricouri însângerate și recipiente de mâncare pe jumătate goale. Chiuveta era plină de cruste și puroi. Cândva vigilenți, răpitorii mei deveniseră neatenți. Nimeni nu observase dispariția perei de duș, băgată într-o șosetă și ascunsă sub prosoape. Lăsasem totul așa cum era. De ce-aș fi vrut curățenie în celulă? Cu ajutorul lui Nin, aveam să o părăsesc curând. Când avea să vină momentul.

ZIUA 23

Stăteam pe spate și îmi examinam mâinile în lumina chioară. Verigheta simplă, de aur, era încadrată de piele zbârcită aproape la fel ca a tatălui meu, când eu și cu Darby îl dusesem la groapă în urmă cu zece ani. Degetele mele lungi se curbau ușor la vârfuri, de parcă mă pregăteam să tastez vreun raport.

Cândva, mâinile făceau parte din farmecul meu, împreună cu manierele, observațiile atente și tendința mai degrabă de a asculta decât de a vorbi. La prima întâlnire, eu și cu Maura am băut ceva la *Avocat,* un bar întunecos, liniștit din Princeton, unde studenții erau văzuți rareori. Barul mirosea a lac de mobilă și zeci de ani de fumat. Pe tavanul de tinichea mici ventilatoare se agitau în aerul cald. Pahare de bere luceau de-a lungul barului și camera îngustă părea a fi un portal îndreptat la nord, înspre New York, și la est, înspre Europa, unde alte baruri străvechi mă așteptau.

Afișând atitudinea afectată de student, am băut gin și am vorbit despre războiul din Indochina și despre finalul apropiat al facultății, privindu-ne fețele reciproc, căutând o reflecție proprie. În jurul nostru, oameni în vârstă, la costum, citeau *Pocket* și vorbeau cu barmanul, orbi la povestea de dragoste ce tocmai se înfiripa la masa din colț. Ea râdea de ceea ce spuneam eu. Numai să stau lângă ea mă făcea să zâmbesc. Sau, după cum a spus Yeats, ea *dădea aripi momentului.* Un profesor pe care-l cunoșteam a intrat în bar și vântul de primăvară care bătea în josul străzii Witherspoon, a pătruns pe ușă și a luat pe sus șervețelul Maurei de la bar. A zburat către mine ca o frunză. Fără să mă uit, am ridicat mâna dreaptă și am prins cu pricepere șervețelul între două degete. Maura s-a prefăcut că nu a observat, dar ani mai târziu îmi aducea aminte cât de grațios fusesem. În doar câțiva ani, mă transformasem dintr-un băiat care bătea albiile râurilor din Roanoke într-un student Ivy League sofisticat, de oraș. M-am gândit la cruda matematică a vieții; eram mai bătrân acum decât bărbații la costum care stăteau în bar în acea după-amiază de primăvară când mâinile mi se mișcaseră cu grație.

Deasupra, șerpii negri ieșiră pentru a mă surprinde așa cum devenisem, palid la față, fără sânge, cu nasul însemnat de arsuri, cu limba roz și plină de bube. Asta voia să vadă lumea?

Mă plictisisem să aștept, să nu fac nimic. M-am urcat pe un container de mâncare și m-am întins înspre o țeavă, scoțând unul din șerpi. Am întors unul dintre capete înspre fața mea și lumina roșie s-a aprins.

— Toată… întreaga… nu are rost să mai continue chestia asta.

Spre deosebire de Barbă-Neagră, monologul meu nu era exersat.

— Imaginați-vă cum e să te simți așa.

Mi-am scos limba.

— Sau asta.

Am mutat camera mai aproape de arsurile din jurul nasului.

— Puteți să mă vedeți. Ați văzut ce se petrece aici în acest… această gaură de iad. Știu asta. Dar asta nu e destul. Doar să mă priviți. E de parcă v-ați uita pe geam la altă clădire unde se întâmplă ceva îngrozitor. Dar nu faceți nimic în legătură cu asta. Nu luați măsuri pentru a opri acel lucru. Deci sunteți colaboratori. Le faceți audiență. Dacă vă opriți din vizionat, totul se va termina. Dacă veți continua să vă uitați, va continua și asta. E chiar așa de…

Lumina roșie se stinse.

Am aruncat camera în perete. Am dat cu becul negru de zid iar și iar, până când bucăți de sticlă mi-au umplut palma. Mi-am deschis mâna și am văzut sângele curgându-mi din micile tăieturi care nu mă dureau deloc.

ZIUA 24

Locuri în care aș prefera să fiu: să stau în bucătăria de la fermă, bând cafea și discutând cu Maura la micul-dejun. Să merg prin Bruxelles în drum spre o întâlnire. Să conduc pe drumuri de țară într-o zi călduroasă de primăvară, când pământul abia dezghețat răspândește miros de râme. Oriunde departe de celula asta cu pereți albi.

Oamenii puteau vedea detaliile înregistrate de șerpii negri – dezordinea din camere, geamurile opace, vizitele ocazionale ale lui Nin. Dar nu puteau să-și dea seama cum era cu adevărat acolo. Uneori, apartamentul părea scufundat adânc în pământ, un buncăr subteran unde regulile lumii normale nu se aplicau. Alteori, părea că se află printre nori, strălucirea albă a geamurilor proiectând o lumină celestă.

Uneori eram sigur că totul era doar un vis, că dacă aș fi clipit îndeajuns ar fi dispărut. Dar alteori, nicio cantitate de speranță sau disimulare nu putea face realitatea să dispară.

ZIUA 25

Am auzit din nou zgomotul unui avion în drum spre Paris, Madrid, Frankfurt. A durat aproximativ un minut. M-am gândit la ultimele mele zboruri cu avionul, întrebându-mă cât avea să mai dureze până să mă aflu din nou într-unul. În izolare, tot ce e banal devine luxos și ciudat. Să zbori cu avionul pare incredibil de complex, necesitând o serie de acțiuni – să cumperi un bilet, să-ți faci valiza, să mergi la aeroport, să treci de vamă – pe care mi-ar fi greu acum să le termin în ordinea corectă. Cum de reușisem până atunci? De ce nu mă oprise incredibila libertate de care beneficiasem cândva prin infinitatea de alegeri posibile pe care ți le oferea? Cu doar câteva săptămâni în urmă, nenumăratele zboruri Sabena de la Bruxelles la Washington erau un element constant al vieții mele.

Când mă dusesem acasă în luna precedentă, avionul aterizase mai devreme. Un vânt venit din spate, de-a curmezișul Atlanticului, zgâlțâise băuturile de pe tăvi pe durata întregului zbor. Am luat un taxi de la Dulles și am furat o oră în Potomac, un bar îngust, la subsol, aflat la colțul străzilor 19 și H, aglomerat și îmbibat de bere. Voci aspre comandau una după alta – o bere, un pachet de țigări, mărunțiș pentru telefon. Eram prea epuizat ca să caut un loc mai liniștit în care să aștept. Mă întâlneam cu Maura la cină la St. Regis peste o oră. Apoi aveam să conducem înapoi la fermă pentru un lung sfârșit de săptămână de odihnă.

Am băut un pahar de vin roșu îngrozitor și am privit cele două televizoare aflate de-o parte și de alta a barului. Unul prezenta o femeie pe care mi-o aminteam stând pe treptele Capitoliului cu un microfon băgat în față. Era un avocat care lucrase la Camera de comerț și devenise lobbyist. Sunetul era dat la minimum și nu puteam auzi ce spune, nu că mi-ar fi păsat prea mult.

M-am întors către celălalt televizor și am văzut doi băieți bronzați care căzuseră de pe șaua unei motociclete roșii. Avusese loc un accident îngrozitor. Un reporter detalia cum derapaseră de pe drum în Thailanda și ajunseseră amândoi să fie trași în țeapă, prin piept, în balustrada unui parapet. Erau încă în viață, agitându-și mâinile făcute zob și capetele clătinându-se, în timp ce echipajele de urgență îi examinau fără succes. O tăietură de montaj și iată-i pe cei doi tineri stând pe canapeaua din decorul unui talk-show. Păreau serioși în timp ce îi explicau gazdei prin ce chinuri trecuseră. A urmat mai mult material în care echipajele de la urgențe tăiau bariera

cu lămpi de sudură cu flăcări verzi. Într-un final eliberați, cei doi au fost duși către ambulanța care îi aștepta, în continuare trași în țeapă, gemeni siamezi uniți prin oțel. N-aveau tricou, iar sângele le țâșnea din răni ca apa dintr-un robinet în vreme ce strângeau cu mâinile bucata de barieră, de parcă ar fi putut să se elibereze.

M-am cutremurat. Pentru o clipă, umbra unei dureri m-a săgetat în piept. În restul barului oamenii vorbeau și fumau, uitându-se ocazional pentru a-i vedea pe băieți în sala de operație, unde bucata de metal a fost scoasă lent, precum o așchie. Apoi, din nou pe canapeaua de la emisiune, ridicându-și tricourile pentru a arăta cicatricele albe ce radiau de-a lungul piepturilor. În bar, oamenii se întindeau după bere și mâncau alune lipicioase cu zahăr.

Am simțit prezența răului în bar, plutind împreună cu fumul de țigară. Cu toții îi văzuserăm pe tineri în agonie. Poate că unii dintre noi chiar ne-am gândit că trebuie să fi fost oribil. Dar nu simțeam noi înșine durerea. Ce lume diferită ar fi dacă am simți tot ce vedem! Nu toți oamenii erau empatici. Ceva din interior îi proteja, lăsându-i să privească suferința.

La fel de ambivalent eram și eu. În mai puțin de o oră, eram așezat la masa din restaurantul de la St. Regis, încercând să aleg între un *Pichon-Lalande 1985* sau *1986,* captura zilei sau halibutul cu miez de anghinare. Durerea celor doi băieți trași în țeapă nu mai era nicăieri în mintea mea. Erau îndeajuns de multe – reale sau imaginare, mari sau mici – suferințele cu care mă confruntam în decursul unei singure vieți.

Așa era și cu prizonieratul meu. Fără îndoială că lumea mă privea în timp ce mergeam pe podeaua de ciment, camerele de luat vederi îmi duceau chipul vânăt și desfigurat în casele din suburbii. Poate se uitaseră în altă parte când fierul de călcat îmi apăsase limba și când unealta de pirogravură îmi fusese băgată pe nări. Poate că simțiseră un fior. După ce trecuse, ei aveau în continuare simțul gustului și al mirosului. Ei nu pățiseră nimic. Mâncau și dormeau de parcă nimic nu se întâmplase. Mergeau mai departe.

Eu eram tot aici, așteptând următoarea etapă. Faptul că Nin mă prevenise nu-mi era de ajutor. Trece doar o clipă între momentul când doctorul te anunță că injecția o să doară și când acul îți intră în braț. Imaginează-ți acea clipă întinsă zile întregi, cu nimic care să-ți stăvilească gândurile despre cât o să doară, cât de gros va fi acul, cât de nepriceput va fi doctorul. Orice gând la altceva era înghițit de frica legată de cele ce vor urma.

ZIUA 26

Un zăngănit înfundat s-a auzit din celălalt capăt al apartamentului și Barbă-Neagră a apărut dintr-odată în cadrul ușii. Într-o mână ținea o talangă, iar în cealaltă o pensulă groasă. A intrat mărșăluind, lovind pensula de clopot, care am observat că era, de fapt, o răzătoare de brânză. Era urmat de un grup de extratereștri, șobolani verzi pentru fluierul fermecat. Unul ținea o pungă cu gheață. Altul o cutie frigorifică de plastic, albă. Ultimul purta în fața lui castronul argintiu, pe care îl lovea cu o altă pensulă. M-a trecut un val rece. Imaginea castronului – același pe care Nin mi-l ținuse sub bărbie – m-a făcut să fug în colțul camerei. M-am lipit de perete, proptind un scaun în fața mea.

— Lăsați-mă dracului în pace!

S-au apropiat. Doctorul a intrat ultimul, legându-și halatul alb în jurul taliei cu un cordon subțire. Nin l-a urmat, ezitând în spate, lângă ușă. Avea mâinile pe lângă corp. A clătinat scurt din cap.

— Bine te-am găsit, pământene.

Barbă-Neagră râse și extratereștrii s-au strâns în jurul lui. Eu am rămas în colț.

— Aduceți-l.

A arătat înspre mine și extratereștrii au sărit în față cu mâinile întinse.

M-am uitat din nou la Nin și a dat din cap în mod categoric de acea dată, mijindu-și ochii. Nu ăsta era momentul potrivit pentru a declanșa planul nostru. Totuși, nu puteam sta degeaba, așteptând cine știe ce tortură pregătiseră pentru mine. Am pocnit primul extraterestru cu scaunul și acesta căzu pe ciment. În timp ce loveam din nou, m-au mai înconjurat trei și au tras scaunul la o parte.

— Plecați de lângă mine!

Am dat unul pe jos cu un picior sub centură. Nin avea dreptate; erau prea mulți ca să mă opun. Îl înconjurau pe Barbă-Neagră ca niște gărzi de corp. M-au tras în față, obligându-mă să mă așez pe podea.

În vreme ce îmi trăgeam răsuflarea, am auzit clinchetul de gheață în castronul de metal, cub după cub. Când se umplu, unul dintre extratereștri mi-a apucat încheieturile și mi-a vârât mâinile adânc în gheață. A fost o senzație plăcută pentru o clipă, senzația metalului pe palme și a cuburilor albe în jurul pielii. Curat și rece. Mâinile mi se făcură îngrozitor de reci și am încercat să le scot.

Barbă-Neagră s-a aplecat.

— În locul tău le-aș lăsa înăuntru.

Am încercat să-mi scot mâinile. Extratereștrii mi le-au apăsat înapoi. Departe de confruntarea noastră, Doctorul luă din cutia frigorifică albă un mic borcan de sticlă conținând ceea ce părea a fi gem de caise. Îl deschise și mirosi, întorcându-și fața brusc. Puse capacul la loc și se uită la mine pentru o clipă cântărindu-mă din priviri. Oare cum îi păream? Cineva demn de milă sau unul care trebuie pedepsit? Nin spusese că grupul era divizat, iar eu nu puteam decât să sper că el se afla de partea celor mai puțin dornici să continue.

Barbă-Neagră a dat din cap și Doctorul mi-a scos mâinile din gheață. Le-a uscat cu grijă într-un prosop de pluș care purta emblema *Georges V,* un hotel din Paris la care trăsesem de câteva ori, lucru de care mi-am adus aminte fără nicio noimă.

Doctorul s-a aplecat lângă Barbă-Neagră și a luat răzătoarea de brânză, făcută din oțel, cu un mâner de plastic alb deasupra. O unealtă de bază în orice bucătărie. I-a examinat cele patru laturi. Prima avea doar trei orificii pentru bucăți de brânză, am presupus. A dat din cap și a întors răzătoarea. A doua latură avea zeci de găuri, fiecare curbată în sus precum o gură deschisă. Când eu și cu Maura făceam lasagna, foloseam partea aceasta pentru a rade mozzarella. El o respinse și pe aceasta. A treia era punctată de sute de orificii mici, ascuțite. Această parte o foloseam ca să transformăm o bucată de Gouda maturată într-un castron de franjuri îndeajuns de subțiri pentru a se topi pe pastele calde.

Această parte păru să-l mulțumească pe Doctor. Gura i se încreți puțin și aruncă răzătoarea, prinzând-o apoi cu îndemânare. Apoi, cu nonșalanță, s-a întins, mi-a presat încheietura pe podea și a început să-mi radă mâna dreaptă.

Șocat, pe moment nu am reacționat. Doar priveam pe măsură ce mici bucăți roz de piele cădeau pe jos. Durerea începu să răzbată prin mâna amorțită.

— Oprește-te! Oprește-te imediat!

Am încercat să-mi retrag mâna, dar m-au ținut cu putere. Doctorul plimba răzătoarea pe mână cu mișcări atente, eficient precum un dulgher. Cu fiecare mișcare îmi îndepărta bucățele de carne și îmi făcea sângele să curgă din articulațiile degetelor, cinci cercuri de un roșu închis printre rănile roz.

— Oprește-te! Te rog, oprește-te! am urlat.

— Bun, a murmurat Barbă-Neagră. În sfârșit, avem ceva acțiune pe aici.

Mi-a controlat buzunarul de la cămașă și s-a îndepărtat către pervaz pentru a-mi căuta țigările.

Doctorul s-a oprit pentru o clipă iar eu am continuat să urlu. Apoi mi-a întors mâna pe pătură și a început să îmi radă palma, sporind durerea. Am încercat să-mi trag mâna din nou, dar o țineau și mai strâns. Am urlat pe cât de tare am putut și mi-am închis ochii strâns, de parcă dacă n-aș fi văzut ce mi se întâmpla aș fi putut să opresc chinul în vreun fel. Dar Doctorul și-a continuat munca eficientă de dulgher, râzând palma și buricul fiecărui deget până când se ajunsese pe deplin la carne vie. Mi-am deschis ochii pentru o secundă și am văzut ceva ce părea a fi o mână ca un hamburger negătit.

Unul dintre extratereștri îi pasă Doctorului borcanul cu gem. A întins mâna și un alt asistent i-a dat pensula. Era neagră și cu părul scurt, genul pe care-l utilizam ca să facem pancarte la fermă. Vânzare de vechituri. Dovleci și roșii de vânzare. O săgeată care să îndrume oaspeții de la cină către curtea din spate. Doctorul începu să-mi vopsească palma cu atenție, încruntându-se concentrat. Orice mi-a pus pe mână, la început se simțea rece și plăcut, apoi a început să ardă. Am urlat pe măsură ce arsura chimică devenea mai puternică, făcându-mi brațul să tremure involuntar.

Barbă-Neagră s-a aplecat spre mine cu țigara în gura măștii.

— Biopolimer, a șoptit. E făcut din plasmă de oaie și rășină. De obicei se folosește sub grefele de piele pentru a conecta mai bine țesuturile. E ceva fantastic.

S-a întors înspre mine.

— Și scump de asemenea. Asta, firește, dacă nu-l furi de la spital.

— Opriți-vă acum. Opriți-vă! Asta e prea mult!

Urletele mele reverberau prin apartament.

Barbă-neagră a dat din cap, apoi a arătat înspre un punct de pe arătător pe care Doctorul îl ratase.

— Da, poate. Dar ce este prea mult în ziua de azi? Avem o obligație către spectatorii noștri.

Barbă-Neagră a tras o privire la tavan, unde șerpii negri atârnau departe în jos din țevile lor.

— Și cu mine cum rămâne?

Barbă-Neagră a expirat și și-a dat ochii peste cap. Iar eram de modă veche.

— Puțină emoție ar veni ca unsă acum, a spus.

S-a întins către mâna mea stângă, încă intactă, și a băgat-o adânc în gheață. Apoi a părut că-și aduce aminte de ceva și mi-a scos mâna. Mi-a luat verigheta de pe deget. Aceasta ieși ușor – degetele mi se subțiaseră. Mi-a întins verigheta, apoi s-a gândit mai bine și a vârât inelul în gura măștii. Am văzut culoarea roz a limbii lui cărnoase, nemarcate de vreo rană. A înghițit.

— Pur și simplu nu poți concura cu gustul aurului american, a strigat către șerpii negri. Nimic nu se compară cu el.

Și-a dat capul pe spate și a râs, apoi s-a întors către mine și mi-a șoptit:

— Dacă dau de ea în rahatul meu cu siguranță te anunț.

Doctorul mi-a luat mâna stângă și a presat-o pe prosop, murdărit acum de sânge, bucăți de carne și substanța portocalie, groasă ca lipiciul pe care Darby și cu mine îl foloseam pentru asamblarea machetelor de avioane când eram mici. Întregul corp îmi tremura și simțeam că mi se face rău.

— Dacă ai de gând să verși, întoarce-te spre stânga, a zis Barbă-Neagră. Ăla e cel mai bun unghi pentru cameră.

Pe măsură ce Doctorul a început să-mi răzuiască cealaltă mână, am văzut cum apartamentul începe să devină gri în colțuri. Extratereștrii pluteau ca niște spirite rele în verde. Sudoarea curgea pe fața încordată a Doctorului în timp ce lucra. Ochii lui Barbă-Neagră se holbau de dincolo de mască. Nin se plimba de colo-colo în fundal, cu fața ascunsă în mâini. Bucăți colorate zburau prin fața ochilor mei precum apa stătută pusă la microscop. Am deschis gura pentru a spune ceva dar în schimb m-am prăbușit înspre colț.

— Nu leșina acum, Gast!, a strigat Barbă-Neagră. Distracția abia a început.

Dar era prea târziu. Apartamentul devenea tot mai întunecat până a dispărut de tot, luând pe toată lumea cu el.

ZIUA 27

După primul an de facultate îmi luasem o slujbă de vară într-o stațiune pe coasta Virginiei. Făceam lucrurile obișnuite pe care le face un student vara – aduceam chelnerițe în camera mea singuratică de la hotel, stăteam pe plajă până noaptea târziu, beam nenumărate beri pentru a contracara apăsarea tot mai puternică a viitorului. Treaba mea era să eliberez mesele de farfuriile murdare ale oamenilor de afaceri ce participau la „conferințe" al căror program părea să fie compus din mâncare, băutură și golf.

În prima noapte la bucătărie am aruncat o tavă plină lângă mașina de spălat vase și m-am îndreptat prin ușile batante înapoi spre restaurant. În cuva pentru clătirea la abur, am văzut ceva ce m-a făcut să mă opresc. Pe fundul cuvei zăcea un dolar argintiu, strălucitor. Din vremurile când colecționam monezi cu Darby, am știut că este o *Standing Liberty,* o monedă deosebită. M-am uitat în cuvă dar nu puteam să-mi dau seama când era datată. M-am uitat în jur la ceilalți lucrători de la bucătărie, cu toții angajați cu normă întreagă, posaci, având cel puțin zece ani mai mult decât mine. Păreau prea preocupați de treburile lor ca să observe că mi-am pus mănușile groase, de cauciuc, de lângă chiuvetă și mi-am introdus mâna dreaptă încet în apă.

Apa era aproape de punctul de fierbere și conținea clor ca să ucidă bacteriile. Mi-am mișcat degetele înspre monedă, un mic punct luminos aflat acum la fund. Puteam simți presiunea apei arzătoare din jurul mănușii. Apoi, când am împins o ultimă oară, apa a trecut de marginile mănușilor și mi-a intrat până la vârfurile degetelor. Mi-am smuls mâna, însă apa lipise mănușa de mână atât de tare încât nu am putut s-o scot. În schimb țopăiam prin bucătărie executând dansul numit „polca-apei-de-clătit", după cum aveam să aflu mai târziu de la ceilalți angajați. Rând pe rând, bucătarii s-au întors către mine și m-au aplaudat, cea mai recentă victimă dintr-un lung șir de ajutoare de vară care căzuseră în plasa dolarului argintiu, sudat pe fundul cuvei în urmă cu zeci de ani. Într-un final, una dintre chelnerițe m-a ajutat să scap de mănușă.

Următoarea zi aveam degetele roșii, cu bășici, iar antebrațul mi-era roz cam până la cot. Am păstrat acea arsură pentru tot restul verii, observând cum se transformă din roșu în roz și în piele descuamată apoi în cicatrice.

Acum, ambele mâini îmi ardeau cu o intensitate cu mult peste o simplă opărire. Era de parcă mănușile groase de la bucătăria din stațiune se topiseră și îmi intraseră în piele.

Biopolimerul devenise parcă solid, de cauciuc. Puteam să-mi mișc mâinile, însă lent și dureros. Erau îngroșate, lipsite de finețe. N-o să mai prind niciodată din zbor vreun șervețel.

Petele, cicatricile și cutele familiare din peisajul de pe pielea mea dispăruseră precum un strat de pământ spălat de o viitură. Mâinile aveau o culoare gălbui-aurie și erau acoperite de zone roșu-aprins și albe, acolo unde răzătoarea îmi luase pielea până la cartilagii. În timp ce stăteam în sufragerie, m-am uitat detașat la mâinile mele, din moment ce nu mai păreau că-mi aparțin, ca și cum ar fi făcut parte din vreun costum grosolan de Halloween. Acum încapsulate, degetele îmi deveniseră neîndemânatice. Puteam să îl mișc pe fiecare în parte, însă nu puteam să apuc o țigară sau să ridic o sticlă cu apă minerală. Când am atins podeaua nu am simțit nimic. Mi-am ridicat toate degetele, atingându-mi buricele. Căldura familiară nu mai era acolo.

Am început să bocesc printre hainele murdare și recipientele cu mâncare râncedă. Am plâns nu fiindcă îmi pierdusem simțul pipăitului, fapt pe care încă nu îl puteam concepe, ci pentru verigheta pierdută. Nu o scosesem de pe deget dintr-o zi de iunie, 1973, când mă însurasem cu Maura.

Fusese o nuntă nebună, dezorganizată, ținută intenționat într-un mod simplu, din moment ce nici eu și nici Maura nu agream evenimentele formale. Ne aflam pe o plajă publică din Carmel cu un grup de rude și prieteni studenți strânși în jurul nostru, în vreme ce soarele apunea deasupra Pacificului. Darby primise oficial din partea statului Californiei dreptul să oficieze ceremonia și purta un costum de funcționar de provincie – o cămașă albă, o cravată neagră de tip *bolo,* blugi, cizme și o insignă argintie. Încă văd aievea cum strălucea inelul în soarele de amurg, în timp ce i-l înmânase Maurei și cum ea îl pusese pe degetul meu.

Eram faliți, astfel încât verighetele erau niște simple inele de aur cu inițialele noastre scrise pe interior. Orice bijutier îmi putea înlocui verigheta pentru mai puțini bani decât cheltuiam pe un prânz cu clienții. Mi se părea îngrozitor cum ceva atât de inocent și simplu fusese rănit până la pângărire. O soartă în care mă regăseam și eu. Această realizare a neputinței desăvârșite m-a făcut să plâng.

După câteva minute, lacrimile se terminaseră și furia mea legată de Barbă-Neagră se amplificase din nou. Mi-am adus aminte cum îl înghițise cu gura lui lacomă. Nin avea dreptate – era mistuit de propria viziune. Nu-mi puteam imagina că era împărtășită de ceilalți din grup. Și totuși, Doctorul îl urmase supus în felul său metodic, răzuindu-mi mâinile ca pe o bucată de parmezan. Ceilalți, de asemenea, nu se opriseră vreo clipă

pe durata întregii operațiuni. Poate credeau cu adevărat că merit acest tratament.

Nicio cauză nu era îndeajuns de îndreptățită încât să scuze ce îmi făceau. Dacă eram ținut ostatic de psihopați care scăpaseră din vreo închisoare belgiană, acțiunile lor ar fi putut avea o explicație. Dar o asemenea cruzime părea imposibilă din partea unor oameni în aparență inteligenți, cunoscători în domeniile politicii, economiei și tehnologiei.

Am intrat la duș, sub cea mai fierbinte apă pe care o puteam suporta încercând să scap de biopolimerul de pe mâinile mele. Nicio șansă. Mi s-a închegat în piele, unite pentru totdeauna. Aceasta avea să fie prima zi fără a putea simți. Capacitatea îmi dispăruse din mâini, dar nu și din minte.

ZIUA 28

— Excelent, excelent, excelent.

Barbă-Neagră ținea în mână un teanc gros de materiale tipărite.

— Tot ce pot spune este să continui să faci ceea ce faci.

N-am spus nimic, continuând să fac curat pe cât de bine puteam în lipsa unei mături sau a mâinilor capabile să țină una. Eram scârbit de halul în care se afla apartamentul. Împingeam gunoiul cu piciorul de colo-colo, făcând ordine ca un bun ostatic, surprins că încă mai eram acolo și nesigur dacă aveam să mai plec curând sau măcar vreodată. Cum aveam să-i scot masca lui pe Barbă-Neagră fără mâini? Am umplut curând colțurile cu resturile prizonieratului meu – cutii de mâncare, haine mototolite, leucoplastul care-mi înfășurase inițial picioarele, un bandaj din gură pe care sângele devenise de culoare castanie.

M-am oprit din curățenie și m-am holbat la Barbă-Neagră, încercând să găsesc vreo urmă de umanitate în ochii lui sticloși. Și-a întors privirea.

— Sistemul audio e oprit pentru câteva minute, a spus. Acum putem vorbi pe șleau.

Din nou, nu am spus nimic. Îmi dădusem seama că orice discuție cu Barbă-Neagră era de prisos. Rămâneam un simplu pion pentru el. Puteam să-l minimalizez doar refuzând orice conversație.

— Ești difuzat către întreaga lume de pe site-ul Națiunilor Unite pentru următoarele două zile, a spus. Până se prind cum să ne dea afară de acolo.

A frunzărit paginile precum tatăl meu obișnuia să citească ziarul, căutând articole interesante pe care să mi le citească la micul dejun.

— Spectatorii noștri au apreciat în mod deosebit scena de ieri. Contribuțiile au crescut. Ne apropiem de obiectiv.

Știam că lăcomia și atenția publicului îl motivau pe Barbă-Neagră mai mult decât orice cauză. Dar nu am spus nimic. Orice protest i-ar fi ațâțat fanfaronada și senzația că avea dreptate.

Barbă-Neagră răsfoi paginile.

— Uite aici un aspect interesant, Eliott Gast.

Găsise pagina pe care o căuta.

— S-a schimbat roata în favoarea ta. Mulți oameni ne cer să te eliberăm. Au avut loc importante campanii în presă. Un editorial în *Washington Post.* Declarații făcute de guvernul Belgiei. Iar soția ta a participat activ în adunarea sprijinului…

M-am uitat brusc în sus și i-am văzut ochii negri, lucind în spatele măștii lui tâmpite. Asta era prima știre despre Maura de săptămâni întregi. Mi-o imaginasem la fermă, punându-se la curent cu situația mea cu ajutorul calculatorului, dând telefoane în încercarea de a mă elibera. Trebuia să mă fi gândit că avea să facă mai mult decât atât. Maura niciodată nu dădea înapoi când se confrunta cu o provocare. Prin munca ei susținută ferma se transformase dintr-o ruină în căminul nostru. Făcea ce se pricepea mai bine – organiza. Doar că acum miza era soțul ei.

— Nu vrei să afli mai multe despre ce se petrece?

Firește că voiam. Dar nu am spus nimic.

— O să-ți mai zic câte ceva.

S-a apropiat.

— În ciuda eforturilor soției tale și ale altora, sunt mai mulți cei care fac donații pentru continuarea proiectului nostru, decât cei care vor să ne oprim. Orice adolescent care a putut să pună mâna pe numărul unui card de credit a contribuit financiar… și cu idei interesante despre ce ar trebui să urmeze.

N-am spus nimic la auzul acestor vorbe, care puteau să fie sau nu adevărate. Părea prea îngrozitor să crezi că existau oameni care să plătească pentru continuarea torturii mele.

Totul are un preț și există cineva dispus să-l plătească.

Barbă-Neagră dădu din umeri.

— Iar acum veștile bune. Am observat că există un procent mare de vizitatori care se întorc. Oamenii te caută, te urmăresc ca niște fani. Ești cu adevărat faimos acum, Eliott. Am devenit un brand renumit.

Mi-a zâmbit, de parcă așa ceva ar fi meritat să-mi pârlească nările și limba și să-mi răzuiască mâinile. Îmi doream să ajung la el și să-i apuc masca subțire, de plastic, cu mâinile mele distruse și să i-o dau la o parte. Voiam să-l ucid, să-i dau înapoi tot ce-mi făcuse, să-mi strâng degetele grosolane în jurul gâtului său și să-l sugrum până nu mai mișca.

Barbă-Neagră se ridică.

— O să te las cu gândurile tale.

S-a aplecat când a trecut pe lângă mine.

— Dacă aș fi în locul tău, aș continua să vorbesc. Aș vorbi pe cât de mult pot, mi-a șoptit. Pentru că, în curând, totul va fi foarte, foarte silențios pentru tine, Eliott Gast. Îți garantez asta.

ZIUA 29

Doctorul îmi ținea mâinile în fața lui, examinându-le să n-am vreo infecție. Porțiunile roșii de pe articulații se înnegriseră. Părțile răzuite deveniseră de culoarea roșie-aurie, pătată, a frunzelor de arțar în octombrie.

— Când te uiți la ce-ai făcut, cum de nu te poți gândi la cum mă simt eu?, am întrebat încet.

Doctorul s-a uitat în jur prin cameră, apoi a șoptit:

— Pentru că nu sunt mâinile mele.

Era pentru prima oară când îl auzeam pe Doctor vorbind. Avea vocea liniștită dar rezonantă, și vorbea foarte firesc cu mine, de parcă am fi fost amici buni din facultate. Până la urmă, trecuserăm prin multe împreună.

— Și dacă ar fi?

— Atunci m-aș bucura că o persoană ca mine face tot posibilul să se vindece bine. Toți ceilalți de aici te-ar ignora și te-ai infecta. Sunt prea ocupați cu calculatoarele, cu internetul. Nu știu nimic altceva. Le zic *e-tardați*.

— Deci întâi provoci boala, apoi aduci remediul. Ce fel de doctor ești?

Mi-a făcut semn să-mi deschid gura.

— Nu sunt doctor.

A scos o sticlă din geantă și mi-a dat pe limbă cu dezinfectant verde.

— Sunt inginer electronist.

— Iar eu, doar o altă mașinărie pentru tine. Una pe care o poți strica și apoi repara.

A închis geanta.

— Nu tocmai.

— De ce faci asta?

Se îndepărtă.

— *De ce* faci asta? am strigat.

Dezinfectantul nu avea niciun gust, doar îmi ardea gura. Am înghițit și arsura s-a deplasat în jos, pe gât.

Nu am auzit niciun răspuns, doar pașii Doctorului mergând prin apartament și intrând în altă cameră, unde alții erau strânși în jurul calculatoarelor, examinând contribuțiile și monitorizându-mă pe mine, piesa centrală a planului lor.

După-amiaza am apucat ușor un șarpe, l-am înfășurat în jurul brațului, și l-am tras din țeavă. L-am pus pe un scaun iar eu m-am așezat pe celălalt. Lumina roșie se aprinse, semn că șarpele înregistra atât audio cât și video. Era tunelul care ducea către lume, un mijloc care putea transmite mesajul care se născuse în mintea mea.

— Mă vedeți de câteva săptămâni deja.

Vocea îmi era aspră la început, cuvintele îmi șuierau din cauza limbii rănite.

— Uneori m-am plimbat prin apartament, alteori am gemut de durere, în toată această vreme v-am fost prizonier. Realizez că se fac eforturi pentru eliberarea mea și sunt recunoscător pentru asta. Vreau să-i mulțumesc soției mele pentru că face tot ce poate să oprească această șaradă barbară și fără rost. Vreau să-i mulțumesc guvernului belgian pentru eforturile lui. Dar trebuie să clarific ceva.

M-am oprit pentru o clipă. Mă durea limba. Alți șerpi au coborât din țevi, sclipind ca niște luminițe de petrecere.

— Deși am negat orice faptă mârșavă până acum, vreau să vă spun așa-zisele secrete care m-au adus în această situație. Apoi puteți judeca mai precis dacă merit acest tratament.

Am arătat înspre fața mea, apoi mi-am ridicat mâinile. M-am oprit pentru o clipă, gândindu-mă cum să continui.

— Cu mai bine de zece ani înaintea înființării Uniunii Europene, livram atenții – sume mari de bani – indivizilor-cheie din anumite guverne. Poate vă aduceți aminte că unele țări ezitau să adere la Uniune. Legătura mea directă cu grupuri de afaceri străine și cu directori de finanțe mă făceau un contact ideal pentru activitatea pe care guvernul nostru nu o putea desfășura prin canalele diplomatice obișnuite.

M-am oprit pentru o clipă și mi-am imaginat reacția colegilor de la IBIS. Ce șoc să afle că Gast al lor – credincios practicant al științei mediocrității, om de legătură pentru managerii din eșalonul secund ai lumii – avusese cândva un alt rol. Mi l-am imaginat pe Alec Moore dând telefoane, încercând să distanțeze organizația de munca mea.

— Detaliile specifice nu sunt importante în acest moment, însă vă pot asigura că sumele erau enorme. Au reprezentat investiția necesară pentru a stopa grupurile de opoziție și pentru a-i mitui pe birocrații cu tendințe naționaliste. Rămăseseră foarte mulți bani pentru a contribui la averea personală a celor care primeau. Astfel am deschis drumul către unificare… și către o economie globalizată, presupun.

M-am foit în scaun.

— Sunt sigur că aceste fonduri au fost folosite, de asemenea, pentru hărțuirea și condamnarea activiștilor anti-unificare. Aceste mișcări au fost cu siguranță greșite și presupun că ele reprezintă motivul pentru care mă aflu aici. Dar nu sunt diferite de evenimentele specifice altor momente de cotitură din istorie. Schimbarea are un preț, după cum se spune, iar noi eram dispuși să-l plătim. Și, de ce nu? Ce mod mai bun de a câștiga un joc decât să-l cumperi?

Zâmbetul meu strâmb mi-a dispărut când am realizat că, lăsând gluma la o parte, ce-am spus putea fi interpretat drept bravură imperialistă.

— Cred cu tărie că o Europă unificată aduce beneficii Europei, la fel cum ne aduce și nouă. Cu toții avem de câștigat din asta. Permite egalitate între toate piețele europene care, după cum poate vă aduceți aminte, erau paralizate de sisteme de reglare depășite.

Oamenii deja uitaseră de vechea Europă, de trecerile anevoioase ale frontierelor, de bunuri de consum scumpe, de lipsa de valută, de existența unui mediu de afaceri balcanizat care ținea schimburile comerciale la nivelul de dinaintea războiului. Vechile modalități de a face afaceri în Europa erau ridicole și pline de corupție. Orice ministru al comerțului din Roma putea să mărească taxele italiene pe bunurile americane numai pentru că avea un frate care făcea genți de piele. Așa că am răspuns cu aceeași monedă. Eram corupți și înșelători.

Dar nu am intrat în mai multe detalii. Deja semănăm cu un academician țicnit, care bătea câmpii despre piețe și reglementări.

— Munca noastră a permis și accesul american către o piață străină unificată, profitabilă, am continuat. Punând pe primul loc interesele americane, sunt sigur că am provocat repercusiuni personale și politice nedorite care nu au contribuit în mod vădit la progresul Europei.

De fapt, eram sigur că oricum s-ar fi întâmplat ce făcusem noi să se petreacă. Banii sunt drojdia lumii, dar nu am menționat asta publicului.

— Pentru asta, îmi cer sincer scuze.

Am rămas tăcut pentru o clipă, așteptând să-mi revină puterile. Nu mai vorbisem atât de multă vreme, astfel încât vorbitul mă sleia. În realitate, cuvintele nu îmi erau nici sincere și nici nu erau o scuză. Nu renegasem nimic din ce făcusem și niciuna dintre politicile care mă determinaseră să fac acele lucruri. Nu aș fi menționat vreodată nimic dacă nu aș fi fost captiv într-un apartament, așteptând din clipă-n clipă alte cazne. Până și fostele mele contacte ar fi înțeles. Nu că i-ar fi păsat cuiva. Misiunile noastre secrete au fost demontate la scurt timp după unificare. Contactele mele se mutaseră înspre Singapore, Hong Kong, Beijing în vreme ce eu m-am retras la IBIS pentru a-mi continua munca. Povestea mea era una moartă, improbabil să facă vâlvă în vreun sector cum ar fi politica sau presa. Ce făcusem era bun făcut și nimic nu putea să o desfacă, nimeni nu putea să anuleze acea *căsătorie între veri,* după cum bine spusese Barbă-Neagră. Ba chiar urmau noi cununii de planificat.

M-am holbat la lumina roșie din vârful șarpelui negru. Imagini cu fața mea obosită, distrusă, erau transmise prin fir, pe sus prin canalele de ventilație, până la calculatoare și apoi în lume, care speram că îmi primește destăinuirile cu o oarecare doză de compasiune.

— Mai mult, s-a auzit vocea înfundată din tavan.

— Ce?

— Spune altceva.

Scaunul a scârțâit când m-am aplecat în față.

— Să mă pedepsiți pe mine pentru munca mea e ca și cum ați bate băiatul cu ziarul fiindcă aduce vești rele, am spus. Nu eu am autorizat mita. Eu am livrat banii oficialităților corupte, dar cu siguranță nu le-am spus cum să-i folosească. Nu sunt responsabil pentru tot ce sunt acuzat.

— Mai mult, *s'il vous plait.*

M-am oprit pentru o clipă.

— Bine atunci. De unul singur am conceput globalizarea. Îmi place Organizația Mondială a Comerțului. Urăsc brânza franțuzească fiindcă pute. Mănânc la McDonald's de trei ori pe zi, uneori și mai des. Intenționez să ard jungla amazoniană și să construiesc reședințe de lux acolo. La final de săptămână ucid cu bâte țestoase și delfini și șerpi…

Lumina roșie a șarpelui s-a stins. Am zâmbit, apoi am răsturnat scaunul cu piciorul. Reușisem să-mi transmit mesajul.

Un trio de extratereștri a intrat repede în cameră. Doi m-au împins înspre baie în timp ce al treilea s-a urcat pe scaun și a repoziționat camera în adâncimile țevilor. Cu siguranță redifuzau momentele mele de glorie – Doctorul arzându-mi limba, eu rășchirat în baie, vomitând. Am zâmbit, sigur de faptul că reușisem să transmit un nou mesaj lumii. Ceea ce se petrecea în această cameră era la fel de ridicol pe cât era de crud.

— Cum v-a plăcut spectacolul?, am întrebat.

— Am băgat muzică atunci când ai devenit plictisitor, a spus extraterestrul în timp ce mă împingea în baie. Ușa s-a trântit în urma mea și am auzit încuietoarea.

Mi-am văzut fața strălucind de sudoare în oglinda de la baie și am zâmbit. Câștigasem o mică bătălie, însă războiul continua. Mi-am ridicat mâinile lustruite la nivelul feței și m-am frecat la ochi cu degetele care nu mai simțeau nimic, aspre ea ale unui grădinar.

ZIUA 30

— Discursul tău s-a dovedit a fi foarte popular, mi-a spus Nin.

— Așa deci?

Stăteam pe podea și mâneam dintr-un recipient cu orez rece, fiecare boabă fiind greu de mestecat și fără gust.

— Ziarele fac mare tam-tam.

— Înseamnă că nu se întâmplă altceva mai important.

La început îmi dorisem din tot sufletul un ziar, televizor, ceva care să mă țină conectat cu lumea.

Nin dădu din umeri.

— Tot ce intrigă prinde la public.

— Nu a fost ceva care să intrige cine știe ce, am zis.

— Deci nu ai purtat pardesiu și nu ai umblat cu valize pline de dolari americani?

Am râs.

— De regulă aveam cu mine o valiză cu un rând de haine și vreo două cărți de citit cât trebuia să aștept.

Mi-am adus aminte de zilele petrecute în hoteluri, unde vremea trecea aproape la fel de plictisitor și lent ca în închisoarea mea din apartament.

— Și banii?

— Erau în capul meu.

— Banii erau în capul tău?

— Exact. Un număr de cont de zece cifre la o bancă elvețiană și un cuvânt pe post de parolă.

Întreaga tehnologie avansată din lumea finanțelor se rezuma la doi oameni spunând cuvinte și numere, milioane de dolari fiind codificate în conversația noastră.

— N-ai fost tentat să păstrezi puțin din ei?

— Nu. Nu sunt deosebit de materialist, spre deosebire de alții care vor să aibă mai mult și…

Își ridică mâna.

— Deja sunt furioși, mi-a șoptit. Nu-ți forța norocul.

Am râs.

— Norocul? Norocul meu a fost invariabil absent până acum.

Din miile de oameni implicați în procesul de globalizare doar eu, un pedestraș, am fost pedepsit.

— Trebuie să fii mai recunoscător.

În spatele eșarfei, ochii lui Nin nu lăsau să se înțeleagă că ar fi vorba de o glumă.

— Recunoscător? Pentru ce?

Am aruncat recipientul de orez și boabele în formă de larvă s-au împrăștiat pe podea.

— Pentru mâncarea delicioasă. Pentru durerea constantă. Pentru că sunt transformat într-un monstru.

Mi-am ridicat mâinile lustruite.

— Pentru încântătoarea companie a cuiva care este la fel de neputincioasă să schimbe situația asta ca și mine.

Își ridică mâna din nou.

— Da. Pentru toate acestea și pentru altele. Trebuie să-ți schimbi modul de gândire, Eliott Gast. A sosit vremea să te concentrezi nu la ce-ai pierdut, ci la ce încă ai.

— Ei, îți vine ușor să dai atâtea sfaturi. Nu tu ești torturată.

Am început să umblu prin apartament în căutarea țigărilor.

Nin a arătat înspre pachetul roșu de la marginea canapelei.

— Asta așa e. Dar nu înțelegi cum stau lucrurile.

Am scuturat un Dunhill din pachet și l-am aprins, apoi am inspirat fumul uscat pe colțul gurii, evitând limba.

— Deci, despre ce e vorba?

— Ți-am spus deja.

— Corect, chestia aia despre mintea mea. Cum ar trebui să mă bucur că încă o mai am. Ei bine, după o lună în camera asta, avându-te doar pe tine și pe ceilalți drept parteneri de conversație, nu sunt așa sigur că o mai am.

Mi-am scăpat țigara și am încercat să o ridic, însă nu am reușit decât să o mișc pe podeaua murdară. Am pus piciorul pe țigară și am strivit-o cu sălbăticie până au rămas doar bucățele de tutun și hârtie.

M-am întors către Nin.

— Ce dorești de fapt? Te-au trimis pe tine ca să mai afle ceva despre cariera mea strălucită? Nu mai e nimic de spus. Nu mai am ce să mărturisesc.

Nin s-a ridicat.

— Am cerut să vin aici.

— De ce?

— Îmi place compania ta, Monsieur Gast, a spus. Gândurile tale mă interesează.

— Și pe mine, am spus. Dar e o singură problemă. Îmi pierd mințile. Mă auzi? Mi-a ajuns!

— Ți-am spus că am să încerc să te ajut, mi-a șoptit, apropiindu-se.

Mi-am ridicat mâinile distruse.

— Asta numești tu ajutor?

— Îmi pare rău, mi-a spus încet. Nu aveam ce să fac.

Șerpii negri coborâră și ea se îndepărtă.

— Numai scoate-mă de aici, i-am strigat. Nin se opri în dreptul ușii.

— Ai încredere, Eliott, a spus. Vei pleca în curând. Dar încă mai urmează multe.

— Atunci hai să terminăm odată.

Mi-am agitat mâinile cu sălbăticie, făcându-mi degetele să simtă durerea, singura pe care o mai puteau simți acum.

— Aduceți tortura. Deja sunt frânt. Mai tăiați bucăți! Mai opăriți-mă! Depășiți-vă limitele! E ușor! E ușor!

Nin plecă și eu am început să alerg prin apartament aruncând scaune, haine și orice mai apucam. Ca o maimuță la zoo. Obosit și asudat am căzut în genunchi, apoi mi-am atins fruntea de podea ca un copil sau un credincios cu fața îndreptată către Meca. Doar că eu nu aveam vreo credință și nici nu puteam să fiu sigur în ce direcție mă îndreptam. Tot ce știam era că trebuia să evadez.

ZIUA 31

Stăteam la câțiva pași de ușile metalice, bine închise, care duceau către lumea lui Barbă-Neagră. În visele mele îmi imaginam că ușile se deschid. Eu treceam prin ele, apoi coboram cu același lift care mă adusese aici cu atât de mult timp în urmă. Afară era în continuare o vară indiană și-i simțeam căldura pe față. Mă opream în fața clădirii și inspiram pentru o clipă aerul lipsit de miros dar cald. Apoi mergeam liniștit la marginea unei piațete de ciment unde mă așteptau Maura, fratele meu, Alec Moore și un grup de prieteni și asociați de afaceri. Dădeam mâna și, în mod miraculos, mănușile ca de chihlimbar îmi cădeau și coșmarul se termina. Privirea publicului era îndreptată altundeva și eu mă retrăgeam la fermă să mă recuperez, să citesc și să uit.

Dădeam cu piciorul în ușă iar și iar. Găseam o oarecare alinare în gestul repetitiv – retragerea lentă a piciorului drept, lovitura rapidă în față astfel încât vârful pantofului lovea ușa de metal direct, totul repetat la nesfârșit, ca o mantra.

Ritmul îmi aducea aminte de alergarea săptămânală în jurul Reflecting Pool, când obișnuiam să evit turiști, rădăcini și rahatul gâștelor care se foiau prin iarbă. M-am lăsat pradă amintirilor în timp ce loveam și m-am întors pe limba de pământ plată, elegantă, atât de pură și de neîntinată. Pe măsură ce alergam pe drumul lung, bătătorit, înspre monumentul lui Washington și pe urmă înapoi, la monumentul lui Lincoln, simțeam adesea vechiul oraș ascuns de trafic și clădirile gri de birouri. În acest loc umed, oceanic, cu drumuri bătute de-a lungul Potomacului, sălășluiau sufletele revoluționarilor și ale oamenilor cu idealuri. Alergările mele erau un fel de act de penitență, amintindu-mi că munca mea cu IBIS nu însemna nimic. Când aveam să mor, povestea mea nu avea să fie consemnată pe vreo placă. Cât timp trăiam, puteam doar să alerg gâfâind pe lângă monumentele unor oameni mult mai măreți. Existau puține căi mai bune de a rămâne umil.

Era greu să rămân îngândurat când alergam. Zgomotul respirației îmi umplea urechile. Inima îmi bătea puternic. Sudoarea îmi îmbiba gulerul tricoului. Într-o după-amiază de vară, scările monumentului lui Lincoln erau pline de vizitatori, fiecare urcând pe treptele abrupte, de marmură și apoi devenind reverențioși când intrau, ca și cum acolo ar fi locuit spiritul lui Lincoln. La baza monumentului avea loc o adunare, unde adolescenți albi și negri stăteau aliniați perfect în soare, o imagine a indiferenței. Un bărbat mic, energic, în costum

albastru, mergea precipitat prin fața lor. Vorbea într-un microfon pe care-l ținea ocrotitor.

— Trebuie să vă controlați viața. Asta ni se spune în Evanghelie.

Un „Amin, slăvit fie Iisus” veni distant dinspre public.

— Iar asta înseamnă să vă controlați situația financiară. Despre asta am venit să vă vorbesc astăzi. Drumul de la bogății spirituale la noua securitate financiară.

Martin Luther King își ținuse faimosul discurs aici. Dar bărbatul în costum albastru nu avea un vis. El vorbea despre dorința obișnuită a vremurilor noastre – bogățiile materiale. M-am oprit pentru o clipă să-l ascult, fericit să merg la pas după două ture de alergare.

— Se spune în Evanghelie că nu-L poți servi și pe Dumnezeu, și pe Mammon.

— Amin.

Erau câțiva oameni mai în vârstă în mulțime, poate profesori. Răspunsurile lor îl făceau pe bărbatul în costum albastru să continue.

— Nu vă cer să-L serviți și pe Dumnezeu, și pe Mammon.

— Corect.

— Vă cer să-l slujiți pe Dumnezeu prin atingerea potențialului vostru, lăsând Lumina să strălucească mereu în voi și să vă aducă darurile Lui Dumnezeu.

— Amin.

— Și pentru a accepta darurile Lui Dumnezeu, trebuie să fiți pregătiți. Trebuie să aveți un plan. Trebuie să aveți un sistem pentru siguranță financiară personală.

M-am întors și am început să alerg, fiindu-mi frică să nu încep să râd în hohote dacă mai auzeam multe. Nu eram vreun credincios, dar știam destul de sigur că atingerea securității financiare nu era o temă fundamentală a Scripturii. Am fugit de mulțime în josul lungului drum flancat de arțari și bănci.

Avusesem de-a face cu banii atâta vreme și la un nivel atât de abstract încât își pierduseră sensul. După ce livrasem milioane contactelor mele din Europa, micile tranzacții care umplu ziua – să cumperi o cafea la un dolar, să-i dai unui șofer de taxi o bancnotă de zece dolari – îmi păreau demodate și ciudate. Eram prinși cu toții în niște angrenaje mai mari decât ne puteam imagina. Economii, planuri financiare, obsesia americană pentru bursă – acestea erau mici încercări de a opri o viitură cu un zid făcut din chibrituri. Puteam fi cu adevărat în siguranță doar îmblânzind valurile mai mari. Cel puțin eu așa îmi justificam munca.

La un moment dat, pe la mijlocul vieții, fiecare om trebuie să se resemneze cu propria lipsă de importanță. Pe unii asta îi

duce la o realizare a anilor pierduți și urmează depresia. Pe alții îi face să încerce să confere o însemnătate falsă muncii pe care o depun.

Mă situam în a doua categorie. Îmi spuneam că munca mea la IBIS conectase sute de firme americane cu parteneri de afaceri din Europa, generând miliarde de dolari prin comerț. Apoi, mai erau și însărcinările clandestine. Nu era nimic eroic să aștept prin camere de hotel străine, și să ies pentru cină sau să-mi cumpăr un ziar. În fiecare deplasare îmi petreceam mai puțin de zece minute în total cu un contact, exact îndeajuns de mult timp cât să dau mai departe informația. După ce-mi terminam misiunea, mergeam pe străzile orașului. Niciun trecător nu știa că tocmai făcusem ceva ce-i putea schimba lumea. Oamenii de afaceri făceau milioane. Dar eu făceam ceva mult mai important, ceva *în serviciul națiunii*. În aceste momente patriotice mândria mi se amplifica, apoi dispărea repede. Doar dădusem mai departe niște numere și cuvinte. Eram mai insignifiant ca o notă de subsol.

Mi-am început ultima tură. Pe măsură ce dădeam ocol capătului piațetei puteam vedea cum se dispersează mulțimea. Cam pe la jumătate am văzut un alt om alergând în josul scărilor. Numai alergătorii dedicați fugeau pe trepte abrupte. Era mai tânăr ca mine, slab ca un maratonist, cu picioarele numai mușchi. N-avea tricou și purta un șort verde de alergare. Un grup de școală bloca treptele monumentului, astfel încât alergătorul s-a văzut nevoit să se strecoare printre ei. Pe la jumătate și-a pierdut echilibrul. Poate că încerca să evite un elev sau călcase greșit. A căzut înainte, zburând deasupra treptelor cu capul înainte și ochii închiși.

— Nu!, am strigat.

Alergătorul parcă zburase minute în șir, paralel cu treptele de marmură, cu brațele întinse. A lovit treptele cu sunetul unui pepene scăpat pe jos, apoi s-a rostogolit pe scări, mânjind marmura cu sângele lui. Trupul s-a oprit cu fața în sus, la câțiva pași de mulțime.

— E vreun doctor aici?

Bărbatul în costum albastru s-a grăbit să se apropie.

— O, Doamne, ai milă!

Lumea a fugit să-l vadă pe alergător, dând cu lentoare din mâini. Am dat din cap la această nedreptate. Într-o clipă era încrezător și sănătos, în următoarea… Omul în costum albastru s-a așezat în genunchi pentru a se ruga. M-am întors și am continuat să alerg, lăsând în urmă mulțimea venită să se holbeze și să se cutremure și să se simtă bine că nu li se întâmplase lor.

Cu siguranță că asta voia publicul și de la mine – un alt spectacol sângeros. Dar nu asta aveau să primească azi. În schimb, trebuiau să mă vadă cum lovesc o ușă metalică la nesfârșit. Activitatea mea lipsită de rost dura de atât de mult timp încât mă durea piciorul și îmi revenise durerea din limbă. Mi-am apăsat limba în gură, apoi am scuipat pe zid, lăsând stropi roșii și galbeni.

După vreo oră m-am așezat pentru o clipă pe podea în fața ușii și am inspirat adânc, simțind cum îmi trece încet-încet durerea din față. Dincolo de geamurile albe, lumina începuse să dispară. Era toamnă, o perioadă în care se face întuneric devreme, cu lumini calde care te invită în baruri și pietre de caldarâm ude, sub felinare.

O țigară, o cafea, un brandy obișnuiau să marcheze finalul unei zile pentru mine. O bere *Hoogarten* și un castron de midii erau cina. Apoi, mergeam înapoi la apartament să citesc și să beau vin. Acele vremuri păreau să aparțină unui alt secol.

Mi-am ridicat mâna ca să mă scarpin sub nas, unde îmi simțeam arsurile din cauza transpirației, iar pielea îmi era găurită și galbenă ca o gutuie lăsată pe ramură. Suprafața rece a degetelor întărite îmi părea încă ciudată și mi-am imaginat că puteam să-mi decojesc mănușile de chihlimbar pe care le purtam și m-aș fi eliberat. Dar Doctorul își făcuse bine treaba, iar aceste mănuși hidoase erau ale mele pentru totdeauna. Mânat de un nou acces de furie, m-am ridicat și am început să lovesc cu piciorul din nou, făcând ritmul înăbușit să reverbereze în locul în care mi-l imaginam pe Barbă-Neagră și extratereștri înconjurați de cabluri, monitoare, calculatoare și propriile gunoaie, probabil nu așa diferite de ale mele.

În câteva clipe, am auzit pași în spatele meu.

— Oprește-te, a spus Barbă-Neagră.

— De ce?

— Plictisești audiența.

— Foarte bine. Dă-i dracu'.

Barbă-Neagră a venit lângă mine. Am putut vedea că ținea în mâna dreaptă un pistol argintiu.

— Întoarce-te spre mine.

Am continuat să lovesc ușa iar și iar.

— Acum!

Îmi apăsă țeava scurtă a pistolului pe tâmplă.

M-am întors încet și m-am aplecat înainte până când vârful rece al armei mi s-a sprijinit fix între ochi. M-am împins în el.

Eram atât de aproape încât puteam vedea ochii negri ai lui Barbă-Neagră, aprinși de furie, puteam să-i simt spiritul răuvoitor. Nu mai jucam rolul de ostatic cuminte. Poată că era

și el plictisit de întreaga șaradă, gata să termine totul cu o simplă apăsare a trăgaciului. Și totuși, *eram* cloșca de aur.

— Ești prea laș, am zis tare. Te ascunzi în spatele măștii, în spatele discursurilor ridicole. Toată lumea care privește știe că ești un idiot.

Mi-am ridicat ochii înspre tavan, de unde șerpii negri se lăsară în jos lent.

— Bun, a șoptit Barbă-Neagră. Acum în sfârșit avem ceva. Zi ceva mai rău.

Nu am spus nimic. Mi-am adus aminte de bărbatul mort din zborul de la Miami, cum îl speriase de moarte pistolul vârât în față. Dar, în acel moment, nu am simțit frică. După tot ce se întâmplase, frica nu mai făcea parte din mine. Fusesem deja atât de abrutizat încât nimic nu mai putea să mă sperie. M-am năpustit deodată și am apucat partea de jos a măștii lui Barbă-Neagră, însă plasticul mi-a alunecat dintre degetele neîndemânatice.

Barbă-Neagră se îndepărtă rapid.

— Lua-te-ar naiba, șuieră, apoi mă împinse înspre ușile metalice.

Când a început să meargă prin apartament m-am întors și am început să lovesc din nou cu piciorul, trimițând un ritm sfidător prin apartamentul lipsit de culoare.

ZIUA 32

Am stat pe toaletă gândindu-mă dacă lumea mă privește cum mă cac. Cu siguranță cineva făcea asta. Șerpii negri mă țineau oricând disponibil oricui voia să-și deschidă calculatorul să mă vadă. Era târziu și eram pe jumătate adormit, dorind să termin pentru a mă putea culca pe saltea. Am simțit ceva ciudat și m-am uitat sub mine. O țesătură albă, delicată – un bandaj, o bucată de tifon – se întindea în vas. Când am tras de ea am simțit un blocaj, un tremur la capătul coloanei mele. Firele albe erau țesute cu grijă într-o plasă fină pe care n-o puteam rupe. În lumina dură a băii am văzut că rămânea albă și pură, strălucind ca o mantie chiar și în toaleta dezgustătoare, care nu mai fusese curățată de la venirea mea. Mă căcasem, vomitasem și sângerasem în ea. Acum funia albă atârna neîntinată în apă. Am tras din nou și am simțit tremurul ciudat dinăuntru.

— Ce mi-ați făcut acum?, am strigat înspre tavan.

— Ce ți-ai făcut singur?, veni răspunsul.

— Nu înțeleg.

Nu am primit niciun răspuns.

— Ce e asta?

Am arătat înspre lucrul acela alb.

— Sufletul tău. Te-ai lepădat de sufletul tău.

M-am trezit pe saltea cu fața asudată. Nu ieșea nicio funie albă din mine. Sufletul meu, așa cum era, rămăsese înăuntru.

ZIUA 33

Barbă-Neagră, Nin și Doctorul au apărut la ușă de dimineață, urmați de un grup de extratereștri.

— Ta-da!

Barbă-Neagră a făcut o plecăciune pretențioasă și și-a vânturat mâinile pe dinaintea lui. Doi dintre extratereștri avansară.

— Permite-mi să îți fac cunoștință cu doi dintre colegii mei. Ne vor ajuta la evenimentul de astăzi, care este de o natură întrucâtva delicată.

Am fugit la baie și am trântit ușa. Înăuntru am pus mâna pe clanță și am tras cât de mult am putut cu mâinile. M-am uitat la tavan cum unul dintre șerpii negri a ieșit încet la iveală, cu lumina roșie licărind.

— Opriți-vă. Opriți asta! am strigat. Spuneți-le să-mi dea drumul. Trebuie să faceți asta, acum…

Cineva trase de ușă și mânerul aproape îmi alunecă din mână.

— Vreau doar să merg acasă. Maura, dacă mă poți auzi, sună-l pe Alec Moore și spune-i să le dea cât vor. Să ia bani de la IBIS. Doar spune-le să se oprească…

M-am aplecat și am găsit sub mormanul de prosoape murdare șoseta pe care o ascunsesem acolo cu capul de duș greu. Mi-am ascuns arma sub braț.

Ușa s-a deschis și extratereștri m-au înșfăcat. M-au târât într-un colț unde așteptau Doctorul, Nin și Barbă-Neagră.

Doctorul a zâmbit și a făcut cu mâna, de parcă eram niște prieteni care nu se văzuseră de ceva timp. Nin stătea tăcută lângă el. Între încrețiturile eșarfei, ochii priveau drept în față fără vreo urmă de emoție. Nu dădu vreun semn că acela ar fi fost momentul potrivit pentru a lovi. Nu mai puteam aștepta.

M-am smucit și am mânuit șoseta cu toată puterea de care dispuneam. Am lovit un extraterestru în tâmplă, făcându-i masca să zboare în timp ce cădea pe jos, după care s-a târât din cameră. Am lovit din nou și am nimerit un altul în umăr, forțându-l să dea înapoi. M-am întors înspre Barbă-Neagră cu brațul pregătit să lovesc cu șoseta grea. Și-a ridicat mâinile și s-a ghemuit ca să se protejeze. Cu o mișcare ușoară, Nin ar fi putut să se întindă și să-i scoată masca. M-am oprit, așteptând să-l demaște. Ea a rămas stană de piatră lângă el.

Am lovit cu toată puterea de care capabil, capătul greu descriind un arc spre Barbă-Neagră. De pe podea, unul dintre extratereștri mi-a implântat unghiile adânc în cealaltă mână, rupând crusta de la suprafața pielii și punându-mă la pământ

într-un spasm de durere. Șoseta zbură prin cameră, apoi ricoșa de perete ca o cometă bezmetică.

Stăteam pe jos și urlam. Extratereștrii m-au apucat de brațe. Unul dintre ei a înaintat și a început să-mi care picioare în cap, animând camera cu licăriri de durere. Deasupra urletelor mele, urechile îmi rezonau cu o notă înaltă, pură.

— În sfârșit, ceva interesant.

Barbă-Neagră a ridicat șoseta și a scos para de duș.

— Și un dram de creativitate, de asemenea. Sunt impresionat. Sunt convins că la fel este și publicul. Toată lumea vrea să fii un erou, Eliott Gast. Te aclamă.

A zvârlit para cât colo.

— Din păcate nu o să-i mai auzi.

Aruncă o pernă de pe saltea pe podea cu un gest dramatic.

— Pentru confortul tău, spuse.

A făcut semn din cap înspre extratereștri și aceștia mi-au apăsat umerii în jos, plasându-mi capul pe pernă. Barbă-Neagră s-a așezat pe genunchii mei, cu fața spre mine.

— În ciuda agitației recente, această parte va necesita concentrare și o minte calmă, Eliott Gast. Altminteri durerea va fi de nesuportat și procedura… fără succes.

Pieptul mi se ridica spasmodic și nu puteam să-mi reglez respirația. Am încercat să mă zbat pentru a mă elibera din strânsoarea extratereștrilor. Păreau să fi venit mai mulți, pironindu-mă cu mâinile lor tinere, sănătoase.

— Am mărturisit deja. V-am dat tot ce voiați. Acum lăsați-mă în pace!

M-am întors pe o parte și l-am văzut pe Doctor deschizându-și geanta. Căută și scoase două bucăți mici de lemn, una vopsită în roșu, cealaltă în albastru. Făceau parte dintr-un set de construit, genul din care copiii fac turnuri sau castele. Ambele aveau o mică gaură dată în mijloc în care se vedeau așchii desprinse din lemnul proaspăt. Mi l-am imaginat pe Doctor cum le luase din camera de joacă a fiului său înainte să vină azi aici, alegând cu atenție mărimea potrivită și promițând să le returneze.

Doctorul a scos din halatul său alb două dălți subțiri de gheață, identice, cu mânere de lemn negru. La ce bun erau dălțile? Ce alt scop să aibă decât să rănească? Inima a început să-mi bată tot mai repede.

Doctorul împinse vârful unei dălți în cubul roșu, apoi celălalt în cubul albastru. Cu o mică riglă a verificat, în cazul fiecăruia, cât de departe ieșea vârful afară, apoi a ajustat cubul roșu, potrivindu-l cu câțiva centimetri mai jos. A dat din cap, înmânând una dintre componente lui Barbă-Neagră și cealaltă lui Nin.

Barbă-Neagră se aplecă spre mine.

— Ultimele cuvinte?

— Va fi o plăcere să nu-ți mai aud vocea ridicolă vreodată, am spus tăios.

Barbă-Neagră a dat din cap dezaprobator.

— Foarte curajos, Eliott. Sfidător până la capăt. Publicul nostru va aprecia. Altceva?

Nu am spus nimic.

M-am uitat la Nin. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit încet, buzele fiindu-i atât de aproape încât putea să-mi atingă urechea.

— Îmi pare așa de rău, Eliott. Nu puteam…

Barbă-Neagră o dădu la o parte cu brutalitate.

— Gata cu vorbăraia de amorezi. Astea sunt ultimele mele cuvinte.

Se apropie de cealaltă ureche și marginea ascuțită a măștii îmi zgârie bărbia.

— Nu uita vreodată că ți-ai făcut-o cu mâna ta, a șoptit. Nu ești inocent, Eliott, *jegosule.*

Barbă-Neagră ținea cubul albastru lângă urechea mea dreaptă în vreme ce Nin îngenunchea la cea stângă, poziționându-l pe cel roșu. Puteam să simt vârfurile dălților în canalul urechii ca niște țânțari într-o după-amiază de vară. Apoi am văzut fața mascată a Doctorului deasupra mea. Mă privea direct în ochi, țintuindu-mă cu o seriozitate care m-a făcut să mă opresc din a mă mai zbate pentru o clipă. În acel moment și-a plasat mâinile pe ambele cuburi și le-a lovit de parcă ar fi aplaudat. Am auzit o plesnitură și apoi încă una – sunetul unui balon care explodează. Am simțit cum sunt străbătut de un fulger roșu de durere.

Am văzut buzele Doctorului cum se mișcă, dar nu am auzit nimic. S-a îndepărtat. Barbă-Neagră s-a ridicat la rândul lui, râzând. Nin a rămas o clipă privindu-mă, fără să-și muște buzele. S-a înfiorat.

Apoi m-a cuprins furia. Mă surziseră, îmi luaseră capacitatea de a auzi corul de voci, lumea. Eram deja complet neajutorat și mă făcuseră și mai și. Pentru ei eram doar un specimen care se agita într-un împuțit de vas Petri.

Am pocnit extratereștrii, lovindu-l pe unul în burtă și aruncându-l pe podea. Am dat altul la o parte, apoi am luat în mână cubul roșu și am fugit după Barbă-Neagră, al cărui spate lat se retrăgea din cameră după ce-și terminase treaba din ziua respectivă. Scena se desfășura cu încetinitorul. Poate că cineva a strigat un avertisment dar eu nu am auzit nimic. Picioarele loveau podeaua în tăcere.

Barbă-Neagră s-a întors pe jumătate când m-am apropiat, l-am înfipt dalta în umăr, cubul oprind-o să intre prea mult. A deschis gura dar nu a ieșit niciun țipăt.

Barbă-Neagră s-a întors complet și m-a lovit cu cealaltă mână, iar pumnul lui se izbi de falca mea. Sângele începu să-mi curgă din nas și durerea din gură se aprinse din nou. În timp ce-mi ridicam mâinile spre față, Barbă-Neagră a încercat să mă lovească din nou dar Doctorul era deja în spatele lui, ținându-l în loc. A tras dalta din brațul lui Barbă-Neagră și și-a ținut mâna peste cercul roșu care se răspândea pe tricoul lui alb. Au ieșit din cameră amândoi, împleticindu-se, gura lui Barbă-Neagră mișcându-se și Doctorul mânându-l de la spate. Nin stătea încruntată în spatele lor, la ușă.

În oglinda de la baie am văzut cum curge un fir de sânge din fiecare ureche. Durerea era surdă, însă când mi-am deschis gura era de nesuportat. Am urlat pentru o clipă dar nu am auzit nimic. M-am uitat în oglindă. *Dumnezeule, nu voi mai auzi nimic vreodată.*

Am spus cuvintele dar nu le-am putut auzi. Nu am mai vorbit ca să opresc durerea, dar m-am gândit în continuare la tot ce nu aveam să mai aud vreodată. Vântul. Piese de Cehov. Clinchet de pahare. Mulțimea de pe bulevardul Anspach. *Miroirs* de Ravel. Vocea Maurei…

M-am panicat și am alergat prin apartament, împiedicându-mă de cutii și lovindu-mă de pereți. Voiam să fug de această durere și pierdere la fel cum un copil fuge când se julește la genunchi. Am lovit cu piciorul în ușile metalice, dar nu am auzit nimic. Am lovit în uși cu pumnii mei amorțiți. Am urlat. Cât de tragic trebuie să fi apărut în fața lumii în acele momente, nebun ca Lear pe măsură ce mă învârteam și zdrobeam totul în calea mea într-o tăcere deplină, distrugând orice pe care puteam pune mâna. Am spart tot din apartament în cele mai mici bucăți de care eram în stare. Totul în tăcere.

ZIUA 34

Tăcerea m-a scufundat și mi-a construit o a doua închisoare în jurul primei. M-a schimbat mai mult decât orice altă lucrare a Doctorului. Am împins salteaua în colțul camerei și am stat cu spatele la perete pentru a nu fi luat prin surprindere de nimeni. Mi-era frică să nu vină în timp ce dorm ca să continue, betegindu-mă și mai tare, dacă așa ceva era posibil. Știam că era.

M-am uitat prin cameră cu privirea agitată a unui animal încolțit. Numai ținându-mi ochii deschiși puteam să știu când aveau să vină să mă orbească. Dar, după ore întregi de privit, văzusem numai șerpii negri legănându-se încet deasupra, hipnotizându-mă într-o transă plină de gânduri despre apă, apa liniștitoare care curgea din vârful zgârie-norilor, apa caldă transformând străzile Roanoke-ului în râuri. Scurta reverie mă întoarse în anul inundațiilor, alte vremuri pline de tăcere și durere.

Cerul rămăsese gri toată primăvara și ploua în fiecare după-amiază. Râurile își ieșeau din albie, podurile erau luate de ape și nu am mers la școală o lună fiindcă autobuzele erau cufundate până la osii în noroiul râurilor. Când ploaia s-a oprit până la urmă pe la sfârșit de mai, era prea târziu să terminăm școala, așa că toată lumea a primit liber. Alții își pierduseră casele sau fermele. Darby și cu mine ne obținuserăm libertatea. Nu mai are rost să menționez că ne gândeam numai la noi.

În ciuda avertismentelor tatălui nostru de a nu merge vreodată la cariera de piatră, mergeam acolo zilnic. Ne povestise despre elevi de liceu care beau prea multă bere, săreau în apă și își sfărâmau țeasta de stâncile ascunse fix sub suprafață. Ne spusese că pe sub ape erau cârlige ruginite și cabluri rămase de la excavații. *Widowmakers,* le numea.

Înotam spre fundul apei pentru a vedea regii. Îi găsisem într-o zi de primăvară, așteptându-ne în adâncurile reci. Au continuat să ne atragă înapoi la carieră de-a lungul perioadei de inundații și pe timpul verii toride ce a urmat. Darby și cu mine nu ne temeam să intrăm în apă de pe o stâncă înclinată. Am scuipat în măști, am pufăit pentru a curăța tuburile de respirat sub apă, am luat o gură mare de aer și ne-am început coborârea. Burta feciorelnică a lui Darby avea pielea albă care părea verde sub apă, astfel încât obișnuiam să-i zic Lochy. Eu eram Calamarul, deoarece înotam pe sub apă folosind o mișcare laterală, ca de bici, care eram convins că mă face să mă deplasez mai repede. Trebuie să fi avut vreo zece ani. Tata era la muncă mereu, mama se mutase înapoi la Richmond, iar

noi făceam lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem – cum puteau să-și petreacă vara mai bine niște băieți de vârsta noastră?

Băieții mai mari păstrau lăzi de bere priponite în adâncul carierei pentru a le ține la rece. La început, aceasta era comoara pe care o căutam. Ne scufundam în adâncuri printre bulele pe care le făceam. Pe fundul apei era un vălmășag de blocuri de granit aruncate când se închisese cariera. Fiecare bloc era acoperit de mușchi verzui care îi îndulcea muchiile și care părea viu când îl atingeam. Pietrele căzute formau spații triunghiulare. În primul am găsit o doză ruginită de bere și o momeală de pescuit. Darby a arătat cu degetul către suprafața strălucitoare. Mereu rămânea fără aer înaintea mea, dar promisesem să stăm laolaltă. Din câteva mișcări eram la suprafață, împroșcând cu apă și respirând aerul cald. Pe malul celălalt al apei am văzut niște băieți înotând. Darby s-a încruntat.

— Nu-s femei, Calamar. Doar o adunătură de puști, fir-ar să fie.

— Poate ar trebui să încercăm puțin mai aproape de mal, am spus.

Fratele meu a dat din cap.

— Sunt aici jos. Am ținut minte de data trecută.

— Ești sigur că aici eram?

— Sigur.

— Dar toate pietrele arată la fel.

— Crede-mă, știu că sunt aici. Ia o gură mare de aer.

Am inspirat adânc și ne-am scufundat din nou.

La fund am înotat dincolo de lespezi, apoi ne-am uitat printre ele. Darby a dat din cap repede și a făcut un semn aprobator cu degetul mare. M-am apropiat, atent să nu agit nămolul cu labele de înot.

Priveam cu fascinație, suspendați în apă. Între pietre zăcea o ființă nu mai mare decât un bebeluș, încovrigată pe mușchiul maroniu. Timpul, focul sau vreo altă forță puternică îl transformase într-o nouă ființă formată din rămășițe de frunze, bucăți mici de plante și pământ. Ochii îi erau închiși, gura într-o linie neutră, fața trasă și pământie. Pe cap avea o pălărie ascuțită de crengi. Darby a arătat înspre mine. Am dat din cap. Era rândul meu.

Mi-am întins mâna și i-am apăsat cu degetele burta, apoi le-am agitat. Într-o clipă, regele dispăruse, iar frunzele putrezite s-au rearanjat într-o grămadă de nimic. Dar, în acea clipă, în timp ce mâna a atins porțiunea de apă caldă, densă, unde fusese regele, am fost cuprins de un sentiment de fericire de nestăpânit, mai ceva decât ori ce vin furat sau sedativ de la

dentist. Darby și-a băgat și el mâna și am văzut cum zâmbește cu buzele în jurul tubului. Oricât de mult ne plăcea să căutăm regii, acesta era momentul trecător de bucurie care ne atrăgea pe mine și pe Darby spre fundul carierei de piatră. Eram dependenți de această esență a fericirii.

Rămași fără aer din nou, am înotat la suprafață.

— Asta a fost bună, a zis zâmbind.

— Cea mai bună.

Găsisem mai mulți ascunși în spațiile dintre lespezile de granit, încercasem să găsim toate explicațiile posibile. Erau statui de lemn care putreziseră. Schelete de animale aduse de viituri sau somni otrăviți cu mercur. Sau erau făcuți din argilă subțiată de ani de zile de apă. Alți copii îi făcuseră ca o glumă. Dar nimic nu explica descărcarea electrică ce trecea prin mâinile noastre când atingeau acea căldură de pe fundul carierei reci. Încercasem să ridicăm unul la suprafață dar scosesem numai o mână de frunze translucide în soarele de vară.

Am lăsat baltă încercarea de a explica regii sau de a-i aduce acasă pentru a-i arăta tatălui nostru. Am presupus, pur și simplu, că aveam să înțelegem cândva. Până atunci îi căutam și îi atingeam, simțind cum căldura care pulsa se răspândea în noi. Bănuiesc că era greșit dar, fiind băieți, primul impuls când găseam ceva inedit era să-l distrugem.

— Gata?, a întrebat Darby.

Am dat din cap că da.

Ne-am scufundat în acea după-amiază până când ne-au durut plămânii. Lumea maronie a fundului de carieră începuse să ne fie la fel de familiară precum camerele casei noastre în întunericul nopții. Dar, în ciuda tuturor căutărilor, nu am găsit nimic. Am ieșit din apă fără tragere de inimă și am ajuns la timp pentru cină.

La vârsta aceea, multe lucruri nu aveau explicație. De ce se mutase mama noastră înapoi la Richmond? De ce nu ne luase pe mine și pe Darby cu ea? De ce nu ne explica tatăl nostru de ce se separaseră? Apoi, mai erau toate misterele îmbârligate ale femeilor, misterul sexului și cel al vieții din afara orașului nostru. Să găsim regii pe fundul carierei fusese un dar, inexplicabil dar real, un secret pe care eu și fratele meu l-am păstrat de-a lungul întregii veri de după inundații.

În august, dacă întorceam capul auzeam apa clipocindu-mi în urechi. Când le apăsam tare, apa de la carieră începea să picure afară, îmi lăsa pete maronii pe pernă, ca de la zeama de tutun. Nu i-am spus tatălui meu, care și-ar fi dat seama pe unde înotasem. În schimb, am lăsat lumea să devină tot mai tăcută. Sunetele se stingeau lent, până când Darby a fost nevoit să mă

privească drept în ochi când vorbea ca să-l pot înțelege. M-a rugat în genunchi să nu zic. M-a făcut să sar într-un picior ore în șir, încercând să scot lichidul cum făceam la piscină. Nu a mers.

Presiunea din capul meu era aproape de nesuportat și a trebuit să-mi pun vată în urechi ca să opresc zeama de tutun să mai curgă. Am cântat la pian o ultimă după-amiază lungă. Toate cântecele din lume curgeau din degetele mele pe clapele pianului nostru. Eram atât de surd încât nu auzeam niciun sunet. Îmi auzeam doar proprii murmur îndepărtat, de parcă aș fi cântat pe fundul carierei. La finalul zilei m-am predat, dându-i tatălui meu un bilet care explica totul. Gura i s-a mișcat furios în timp ce a citit, apoi s-a uitat în urechile mele cu o lanternă, apoi m-a dus la doctor, care a făcut același lucru cu un mic instrument argintiu care a durut. Am fost diagnosticat cu o infecție severă la urechea mijlocie.

În timpul drumului spre Washington de a doua zi de dimineață, tata se mai întorcea ocazional să-l pălmuiască pe Darby, care încasase cea mai mare parte din vină pentru acest episod. Am mâncat friptură la cină în centrul orașului. În următoarea dimineață am avut parte de o operație scurtă. Deja după-amiaza puteam auzi din nou, sunetele fiind atât de tari și neașteptate încât am fost nevoit să-mi acopăr urechile cu mâinile pentru a le filtra. Am uitat detaliile acum – cât a durat operația, dacă m-a durut sau nu, drumul înapoi. Ce îmi amintesc este liniștea din apă.

ZIUA 35

E foarte furios, a scris Nin pe o jucărie. A ridicat plasticul și cuvintele au dispărut, apoi mi-a dat tăblița și pixul roșu, de plastic.

N-am scris nimic pentru o clipă, chinuindu-mă să țin micul pix în mâini. Mi-am adus aminte că se numea *tăblița magică.* Nin a privit, cu ochii ei neschimbați de simpatie. Se obișnuise cu situația mea.

Scoate-mă de aici!, am scris apoi i-am împins tăblița înapoi. A ridicat plasticul, făcându-mi vorbele să dispară.

O *să pleci în curând,* a scris. *Îți promit.*

Am luat tăblița și am șters-o.

L-am rănit foarte rău?

Nu, doar l-ai enervat, a scris Nin.

Mi-am amintit de o coridă pe care o vizionasem cu Maura în Sevilla în urmă cu zeci de ani, când mersesem în perioada în care are loc *feria* de primăvară. Picadorii făcuseră primele răni, care îl determinaseră pe taur să se năpustească și să fie ucis repede de un toreador scund, nonșalant, cu fața ciupită de vărsat. Una peste alta durase doar câteva minute iar eu cu Maura plecasem de acolo simțindu-ne înșelați, dar recunoscători. În loc să așteptăm următoarea luptă am ieșit pe stradă, unde am găsit un bar la colț unde am băut *manzanilla* și am mâncat pește copt în sare. Caznele mele țineau deja de săptămâni întregi, rănile fuseseră provocate dar nu și lovitura de grație.

E destul de furios încât să mă ucidă?, am scris.

Non!, a scris Nin categoric. *Facem tot posibilul să te eliberăm. Facțiunea noastră se mobilizează.* Un șarpe negru a coborât și ea a tras repede plasticul ca să șteargă tăblița.

Unul dintre extratereștri a dat buzna în cameră, cu masca aproape căzându-i de pe figură. Alți doi l-au fugărit și l-au doborât la doar câțiva pași distanță. Ținea în mână un mic pătrat de carton. În timp ce se luptau, tot încerca să ridice cartonul înspre tavan. Nu am putut citi mesajul.

Nin privi în timp ce insul era tras de brațe înapoi prin apartament.

Cine era?, am scris, după care i-am dat tăblița.

Unul dintre susținătorii tăi, a scris. *Cineva care crede că asta a mers deja prea departe.*

Sunt și alții?

Nin dădu din cap.

Dar sunt la fel de mulți cei care cred cu tărie că ar trebui să continuăm.

I-am luat tăblița din mână și am aruncat-o în colț. S-a lovit de podea. Buzele lui Nin s-au mișcat, dar eu nu aveam nicio idee ce spune și nici nu îmi păsa. Mi-am pus mâinile la urechi ca să opresc vâjâitul dureros al aerului. Nin continua să vorbească, stând mai aproape de mine. În spatele eșarfei, ochii îi străluceau de furie. Greșea. Nu era temnicerul care îmi dădea cheile. Ea mă ținea în închisoare cu speranță și promisiuni și așteptări. De săptămâni în șir așteptasem momentul potrivit ca să mă poată ajuta să-l învingpe Barbă-Neagră. Nu mi se părea că ar fi cine știe ce de capul lui, dar Nin nu avea nicio șansă să-i țină piept. Era, până la urmă, un fanatic.

— Pleacă!, am strigat.

Cu fiecare oră care trecea, memoria asociată limbajului părea să pălească. Nu mai eram sigur dacă ceea ce credeam că spun este totuna cu ceea ce ieșea pe gură.

Nin s-a întors și a ieșit vijelios din cameră. Am aruncat un scaun și o sticlă de apă minerală după ea. Încă așteptam să aud trosnetul, aproape că mi-am închis ochii ca să mă pregătesc. În schimb, sticla s-a spart în tăcere de podea.

ZIUA 36

O pereche de ochi se holba de pe pervaz, unul albastru și unul verde, ușor sașii, la doar câțiva centimetri depărtare. Am țipat și m-am îndepărtat de ei. Cei doi ochi sclipeau sub luminile aprinse. După ce m-am apropiat am văzut că erau de sticlă. L-am luat pe cel verde și mi s-a părut neașteptat de greu. L-am luat pe cel albastru în cealaltă mână. Un ochi în fiecare mână distrusă. O pictură de Dali. Erau frumoși, într-un fel, albul lăptos unindu-se cu partea limpede din față cu o nespusă fluență. M-am holbat la ei ceva vreme, examinându-i cu proprii ochi. Apoi am realizat pentru ce erau.

Am ridicat ochii către șerpii negri, lăsând lumea întreagă să-i vadă.

— Vi se pare amuzant?, am strigat. Este lumea chiar atât de bolnavă încât vi se pare amuzant? Imaginați-vă că ar fi proprii ochi cei care urmează să fie scoși. Imaginați-vă, dacă puteți.

Când apa de la cariera de piatră îmi umpluse urechea mijlocie, acceptasem liniștea ei caldă. Însă acum surzenia mă frustra. Nu puteam fi sigur că vorbesc pe înțeles. Nu puteam fi sigur nici că zic măcar ceva.

Mi-am strâns degetele în jurul ochilor și mi-am dus brațul înapoi pentru a-i arunca.

O mână m-a apucat de încheietură și m-a oprit. M-am întors și l-am văzut pe Barbă-Neagră clătinând din cap. Mi-a luat tacticos fiecare ochi din mână și i-a cuibărit în palmă. Și-a frecat degetele de la cealaltă mână, semn că erau scumpi.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult, am spus. Apreciez că ați depus atâta efort.

Barbă-Neagră a dat din umeri. A spus ceva, dar nu puteam fi sigur ce. M-am încruntat la el. Și-a dat ochii peste cap, de parcă surzenia mea era vreun moft. A scos un pix din buzunar și s-a dus înspre peretele alb.

Mâine, aceşti ochi vor fi ai tăi.

Am clătinat din cap.

— Nu!

A dat din cap.

Sunt de înaltă calitate, a scris. *Luați direct de la spital.*

A rostogolit ochii ușor în mână, ca un magician care ascunde monezi.

— Nu!, am strigat din nou.

L-am împins în perete și am încercat să-i iau pixul. Crezând că vreau să scriu ceva, Barbă-Neagră mi-l dădu. Am dus pixul înapoi și, luându-mi avânt, l-am implântat cât de tare am putut în trunchiul lui gros.

M-a dat la o parte și și-a ridicat puloverul negru. Am văzut un mic semn roșu pe pielea albă a burții. L-a atins cu atenție pentru a verifica dacă sângerează. Mulțumit că nu pățise nimic, și-a tras puloverul la loc și l-a potrivit. Apoi s-a năpustit de-a lungul camerei și m-a împins până când am ajuns cu spatele la zid, iar mâinile lui mari îmi apăsau umerii.

A strigat, scuipând salivă, însă nu am înțeles.

Nu am zis nimic.

Din nou a scos un pix din buzunar, de această dată ținându-l cât mai departe posibil de mine.

Mi-am întors capul ca să văd ce scrisese.

Voturile au fost numărate. Continuăm. Etapă finală și apoi ești liber.

— Liber!, am strigat. O să-mi scoateți ochii. Sunteți nebuni. Sunteți nebuni cu toții!

A dat din umeri, apoi a scris.

Acțiunile noastre au fost catalogate drept strălucite de către unii, dezaxate de către alții. Dar am fost originali. Am captat atenția întregii lumi.

— Atunci lăsați-mă în pace, am strigat. Dacă aveți vreo urmă de decență umană, lăsați-mi ochii. Mi-ați luat totul în rest.

Barbă-Neagră a clătinat din cap, apoi a scris pe zid:

Există o unitate pe care trebuie să o realizăm. Abia atunci misiunea noastră va fi socotită un succes. Trebuie să arătăm lumii ce li se întâmplă celor care fac apologia globalizării…

Barbă-Neagră continua să scrie, însă cu un mai citeam. Diatribele scrise erau la fel de neinteresante precum cele rostite.

— Chiar o să-mi scoateți ochii? O asemenea cruzime face parte din programul vostru, din ideologia voastră?

Clătină din cap și alese o altă parte de pe zidul alb pentru a scrie.

Nu vor fi scoși. Doar dați la o parte și înlocuiți.

Ridică ochii din mână.

— Asta nu e genul de operație care… e ceva diferit de până acum… nu puteți face asta, pur și simplu nu puteți.

Mintea mi-o luase razna. M-am gândit la băiatul orb din Simms, atingând cu degetele lui roz soldățeii de plumb.

Barbă-Neagră dădu din cap și scrise.

Nu va fi o problemă. E ușor să scoți un ochi. Tot ce trebuie este un om sigur pe el și o linguriță pentru cafea.

În acea clipă luminile se stinseră complet. Am rămas nemișcați în camera întunecată. Barbă-Neagră fugi spre intrare. M-am sprijinit de zid și m-am uitat fix în întuneric, întrebându-mă dacă aceasta era introducerea mea în lumea

orbilor, care era doar la o zi distanță. Luminile se reaprinseră. Camera distrusă era plină de gunoaiele familiare, iar zidurile umplute de cuvintele lui Barbă-Neagră.

ZIUA 37

Frica a pus stăpânire pe mine. Când noaptea avea să se termine, Doctorul urma să vină o ultimă dată. Umblam prin camere iar șerpii negri mă urmăreau. Am distrus mobila. Am întors salteaua și am transformat-o într-o barieră pentru ușă. Am luat pixul ieftin al lui Barbă-Neagră și am scris pe zid că eram inocent, am rugat stăruitor pe oricine putea să citească să facă ceva, orice pentru a opri ce avea să urmeze.

Asistența veșnic nesătulă aștepta în siguranță, în spatele ecranelor de computer. Nu ochii lor urmau să fie scoși. Nu viețile lor se aflau în primejdie. Cei infinit mai vinovați ca mine erau nejudecați, nepedepsiți, iar eu clocoteam de furie când mă gândeam la ei. Nu exista dreptate în ceea ce mi se întâmpla.

Pe măsură ce soarele lumina ferestrele am adormit cu întreaga povară a groazei atârnându-mi pe umeri, convins de ce va aduce ziua următoare. Barbă-Neagră era un om de cuvânt.

ZIUA 38

Până după-amiaza nu auzisem nimic de la Barbă-Neagră sau ceilalți. Nu primise niciun fel de mâncare. Nin nu mă salvase. Doctorul nu apăruse cu geanta lui. O luasem razna prin apartament, urlând la tavan. Șerpii se împrăștiau la apropierea mea.

Aerul țiuia de tăcere. Voiam să-mi aud pașii din nou, sau sunetul propriei voci, urlând mereu în apartamentul gol.

— Cer să fiu eliberat! am strigat. Tot acest chin a durat prea mult și voi o știți. Poate că v-ați alăturat acestui grup crezând că este o șansă bună pentru a protesta împotriva dominației americane. Foarte frumos. Revendicările voastre sunt importante și le-ați făcut să fie auzite de lumea întreagă. Însă ce faceți acum este pur și simplu tortură. Este opera unor dezaxați. Dacă aveți măcar o urmă de…

Luminile roșii se stinseră, apoi și luminile din cameră. Am rămas în picioare în apartamentul obscur pentru o clipă. Geamurile albite deveniseră negre și, odată cu întunericul, m-a cuprins o puternică stare acută de vertij. Mă aflam pe acoperișul unei clădiri foarte înalte într-o noapte fără stele, nesigur unde începea golul. M-am legănat o clipă, apoi am îngenuncheat pe podea, cu fruntea lipită de lemnul rece. Chiar și așa, podeaua se mișca. M-am întors pe o parte, eliberând pe gură un jet de apă și bucăți albe de orez vechi de o zi. Nu mă ajuta cu nimic să pun mâinile pe podea pentru a opri mișcarea giroscopică. Nu simțeau nimic.

Mi-am ridicat mâneca și mi-am apăsat antebrațul pe podea. Cu fruntea și brațul pe podea puteam să am în întuneric două puncte de care să fiu sigur – două puncte care trasau o linie dreaptă pe podea. M-am ridicat, însă senzația a reînceput. M-am întors și, cu mișcări de rac, m-am târât în colțul unde fusese cândva salteaua. Acolo am rămas ore întregi pe jumătate adormit, pierdut. Așa avea să fie după ce Doctorul îmi înlocuia ochii cu imitația albastră și cea verde. Aveam să fiu pierdut veșnic într-o spirală neagră, o realizare care m-a panicat și mai mult, făcându-mă să îngân o rugăciune înspre podea pentru a o opri, invocând lemnul să se ridice pentru a mă proteja.

Luminile se aprinseră la loc și puteam vedea din nou apartamentul distrus, salteaua blocând în continuare ușa, gunoiul adunat în mormane de-a lungul pereților. Șerpii negri se reaprinseră. Nimeni nu intră pentru a da explicații. Cel mai probabil întunericul era o problemă tehnică, acum rezolvată, motiv pentru care audiența mă putea urmări acum șezând

turcește pe podea, cu ochii fugindu-mi în toate părțile și fiind atent la tot ce era în jurul meu.

ZIUA 39

Am visat liniștea de pe fundul carierei, atât de diferită de liniștea din apartament. Acolo apa învelea corpul, protejându-l în pântecele ei. Aici simțeam că parcă toate sunetele fuseseră smulse de pe Pământ. Liniștea îmi aducea aminte de goliciunea după-amiezilor de ianuarie, de cerul albastru care pălea, de un vânt rece care despuia orașul. *Când avea să se termine?*

M-am trezit greu la auzul unor voci.

— Și mai sunt unsprezece rămași pe prima… spuse, grăbit, un bărbat.

— Află la ce oră… luat de la vechiul… spuse o femeie.

Ba auzeam vocile, ba nu le mai auzeam, ca un radio într-o mașină care virează.

— … și asta a fost când am observat că… spuse un alt bărbat.

Apoi am auzit prima femeie din nou.

— Crește an de an și apoi…

Apoi nimic. M-am ridicat de pe podea în camera întunecată și goală. M-am frecat la urechi dar nu am auzit nimic. M-am uitat în jur și nu am văzut pe nimeni. De unde veneau vocile? Aveau Black Hats chiar atâta tehnologie la dispoziție încât îmi puteau transmite voci direct în minte? Sau, până la urmă, mă prăbușeam, după mai bine de o lună de plictiseală și teroare?

•

Barbă-Neagră a venit la prânz pe o targă de un portocaliu deschis, ca acelea folosite pentru a căra victime de la locul accidentului. Șase extratereștri se târau înainte, purtându-l în cameră ca pe Cleopatra. Barbă-Neagră ținea cei doi ochi de sticlă ca pe niște prune coapte. Gura i se mișca, desigur, dar nu auzeam nimic și m-am bucurat, pentru o clipă, de acest fapt.

În spatele lui veneau Doctorul și Nin, amândoi privind drept înainte, fără să-și arunce vreun ochi spre mine. Halatul alb, descheiat, al Doctorului era murdar și mânjit de pete maronii de sânge. S-a uitat la mine pentru o clipă și a dat din cap a resemnare, de parcă ar fi vrut să-mi spună că nici el nu vrea să fie acolo, dar că nimic din ce făcuse el sau oricine altcineva nu putea opri această după-amiază fatidică. Aproape că mă bucuram la vederea procesiunii mizerabile, măcar îmi curma așteptarea.

Extratereștrii au pus jos targa iar Barbă-Neagră s-a rostogolit și s-a dezechilibrat puțin când s-a ridicat. A mers la zid.

Te rog așază-te pe targa și o să începem, a scris cu litere de-o șchioapă.

Am fugit pe lângă el în cealaltă cameră. Extratereștrii erau în spatele meu. M-am întors înspre geamul albit și l-am pocnit pe primul care s-a apropiat, făcându-i masca să zboare prin cameră. A rămas pe jos în colț, pentru o clipă, blocat, cu mâinile pe față. Mi-am ținut mâna care zvâcnea. Lovitura îmi crăpase suprafața întărită și o picătură de lichid maroniu căzu de-a lungul încheieturii pe podea.

Extraterestrul se chinuia să-și pună masca la loc. Era doar un puști, poate de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Părul negru îi era tuns în stil militar care nu îi făcea în vreun fel mai dură fața copilăroasă și palidă. S-a uitat în sus o ultimă dată, mijindu-și ochii și emanând o ură aproape palpabilă. Ce îl făcea atât de mânios? Ce făcusem eu în urmă cu atâția ani? Sau faptul că nu mai era anonim și protejat? Lumea avea să-i cunoască fața la fel de bine ca și pe a mea.

Ceilalți m-au apucat și m-au târât în cameră, unde targa fusese așezată pe cele două scaune metalice. În timp ce m-am luptat cu toată forța rămasă în mine m-au țintuit jos și mi-au prins încheieturile și gleznele în curele strâmte, apoi mi-au mai pus o chingă în jurul taliei. Am încercat să-mi ridic mâinile și picioarele dar nu am reușit. Deși mă zbăteam cât de tare puteam, abia reușeam să-mi ridic pieptul câțiva centimetri. În cercul de deasupra mea i-am văzut pe Barbă-Neagră privindu-mă dintr-o parte și pe Doctor din cealaltă. La margini plutea o pânză de extratereștri. Deasupra tuturor se legănau șerpii negri cu luminile roșii aprinse.

— Nu faceți asta! am strigat.

Barbă-Neagră clipi. Luă cei doi ochi de sticlă și îi frecă pe fiecare puțin cu puloverul. Îi dădu cu grijă Doctorului, care îi puse cu atenție în buzunarul halatului de laborator. Acesta luă o seringă din celălalt buzunar și o ținu în sus pentru o clipă, cu sprâncenele ridicate deasupra măștii de Zorro. Am încercat să o dau la o parte. Acul îmi înțepă brațul și o căldură lentă s-a răspândit aproape imediat.

Au așteptat puțin pentru ca injecția să-și facă efectul. Brațele mi-au devenit grele aproape imediat și trebuia să mă chinui să îmi țin ochii deschiși.

Barbă-Neagră îi făcu semn unui extraterestru să vină în față, tânărul furios căruia îi dădusem masca jos. Barbă-Neagră scoase din buzunarul cămășii o linguriță strălucitoare pentru cafea. I-o dădu extraterestrului pe care-l alesese să-mi fie chirurg. Pe măsură ce se apropia de mine, am văzut ochii inexpresivi ai tânărului din spatele măștii. Mâna lui tremurătoare s-a apropiat de ochii mei, lingurița sclipind în

camera luminoasă. În concavitatea ei mi-am văzut propria față, cu ochii larg deschiși și gura strâmbată într-un rictus de frică. M-am întors pe o parte, însă mâini zeloase m-au țintuit locului.

Nin a strigat altceva, două cuvinte, mi s-a părut și, brusc, s-a așternut acalmia, ca o cezură care a făcut camera să înghețe preț de o clipă. Extratereștrii de pe margini, Barbă-Neagră și Nin laolaltă, Doctorul în apropiere. Ne regăseam din nou în acea natură moartă absurdă, tabloul nostru atât de ciudat însă familiar.

Barbă-Neagră o apucă pe Nin și o împinse în fața lui. În cameră izbucni haosul. Extratereștrii se luptau unii cu alții, pumnii dând jos măștile, sticle zburând, alți extratereștri dând buzna în cameră. Deasupra tuturor, șerpii negri străluceau, înregistrând fiecare moment. După ce păruse a fi o luptă lungă, Barbă-Neagră se apropie, ținând brațul lui Nin la spate. Se aplecă și îmi desfăcu pantalonii, apoi îi trase în jos brusc, până la genunchi. M-am zbătut, însă curelele mă opriră. Barbă-Neagră îi împinse capul lui Nin în jos și am putut să văd că ea urla din toate puterile. În spatele eșarfei, ochii îi erau înnebuniți de furie. Își tot mișca umerii înguști înainte și înapoi, încercând să se elibereze, dar Barbă-Neagră continua să o împingă, până când i-am simțit respirația rapidă pe coapse.

Prin ceața analgezicelor am realizat ce se petrecea. Barbă-Neagră adora marele gest, momentul fotogenic care urma să țină publicul cu ochii lipiți de ecran. Voia să introducă și puțină pornografie în scena noastră previzibilă de violență și tortură. Ce putea să fie mai distractiv pentru public decât să vadă cum îmi sunt scoși ochii în timp ce Nin mă suge? Ce putea fi mai sărit de pe fix?

Barbă-Neagră s-a uitat la mine lung cu ochi ghiduși, ca un elev obraznic. O explozie a zguduit camera și un duș cald a început să ne stropească pe toți. Barbă-Neagră a fost izbit de perete, cu ochii deschiși și sângele țâșnindu-i din gura măștii. Extratereștrii au fugit spre el și, apăsând cu mâinile peste gaura din spatele capului, au încercat să-i oprească sângerarea. Barbă-Neagră a căzut pe podea.

Doctorul i-a alungat cu pistolul argintiu al lui Barbă-Neagră. Am încercat să mă ridic. Mi-am întors capul căutând-o pe Nin, nesigur unde dispăruse. Doctorul le-a tras niște șuturi și ultimilor extratereștri iar aceștia au ieșit, lăsându-l pe Barbă-Neagră nemișcat, cu ochii larg deschiși și sânge curgându-i din mască.

Camera se liniști pentru o clipă.

— Dezleagă-mă, am strigat, zbătându-mă în chingi.

Doctorul și-a pus pistolul în buzunarul halatului și a rămas deasupra mea pentru o clipă. Nin a apărut lângă el calmă, chiar simțindu-se în largul ei. Se aplecă, apoi apăru din nou. Ținea lingurița argintie cu delicatețe între degetul mare și arătător.

Am urlat. Nin nu era temnicerul care avea să-mi dea cheia. Nu exista nicio cheie, doar lingura de cafea care se tot balansa înainte și înapoi între degetele ei.

— Cum ai putut să mă minți!, am strigat, apoi am realizat că era o întrebare idioată.

Minciuna era a mea. Eu căzusem în plasa felului ei tăcut de a fi, atât de diferită de Barbă-Neagră, atât de asemănătoare cu mine. Îmi dăduse speranțe false iar eu le acceptasem pe loc, le înmulțisem de o sută de ori până când chiar devenise posibil să mă ajute.

I-a dat lingurița Doctorului, care m-a fixat cu privirea lui întunecată. S-a aplecat înspre mine cu obiectul devenit, din ce în ce mai mare. Mi-am strâns ochii, apoi am simțit un junghi în ochiul drept în timp ce el îmi deschidea pleoapele cu marginea lingurii. M-am zbătut împotriva metalului rece și ascuțit. M-a cuprins un val de durere teribili și apoi tavanul s-a zguduit nebunește în timp ce el îmi desprindea ochiul drept din orbită, ridicându-l sus, tot mai sus. Durerea făcea camera să pară de un verde închis și încețoșată. Nu puteam respira.

Pe măsură ce camera se întuneca, am mai privit o dată lumea. În timp ce Doctorul lucra lent și ferm cu mâinile, Nin stătea nemișcată, cu capul în jos, de parcă s-ar fi rugat. Nin fusese prima persoană pe care o văzusem în închisoarea mea și avea să fie ultima. Încă o durere acerbă și lumea a devenit neagră, luând-o odată cu ea pe înșelătoarea Nin și pe Doctor, omul de încredere cu linguriță lui pentru cafea.

ZIUA 40

M-am trezit zbătându-mă. O durere slabă îmi pulsa în spatele ochilor. Mintea îmi era în continuare înceţoşată de analgezice. Una dintre mâini îmi era dezlegată şi am ridicat-o, simţind că am capul înfăşurat cu un strat gros de bandaje. În întuneric sau orbire, nu eram sigur care din ele, mi-am dezlegat cealaltă mână trăgând rapid şi disperat de chingi, apoi m-am aplecat pentru a-mi elibera talia şi gleznele. M-am rostogolit de pe targa portocalie pe podea şi durerea s-a aprins ca o vâlvătaie.

Mi-am sfâşiat bandajul moale din jurul capului, desfăcându-l cât de repede am putut. Sub bandaj erau două tampoane groase care acopereau fiecare ochi. Am scos tamponul de pe ochiul drept încet. Nu puteam să văd nimic. Pipăind, am simţit suprafaţa tare de sticlă sub pleoapă şi durerea din găvanul ochiului. Am aruncat bandajele pe jos şi am urlat cât de tare am putut, fără să aud nimic, simţind doar vibraţia electrică.

Cu degetele am dezlipit încet marginea bandajului care îmi acoperea ochiul stâng. Mi-am văzut degetele butucănoase ţinând feşele, apoi le-am dat drumul şi le-am privit cum cad. Ochiul era moale şi cald, lipsit de durere. Am clipit la dezordinea din apartament. Am râs, atât de uşurat încât am uitat de toate. Dintr-un motiv sau altul, Doctorul eficient şi meticulos nu-şi dusese la bun sfârşit ultima sarcină. I se făcuse milă de mine? Sau îi fusese întreruptă treaba?

M-am uitat prin cameră, mişcările rapide ale capului trimiţându-mi junghiuri dureroase în partea dreaptă a feţei. Luminile erau aprinse la maximum şi toţi şerpii atârnau inerţi din tavan. Barbă-Neagră era doborât lângă perete, având bărbia neagră de la sângele închegat. Murise cu o mână parţial ridicată, cu gura deschisă ca în mijlocul unui ţipăt. Pistolul argintiu îi zăcea în poală. M-am gândit să încerc să-l ridic pentru a-i mai trage un glonţ între ochi.

M-am întins şi i-am scos masca, lăsând-o să cadă pe jos. Aşteptasem atât de multă vreme acest moment. Faţa lui Barbă-Neagră era palidă şi pistruiată, barba neîngrijită, nasul lung şi nobil. Era mai tânăr decât mă aşteptasem. Arăta perfect normal: un profesor asistent, un chelner de la vreo cafenea sau poate un muzician.

Mi-am retras piciorul în spate şi l-am lovit în burtă cu toată puterea, făcându-i trupul să cadă lent pe jos, o statuie de carne cu capul care i se bălăngănea inert.

De săptămâni visasem răzbunarea, visasem să-i dau înapoi lui Barbă-Neagră măcar o parte din durerea pe care mi-o

provocase. El fusese cel care mă torturase. Însă Nin era cea care m-a înșelat, Nin i-a spus Doctorului să continue. Încă puteam să văd lingura argintie atârnându-i între degete.

L-am lăsat pe Barbă-Neagră și m-am târât la baie pentru a mă privi în oglindă. Ochiul de sticlă albastru era mai afundat și mai mic decât ochiul meu real. Se holba într-o parte. Un firișor de sânge curgea din colț pe față. Am pus tamponul înapoi peste ochiul distrus.

Am mers mai departe cu ochiul stâng înainte, cu brațele întinse în față, ca un ciclop care se plimba lent prin apartamentul gol, plat ca un tablou. În față mă aștepta ușa albă pe care o lovisem cu piciorul, ușa pe care visasem atâta vreme că ies. Era larg deschisă.

Am merg încet spre ea, nesigur dacă măcar ceva din ceea ce vedeam era și ceea ce credeam eu că e. Mă așteptam ca Doctorul să iasă din spatele ușii pentru a-și termina treaba. Un ultim chin. Însă nimeni nu m-a oprit.

Următoarea cameră era uriașă ca un depozit și slab luminată de ecrane de calculator înșiruite pe niște birouri. Cabluri atârnau din tavanul înalt și pe podea erau mormane de hârtii. Puteam să văd spatele pereților apartamentului meu, niște plăci prinse-n dibluri de podeaua de ciment. Era la fel de real precum o scenă de teatru.

Am dat o raită ca să mă uit la geamurile vopsite cu alb. În fața lor, un bec care lumina intens se mișca pe un arc. Acesta fusese soarele fals care îmi adusese lumină zilnic. Numere înscrise de-a lungul arcului de aluminiu arătau cât e ceasul – 14 *heures*… 16 *heures.* Sub soare se afla un tablou mare, detaliat, al unei lumi încețoșate văzute de la distanță. Deasupra peisajului întunecat format din câmpuri și fabrici pluteau nori. Aici erau coșurile pe care le văzusem când reușisem să răzuiesc parte din vopsea. Am clătinat din cap. Agonia mea era la fel de ireală precum scena, precum acest peisaj pictat, precum becul-soare. Dar când mi-am ridicat mâinile, am văzut că erau în continuare tari și umflate. Când mi-am întors capul, încă simțeam durerea în orbita în care se învârtea acum ochiul de sticlă. Nu am auzit nimic atunci când am dărâmat cu piciorul lumea pictată și am spart soarele.

Am mers în cealaltă parte a scenei și am intrat într-o cameră mai mică, la fel de întunecoasă, umplută cu alte birouri, unele dintre ele răsturnate, altele acoperite de calculatoare încă pornite. Un extraterestru zăcea în fața unui ecran, având degetele în continuare pe tastatura însângerată. Poate că fusese unul dintre dizidenți, unul dintre cei care voiau să se termine tot. Poate că lui îi aparținuse vocea pe care am auzit-o din tavan.

Pe ecran mi-am văzut propria față urlând și un contor cu numere care se învârteau. *Jours. 40. Heures. 13. Minutes. 7. Seconds…* Numerele se tot schimbau, contabilizându-mi perioada de prizonierat.

Pe un alt ecran era o poză mare cu mine, făcută pe la începutul întemnițării mele, când încă îmi aveam mâinile, când încă puteam auzi și gusta și mirosi. Încă purtam cămașa albă și pantalonii negri de la ultima mea cină civilizată. Cât de mult părea că trecuse de atunci, cât de diferit era bărbatul din poza de pe ecran față de cel care se apropia de ea. Când am atins monitorul cu degetele au apărut niște cuvinte. *Mâinile, nesimțitoare la nevoile celorlalți.* Apoi pe ecran a apărut o casetă mică și a început să ruleze un film. L-am văzut pe Doctor aplecat deasupra mâinilor mele, răzuindu-le încontinuu cu răzătoarea de brânză. Gura îmi era deschisă într-un urlet tăcut, iar Barbă-Neagră stătea într-o parte fumând o țigară. Deci la asta se uitase lumea. Am împins monitorul de pe birou și acesta s-a zdrobit de podea.

De cealaltă parte a camerei am văzut o ușă deasupra căreia era marcat cu roșu *Ingang.* Am mers înspre ea încet, cu ochiul stâng înainte, călcând peste birouri sfărâmate și hârtii împrăștiate. Mergeam tot mai repede. La ușă, însă, m-am oprit cu mâinile pe bara argintie care, împinsă, ar fi deschis-o. M-am întors ca să mă uit înapoi prin camera cu birouri, prin apartamentul fals, abandonat de toți acum în afară de mine. Apoi m-am întors cu atenție înspre ușă, convins că, atunci când aveam s-o deschid, într-un final, urma să explodeze și să mă ucidă, un final ironic, sălbatic, râsul de pe urmă. Dar nu m-am putut abține s-o deschid.

Am simțit un vânt rece. Ușa s-a deschis larg și am văzut o stradă îngustă. Era seară și oameni de afaceri mergeau grăbiți pe trotuar înveșmântați în paltoane negre. Picioarele nu li se vedeau. Am ieșit, cu mâinile încrucișate la piept. Oamenii înaintau în continuare, neobservându-l pe bărbatul buimac, cu un ochi bandajat și care purta numai un tricou alb pătat de sânge și niște pantaloni subțiri într-o seară friguroasă. Știam că trebuie să caut pe cineva, că ar trebui să opresc pe cineva și să cer ajutor. Dar m-am trezit la marginea mulțimii, printre cerșetori și copii, nereușind să-mi croiesc drum prin ea.

Oamenii de afaceri arătau perfect, îmbrăcați în paltoane negre care se legănau în dreptul genunchilor. Unii purtau pălării sau duceau serviete. Alții aveau mănuși de piele sau țineau colete legate cu sfoară. Cândva eram unul dintre ei, mergând înapoi spre apartamentul meu, având sub braț o sticlă de vin învelită în hârtie. Mișcarea lor prin oraș era pentru mine

silențioasă, ca un balet distant și frumos. Nu voiam s-o întrerup. Și nici să mă alătur ei.

Am trecut mai departe, pe lângă vitrine ticsite de manechine fără cap purtând costume scumpe, pe lângă un magazin unde o femeie plictisită, purtând un șorț negru cântărea niște brânză. În spatele meu se afla turnul întunecat al băncii centrale, iar în față o stație de metrou cavernoasă de unde ieșeau oameni pe sub o arcadă. Pe unul dintre semnele stradale scria *Centrum.* Am avut o oarecare satisfacție știind că mă aflu în Anvers într-o noapte rece de toamnă. Deși eram ancorat în timp și spațiu, gândurile îmi alergau în toate părțile. M-am oprit la un chioșc plin de postere în limba flamandă și mi-am aplecat ochiul stâng înainte pentru a citi despre spectacole noi, expoziții de artă și mitinguri politice. Simplul fapt că puteam să stau aici și să citesc îmi dădea un sentiment de libertate. Nimeni nu mă urmărea. Nu puteam să aud pe nimeni. Dacă îmi închideam ochiul stâng, lumea dispărea.

Am recunoscut strada ca fiind Meir, districtul scump, de cumpărături. Venisem aici cândva pentru a-i cumpăra Maurei o pereche de cercei cu diamant cu ocazia aniversării noastre. Îmi petrecusem o dimineață întreagă căutând în van un legendar magazin de ciocolată ascuns pe o alee în apropiere.

Se făcea tot mai întuneric, iar luminile din magazine căpătaseră o strălucire portocalie. Pe măsură ce înaintam, îmi țineam mâna la ochi pentru a mi-l proteja parțial. Îmi era imposibil să mă uit la orice prea multă vreme. Luminile stradale, magazinele, oamenii – toate astea erau, deodată, prea multe pentru mine.

Pe partea dreaptă, o stradă lăturalnică devia de la aglomeratul Meir și am apucat-o pe ea cu ochiul concentrat pe piatra cubică din fața mea. Savuram fiecare gură din aerul nopții. Am tremurat puțin, apoi am zâmbit. Să tremuri din nou după căldura moartă a aerului din apartament era un lux. Mi-am imaginat cum aș arăta văzut de sus: un om bandajat, mergând de-a lungul unei străzi înguste, cu un ochi acoperit și celălalt înfometat și cercetător. Cu siguranță atrăgeam atenția, însă nimeni nu mă oprea, iar eu nu aveam nevoie să-i opresc. De săptămâni întregi visasem să scap din celula mea și să găsesc prima persoană din apropiere și… și ce? Să cer ajutor? Supraviețuisem de unul singur patruzeci de zile care ar fi putut ucide un alt om. N-aveam nevoie de ajutorul lor.

Am ajuns într-un mic parc, cu o alee care șerpuia printre niște straturi de grădină îngrijite pentru iarnă. Am stat în fața unei statui înalte a unui bărbat robust, cu figură mândră, care ținea în mână o cutie cu grăunțe. *Jan Peeters, Botanist, 1599.* M-am așezat pe o bancă de lemn sub privirea binevoitoare a

lui *Mijnheer* Peeters. Deasupra, primele stele începeau să străpungă cerul indigo. M-am lăsat pe spate și mi-am închis ochiul. Ciclopul se odihnea. Cât de rar în viața mea era un moment ca acesta, un moment de libertate absolută!

De săptămâni bune, prizonieratul și caznele mele fuseseră transmise lumii întregi. Acum nimeni nu știa unde mă aflu. Nu aveam nicio responsabilitate sau frică. Nu auzeam nimic, deși îmi imaginam că treceau oameni prin parc, vocile joase ale flamanzilor reverberând de-a lungul dalelor. Nu puteam să simt niciun miros, deși aerul reavăn cu siguranță era plin de parfumul pământului și al frunzelor. Ochiul mi-era închis, însă știam că în curând cerul avea să se transforme, lăsând loc nopții.

Eliberat de toate cele, am simțit primul semn al unei alte dimensiuni dincolo de rețeaua de străzi și clădiri a orașului. Am simțit, deși aveam ochiul închis, un mic foc albastru care mă aștepta în depărtare. Trebuia să merg de-a lungul malurilor râurilor și să mă scufund în apa adâncă pentru a-l găsi. Trebuia să înot până la fund și să-mi implântez mâinile moarte în mucegaiul înmugurit ca să-l ating. Dar aveam să simt căldura acelui foc albastru, tot mai aproape.

O bătaie insistentă pe umăr. Mi-am deschis ochiul și am văzut o tânără femeie blondă într-un palton lung, verde. Când m-am uitat la ea, a făcut ochii mari și a scos un țipăt mut. A început să dea din mâini cu frenezie și să strige. Mi-am închis ochiul din nou. Era prea târziu.

Dintr-odată am fost înconjurat de oameni care se uitau la mine, unii curioși, alții speriați. Micul parc s-a umplut de oameni de afaceri, femei, un băiat mic cu o pălărie îmblănită. Se îmbulzeau tot mai mulți, dărâmându-mă de pe bancă. Un bărbat în vârstă a strigat la mine dar am dat din cap și am arătat înspre urechi. Unul dintre oamenii de afaceri scoase un pix argintiu și scrise pe manșeta strălucitoare, albă, a cămășii lui: *Eşti Eliott Gast?*.

M-am holbat la adunarea de fețe, publicul meu, și am dat din cap încet. Da, eram Eliott Gast. Au dat din cap, s-au holbat la mine îngrijorați și, surprinși, au vorbit repede și în tăcere între ei. Apoi m-au ridicat de la pământ și m-au purtat în jos pe strada îngustă pe umerii lor – un bărbat cu un singur ochi, un rege.

Publicat în data fatidică de 11 septembrie 2001, romanul lui Stona Fitch este genul de carte despre care cititorii de *dark crime fiction* vorbesc cu respect, în șoaptă. Inițial un volum de culoare albă, șmecheresc, cu o imagine de copertă astigmatică, romanul a dus mai multe vieți: carte, film și peste douăsprezece traduceri. Anii care au trecut și feluritele sale metamorfoze nu au stins nimic din efectul incendiar al cărții. A o ține în mână, în această formă finală a sa, seamănă mai mult ca oricând cu a ține în mână o grenadă.

Acțiunea – foarte pe scurt – este deopotrivă modernă și primitivă: Eliott Gast, economist american, e răpit de către un grup de teroriști care luptă contra globalizării și al căror stil de tortură este, pe cât de îngrozitor, pe atât de inspirat. Brutalitatea din Vechiul Testament e ridicată la rang de artă a spectacolului.

Însă acțiunea, cu simplitatea ei de basm popular, nu este miezul problemei. Miezul problemei e mai degrabă relația dintre tine, cititor, și obiectul care îți zumzăie în mâini. Asemenea lui Gast însuși, și tu ești ostatic, prizonier al grozăviilor cărții și, mai ales, a misterului din ea. Este vorba despre carte ca farmec mortal.

Îți ții respirația pe măsură ce numărul mutilărilor crește, te agăți de spațiile dintre scenele care te îngrozesc tot mai tare. Iar în acele spații găsești amintiri bogat prezentate din trecutul lui Gast, ca niște fugi impresioniste care oferă niște paralele inteligente la întâmplările din prezentul său nenorocit. În timp ce își amintește de ele, evadarea lui este și a ta, și o cauți cu disperare.

•

Dar, vezi tu, exact aici e poanta. Scriitura este dușmanul. Teroristul. Suplețea ei, lirismul ei – cuvintele te trag după ele, te amăgesc. E atât de încântător, te simți atât de bine, atras în tine însuți, îți evoci propriul trecut, propriile frumuseți din viață, despre care ești convins că sunt măcar la fel de delicate ca acelea pe care ți le oferă cartea din mâinile tale.

Astfel, devii la fel de infatuat și de concentrat asupra ta ca și Gast, consumator și om al simțurilor, al cărui stil de viață înainte de a fi luat ostatic consta în tratamente spa, mese îmbelșugate cu delicatese și o sfântă treime formată din smântână de gătit, vin de Bordeaux și țigări Dunhill. Un bărbat care se mândrește că poate face aprecieri senzoriale subtile, că e interesat de lucruri interesante, de arhitectură, muzică bună, istorie. Plăcerile auto-suficiente pe care le găsește în recondiționarea unei ferme din Virginia împreună cu soția sa, convins că e un nou pionier, un individ care se distanțează de ceilalți sclavi ai politicilor din Washington D.C.

Dar, pe măsură ce aceste plăceri – și altele – îi sunt răpite, orice verdict am vrea să dăm în privința vieții lui liniștite, protejate, începe să se clatine. Cine suntem noi ca să ne delimităm de Gast? Dacă suntem îndeajuns de sensibili încât să ne lăsăm seduși de amintirile sale încântătoare din copilărie – insistă cartea –, atunci cum am putea să nu empatizăm cu el și să nu-i împărtășim groaza? Și, chiar dacă nu ne putem imagina pe noi înșine victime ale unor instrumente de tortură elaborate, parcă rupte dintr-un roman cu spioni, putem cu siguranță să ne imaginăm groaza pură la vederea metodelor folosite de acești teroriști, metode pe care le recunoaștem și cu care ne întâlnim în fiecare zi.

Nu putem rezista dublei seducții, îmbătătoare și violente, astfel că groaza e mai cumplită, mai înfiorătoare. Dar asta tot nu e cel mai important lucru. Acest du-te-

vino de plăcere și groază este un truc realizat cu măiestrie, care ascunde straturile mai întunecate din dedesubtul său. Vrem o răsplată pentru că am rezistat. Vrem ca alegoria să fie dezvăluită. În timp ce dăm aprobator din cap, brusc ne întrebăm cu ce anume suntem de acord că e greșit, cumplit, fatal la lume și la declinul ei vertiginos.

Însă este o carte în care nimic nu se potrivește perfect, nici măcar ca să ne satisfacă cea mai nobilă răzvrătire, cea mai blândă fire, cele mai bine fundamentate obiecții. Fiecare tunel se întoarce în el însuși. Credem că am spart codul, că am descoperit morala din această fabulă morbidă. Dar ne înșelăm de fiecare dată.

La sfârșit, rămânem cu grenada care ne sfârâie în mână. Mâini, ochi, timpane, gură, limbă. Ne simțim pulsul. Putem avea încredere în el? Bate?

Megan Abbott
New York City, aprilie 2011
(traducere de George Arion Jr.)

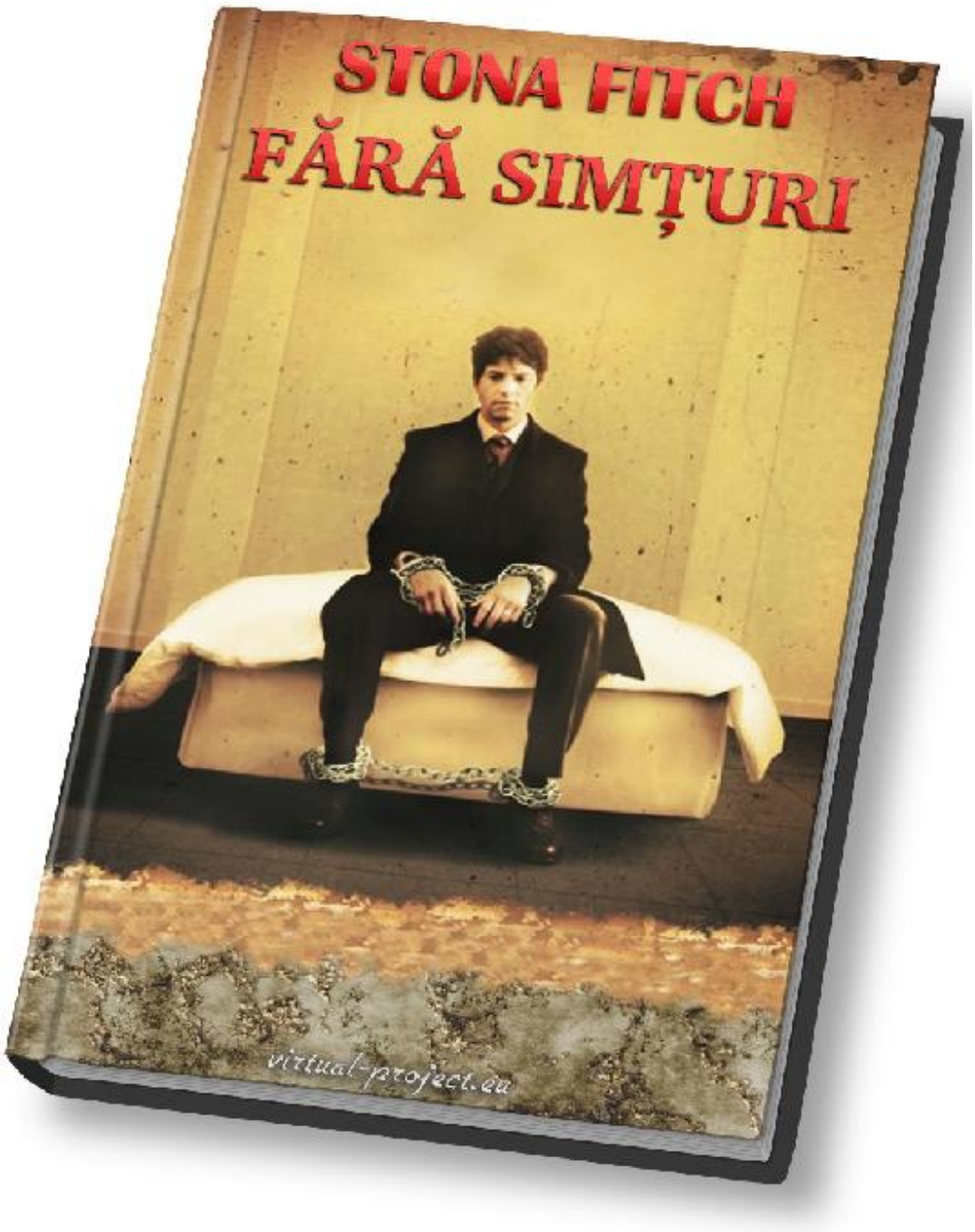
STONA FITCH
FĂRĂ SIMȚURI
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Terry A. Anderson (n. 27 octombrie 1947) – jurnalist american la Associated Press. A fost ținut ostatic de către militații șiiți Hezbollah între 1985 și 1991. (n. red.).

Table of Contents

ZIUA 1
ZIUA 2
ZIUA 3
ZIUA 4
ZIUA 5
ZIUA 6
ZIUA 7
ZIUA 8
ZIUA 9
ZIUA 10
ZIUA 11
ZIUA 12
ZIUA 13
ZIUA 14
ZIUA 15
ZIUA 16
ZIUA 17
ZIUA 18
ZIUA 19
ZIUA 20
ZIUA 21
ZIUA 22
ZIUA 23
ZIUA 24
ZIUA 25
ZIUA 26
ZIUA 27
ZIUA 28
ZIUA 29
ZIUA 30
ZIUA 31
ZIUA 32
ZIUA 33
ZIUA 34
ZIUA 35
ZIUA 36
ZIUA 37
ZIUA 38
ZIUA 39
ZIUA 40

Table of Contents

ZIUA 1
ZIUA 2
ZIUA 3
ZIUA 4
ZIUA 5
ZIUA 6
ZIUA 7
ZIUA 8
ZIUA 9
ZIUA 10
ZIUA 11
ZIUA 12
ZIUA 13
ZIUA 14
ZIUA 15
ZIUA 16
ZIUA 17
ZIUA 18
ZIUA 19
ZIUA 20
ZIUA 21
ZIUA 22
ZIUA 23
ZIUA 24
ZIUA 25
ZIUA 26
ZIUA 27
ZIUA 28
ZIUA 29
ZIUA 30
ZIUA 31
ZIUA 32
ZIUA 33
ZIUA 34
ZIUA 35
ZIUA 36
ZIUA 37
ZIUA 38
ZIUA 39
ZIUA 40

Table of Contents

ZIUA 1	7
ZIUA 2	11
ZIUA 3	16
ZIUA 4	18
ZIUA 5	21
ZIUA 6	24
ZIUA 7	25
ZIUA 8	29
ZIUA 9	33
ZIUA 10	39
ZIUA 11	41
ZIUA 12	43
ZIUA 13	46
ZIUA 14	50
ZIUA 15	52
ZIUA 16	56
ZIUA 17	57
ZIUA 18	58
ZIUA 19	62
ZIUA 20	66
ZIUA 21	68
ZIUA 22	76
ZIUA 23	79
ZIUA 24	81
ZIUA 25	82
ZIUA 26	84
ZIUA 27	88

ZIUA 28 91
ZIUA 29 93
ZIUA 30 97
ZIUA 31 100
ZIUA 32 105
ZIUA 33 106
ZIUA 34 110
ZIUA 35 114
ZIUA 36 116
ZIUA 37 119
ZIUA 38 120
ZIUA 39 122
ZIUA 40 126